

AMERİKA BİRLEŞİK
DEVLETLERİ BÜYÜKELÇİLİĞİ

EMBASSY OF FINLAND

İSPANYA
BÜYÜKELÇİLİĞİ

EMBASSY OF MEXICA

POLONYA
BÜYÜKELÇİLİĞİ

YENİ LALE
STÜDYOSU

FESTİVAL KADROSU
FESTIVAL STAFF

Uçan Süpürge Yönetimi / Administrative Board
Prof. Dr. Yıldız Ecevit
Halime Güner

Genel Koordinatör / General Coordinator
Halime Güner

Danışma Kurulu / Advisor Board
Prof. Dr. Oğuz Onaran
Yrd. Doç. Dr. Nejat Ulusay
Yrd. Doç. Dr. S. Ruken Öztürk
Gönül Dönmez-Colin
Necip Sarıcı
Elif Rongen

Basın Danışmanı / Media Advisor
Şükran Yücel

Program Koordinatörü / Program Coordinator
Ayşegül Oğuz

Reklam ve Halkla İlişkiler / Advertising and Public Relations
Didem Baltacı

Basınla İlişkiler / Media Relations
Semiramis Yılmaz

Film Trafiği / Print Traffic
Ayşegül Oğuz

Konuk Ağırlama / Hospitality
Ayşegül Oğuz
Didem Baltacı
Ceren İnce
Zelal Çiçek

Mali İşler / Finance
Ürün Güner
Özlem Kınal

Festival Web Sayfası / Festival Web Site
Uğur Yüksel

Katalog / Catalogue
Semiramis Yılmaz
Zeynep Büyükçiftçi

Katalog Çevirileri / Translations for Catalogue
Ceylan Gürman
Esin Aslan
Yelda Başaran

Katalog Editörleri / Catalogue Editors
Selen Doğan
Barbara Blackwell Gülen
Melissa Kunstadter

Açılış - Kapanış Gecesi / Opening - Closing Ceremonies
Uğur Yüksel
Selen Doğan
Ela Gökalp

Suzan Avcı VTR
Erler Film

Belkıs Özener VTR
Filma-Cass

Seçil Büker VTR
Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi Sinema ve Televizyon Bölümü

Kısa Film Öyküsü Yarışması Değerlendirme Kurulu / Short Film Stories Competition Evaluation Board
Doç. Dr. Eser Köker
Gülden Treske
İnci Demirkol
Işıl Özgentürk
Mine Vargı

Atölye Çalışması / Workshop
Işıl Özgentürk

Radyo Spotları / Radio Spots
Radyo ODTÜ

Fragman / Trailer
Filiz Takeş

Kadın Yönetmenlerimiz Fotoğraf Sergisi / Our Women Directors Photography Exhibition
Muammer Yanmaz
Sedef Kürüm

Film Çevirileri / Dialog List Translations
Ankara Sinema Kültürü Derneği
Ayşe Erenel
Ceylan Gürman
Gülay Kızıler
Hülya Saygılı
Işıl Gökhan
Özlem Kaya

Altyazı / Subtitling
Ankara Sinema Kültürü Derneği

Afiş ve Katalog Tasarımı / Poster and Catalogue Design
Gece Tasarım & Tanıtım

Afiş ve Katalog Baskı / Poster and Catalogue Publishing
Nurol Matbaası

FESTİVAL KADROSU
FESTIVAL STAFF

Heykel Tasarımı / Award Design
Ödül Işıtman
Mehmet Ali Uysal

Anı Plaketi
Fahri Kaplan

Ofis Annemiz / Our Mother at the Office
Türkan Bıyık

Gönüllülerimiz / Volunteers
Abdurrahman Yılmaz
Elay Aydoğanoğlu
Esra Demirkıran
Gökhan Şeker
Gökşen Çalışkan
Gülay Kızıler
Hülya Saygılı
Işıl Gökhan
İmge Özcan
İsmail Güner
Meral Yarımbaş
Nesrin Aydoğanoğlu
Orkun Pak
Özlem Kaya
Sami Oğuz
Tuğba Adalı
Zehra Altaylı

Katalog Yazıları / Catalogue Texts
Atilla Dorsay
Ayla Kanbur
Aysun Akarsu
Ayşe Düzkan
Ayşegül Oğuz
Banu Bozdemir
Berrin Balay
Burcu Bilgiç
Burçin Yalçın
Cumhur Canbazoğlu
Çiğdem Kömürcüoğlu
Didem Baltacı
Ege Tekinbaş
Elif Rongen
Esin Küçüktepepınar
Fatih Özgüven
Müge İplikçi
Naim Dilmener
Nalan Barbarosoğlu
Necati Sönmez
Necla Algan
Nejat Ulusay
Nihal Bengisu Karaca
Oğuz Onaran
Övgü Gökçe
Övül Durmuşoğlu
S. Ruken Öztürk
Sevin Okyay
Şeyda Sever
Şükran Yücel
Tunca Arslan
Uğur Yüksel

Açılış-Kapanış Gecesi Teknik Ekip / Opening - Closing Ceremonies Technical Staff
TRT
Levent Açıkelli (Yönetmen)
Murat Ziya Öztan (Yapımcı)
Süreyya Gariboğlu (Yapımcı)
Demet Altıok (Dekoratör)
Fuat Gök (Işık)
Uzay Özhan (Ses)
Ümit Gökçe (Teknik Yönetmen)
Nuri Öz (Ses)
Mutlu Yaşar (Işık)

Büyük Tiyatro
Ali Akgül
Fuat Gök
Emin Saraçoğlu
Can Tazebaş
Osman Özkırım
Metin Öz
Veysel Doğan
Erol Doğu
Hayati Yılmaz
Kuter Ege
Yılmaz Doğan
Yusuf Altındağ
İlhami Söğüncü
Metin Akbulut
Hikmet Demir
Mustafa Yolcu

TEŞEKKÜRLER
ACKNOWLEDGEMENTS

Abdurrahman Çelik, Kültür ve Turizm Bakanlığı Telif Hakları ve Sinema Genel Müdürü
Adil Yıldırım, Belya
Ahmet Öncan, Medyavizyon
Aksu Bora
Alâettin Yavaşça
Ali İhsan Ölmez, Ankara Büyükşehir Belediyesi
Ali Karadoğan
Alin Taşçıyan
Alp Saldamlı, Umut Sanat
Alper Sözkesen
Ana S. Martin
Andreas Treske
Andrzej Bednarek, Polish National Film School
ANKON üyeleri
Annick Poirier, Seville Pictures
Arzu Doğan
Asiye Bodur
Aslı Selçuk
Audrey Balter, Samsa Film
Ayhan Dede, Varan
Ayten Kuyululu
Barbara Pichler, Amour Fo Filmproduktion
Barkın Köksalan
Barış Sulu
Başak Emre, Ankara Sinema Derneği
Berrin Balay
Bettina Ellerkamp, Hff-Postdam
Biket İlhan
Bina Saib, Mamacash
Bingü Yaşar
Birsen Kaya
Brigitte Weich, Austrian Film Commission
Bülent Güler, Çankaya Belediyesi
Bülent Ünal
Çağatay Arısoy
Canan Evcimen İçöz
Canan Gerede
Canan Uluyağcı
Catherine Piot, TF1 International
Cenk Babaeren
Charlene Plozner, Vision International
Chrissy Bright, London Film School
Christel Strobel, Primrose Productions
Claire Dubois
Corci
Cristina Marx, Erica Margoni, Deutsche Film un Fernsehenakademie
Çiğdem Ferah
Dennis Doros, Milestone Video
Devjani Raha, Deepa Mehta Films
Doğan Avcı, İl Kültür Turizm Müdürü
Emre Başar
Eray Sarıot
Erdoğan Tünaş
Erhan Gür, Alabanda Turizm
Erkan Mumcu, Kültür ve Turizm Bakanı
Erler Film Türker İnanoğlu, Ferdağ Dağlaroğlu
Ersan Congar, Bir Film
Ersan Ocak
Esra Biryıldız
Eva Steegmayer, Filmakademie Baden Württemberg
Evren Elverdi
Fatima Correia, Filmes Dotejo
Ferdağ Dağlaroğlu
Feyturiye Esen
Fide Motan
Figen Çarmıklı
Filiz Öztürk
Filma-Cass, Mine Vargı, Burak Özbek, Selim Yıldırım, Gülşah Batıbeki
Fleur Mc Gregor, Studio Canal
Francesca Breccia, Media Luna
Füruzan
Füsun Eriksen, Trust-Film
Füsun Okutan
Gönül Yazar
Guillaume Lirondiere, Gemini Films
Güliz Erdoğan
Gülseren Güçhan
Gülsün Karamustafa
Gunnar Almer, Swedish Film Institute
Hakan Tok
Hakkı Çamur
Handan İpekçi
Hanna Bruhin, Swiss Films
Hidayet Tuksal
Hikmet Denizli, Anadolu Medniyetleri Müzesi
Hilal Esen
İclal Esen
İlknur Üstün
İKSV - Azize Tan, Yusuf Pinhas, Üstüngel İnanç, Nuray Omaç
Işıl Özgentürk
Janine Deunf, Fransa Dışişleri Bakanlığı
Joost Verduin, Fortissimo
Jordi Domingo, Quimelca
Jorge Magana, Imcine
Judith Toth, Millennium Group
Juliette Pham, Vision International
Kasja Hedström, V.P International Distribution
Kavaklıdere Sineması, İnci Demirkol, İrfan Demirkol
Kerem Karanfil
Kevin Franklin, British Council
Kezban Güleryüz
Kızılırmak Sineması Can Köksal, Taner Anlıatamer
Klaus Eder
Lale Oraloğlu
Lelia Di Luca, Samsa Films
Leyla Özalp
Manix Wanwijk, Fortissimo
Metin Ergül, Umut Sanat
Metin Peker, Çankaya Belediyesi
Mette Peters, Holland Animation Institute
Michael Schaus, Deepa Mehta Films
Min Chae, e- Pictures
Miray Özkan
Murat Meriç
Mustafa İsen, Kültür ve Turizm Bakanı Müsteşarı
Mustafa İsen, Kültür ve Turizm Bakanı Müsteşarı
Muzaffer Eryılmaz, Çankaya Belediye Başkanı
Nadia Tavazzani
Nancy Gerstman, Zeitgeist Films
Natalia Ljubic, Alliance Atlantis
Nazik Işık
Nebil Özgentürk
Necip Sarıcı
Neslihan İnce, OK
Oğuz Yılmaz
Okan Okan
Özden Yalın Kutluer
Özgül Temizsütlü
Özlem & Bülent Gündüz, Ankara Sinema Kültürü Derneği
Patrick Flumet, Light Night
Rachel Kitten, The Works
Radyo ODTÜ, Koray Hatipoğlu, Oktay Demirci, Pınar Gürer, Ege Tekinbaş,
Oya Horani
Rajinder Kochar
Rakhshan Bani Etemad
Regula Bobst, Swiss Films
Remo Brauchi, Dschoint Ventschr Filmproduction
Sadun Aksüt
Sağlık Bakanlığı AÇSAP Genel Müdürlüğü İletişim Merkezi Stüdyoları, M. Rıfat Köse, Cumhur Gülsolmaz, Ali Kemal Beytaş
Sami Doğan (Çankaya Belediyesi)
Sami Oğuz
Sarah Tonkiss (Channel 4)
Satwant Gill (British Council)
Seçkin Yasar
Selahattin Ekremoğlu, Ankara Vali Yardımcısı
Şenol Demiröz, TRT Genel Müdürü
Sermet Çetin, OCS Genel Müdürü
Serpil Akıllıoğlu, TRT Genel Müdür Yardımcısı
Serpil Cemoğlu
Sibel Kurban
Silvia Torner, British Council
Şuayip Kanaat, T.C. Kültür Bakanlığı Telif Hakları ve Sinema Arşiv Müdürlüğü
Şükran Esen
Sunar Kural Aytuna
Tahsin Yılmaz, Kültür ve Turizm Bakanlığı Telif Hakları ve Sinema Gn. Md. Yrd.
Taylan Evcimen
Thomas Worschech, Deutsches Filmmuseum
Tomris Giritlioğlu
Türkan Şoray
Türker İnanoğlu
Ubavka Ferzanovic, Cinema Libre
Vecdi Sayar
Vedat Gün
Victor Fandino, La Iguana
Xavier Weert
Yahya Gür, Ankara Valisi
Yann Marchet, MK 2
Yasemin Kırmacı
Yeşim Ustaoğlu
Zeynep Atasoy, İrfan Film
Zeynep Tül Akbal Sualp
Zuhal Çetin

Alman Kültür Merkezi / Goethe Institute, Sabine Hagemann-Ünlüsoy, Emel Öztürk
Amerikan Elçiliği / Embassy of America, Damaris Kirchhofer, Serpil Taşkın, Hakan Yurdadoğan
Avusturya Kültür Ofisi / Austrian Cultural Office, Çiğdem İkışık
British Council, Can Özgün
Finlandiya Büyükelçiliği / Embassy of Finland, Mervi Nousianen
Fransız Kültür Merkezi / French Cultural Centre, Michel Tosca, Huguette Rigot
İspanya Büyükelçiliği / Embassy of Spain, Maria Palacios
İsveç Elçiliği / Embassy of Sweden, Lena Calvo
İtalyan Kültür Merkezi / Instituto Italiano Di Cultura, Şükran Çubuk, Angela Tangianu
Kanada Elçiliği / Canadian Embassy, Simin Taylaner
Meksika Büyükelçiliği / Embassy of Mexico, Juan Antonio Miramontes
Polonya Elçiliği / Poland Embassy, Piotr Nykiel
Türk İngiliz Kültür Derneği, Tolga Ergin

Konaklama masraflarımız konusunda destek olanlara teşekkürler...

Eşref Erdem, 3 geceleme
Figen Çarmıklı, 5 geceleme
Gülseren Özdemir, 5 geceleme
Gülsün Bilgehan, 2 geceleme
Oya Araslı, 2 geceleme
Ankara Koru Rotary Klübü, 10 geceleme
Yılmaz Ateş, 3 geceleme

İÇİNDEKİLER
CONTENTS

Sunuş	**005**	Presentation
Uçan Süpürge Onur Ödülü	**010**	Flying Broom Honorary Award
Bilge Olgaç Başarı Ödülleri	**014**	Bilge Olgaç Achievement Awards
Sinemamız	**021**	Our Cinema
Bir Ülke: İspanya	**024**	One Country: Spain
Her Biri Ayrı Renk	**032**	Each Has A Different Color
Sinema Tarihinden: Lotte Reiniger	**052**	Cinema History: Lotte Reiniger
Arzunun Aykırı Yönetmeni: Catherine Breillat	**064**	Diverging Director of Desire: Catherine Breillat
Pantolonlu Kraliçe: Katharine Hepburn	**071**	Queen In Trousers: Katharine Hepburn
Herkes O'nu Seviyor: Dorris Dörrie	**077**	Everybody Loves Her: Dorris Dörrie
Bir Cam Kırığı: Marie Trintignant	**083**	Broken Glass: Marie Trintignant
Köri Tadında: Gurinder Chadha	**088**	A Pinch of Curry: Gurinder Chadha
Belgeseller	**092**	Documentaries
Kısa Olmazsa Olmaz	**101**	Short Is A Must
"Kadın Yönetmenlerimiz" Fotoğraf Sergisi	**114**	Our Women Directors Photography Exhibition
Panel	**115**	Discussion
Kısa Film Öyküsü Yarışması	**117**	Short Film Stories Competition
Dizin	**118**	Index

SENEDE ON GÜN...

Ankara'da baharın yüzünü göstermeye başlaması, Uçan Süpürge'nin ofisindeki telaşı da arttırır her yıl. Festival zamanı gelmiştir nihayet; dünyanın her yerinden filmler, yönetmenler, oyuncular... hepsi konuğumuz olacak, Ankara'nın festivalini dünyanın bütün renklerine boyayacaktır. 1998 yılından bugüne her yıl biraz daha büyüyen, zenginleşen Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, yedinci yılında Ankara'yı yine sinemanın büyüsüyle dolduracak. Başkentin bu en güzel mevsiminde, baharın tadını sanatla çıkarmaya; on gün boyunca birbirinden güzel filmlerle sinema salonlarını doldurmaya; adları birer efsane, kendileri birer usta, filmleri birer başyapıt onlarca sinemacı kadınla tanışmaya, söyleşmeye hazır mısınız? Filmlerin renk ahenk dünyasında unutulmaz bir yolculuğa davetlisiniz, *7. Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali*'ne...
Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de birbirinden başarılı işlere imza atan, ama çoğu zaman görmezden gelinen yetenekli kadınların emeklerini sergileyebilecekleri bir platform oluşturmak, onları hak ettikleri gibi izleyicileri ile buluşturmak oldu hep amacımız. Bilge Olgaç'la başlattığımız bir seride hep en önem verdiğimiz bölümümüz oldu "sinemamız".
Geçen yıl 6. festivalimiz biter bitmez 7.si için kolları sıvamış, dünyanın dört bir köşesinden sinemacı kadınlarla yoğun bir iletişim trafiği içinde hazırlıklarımıza başlamıştık bile. Festivalimiz bu yıl uluslararası bağlantılarını da geliştirerek dünyaya açıldı. Daha olgun, daha saygın ve profesyonel bir kadın filmleri festivaliyle izleyiciyi selamlamaya hazırız şimdi.
7. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, yine dopdolu bir programla izleyicisini bekliyor. On gün sürecek festival, özlemle beklediğimiz filmleri ve diğer etkinlikleriyle huzurlarınızda!.. "*Senede On Gün*" ayırın kendinize. İnanın, değecek!..

Uçan Süpürge

JUST TEN DAYS A YEAR...

With the coming of spring in Ankara, Flying Broom is working hard. Festival time is at the door; film directors, actors, actresses from around the world... All will be our guests. The Women's Film Festival, which has been growing every year since 1998, will again fill our capital city with the magic of cinema! Are all of you ready to see a multitude of excellent movies and meet their world-famous directors? We invite you to join us for an unforgettable journey to the Flying Broom Women's Film Festival. We aim to bring successful women in Turkey, and from the entire world, to a rostrum where they can present their masterworks. We have always attached great importance to cinema, starting with Bilge Olgaç, our inspiration. No sooner had the 6th Festival ended last year, than Flying Broom began to make contact with new directors from many countries for this year's Festival. For this year, we introduced ourselves to the international arena; firstly, we joined in the network of the Women's Film Festival in Paris, and then enjoyed similar participation in Asia. At last we are ready to salute our audience with a seasoned and even more substantial film festival! *The Flying Broom's 7th Women's Film Festival*, with a fresh and fruitful offering, once again invites its audience to the movie halls. Our ten-day Festival is waiting for you! Just ten days out of the year... This will be worth it!!

Flying Broom

Artık geleneksel hale gelen ve yedi yıldır da büyük bir başarıyla düzenlenen Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, ülkemizde bu alanda bir ilk olmakla birlikte dünyanın sayılı kadın film festivalleri arasında da ayrıcalıklı bir yer edinmiştir. Sinema kültürünün gelişmesi ve yaygınlaşması adına önemli katkılarda bulunan festival, özellikle getirdiği kadın bakış açısı ile kadın dünyasını aktarma ve görselleştirme yönündeki çalışmalara da ayrı bir anlam ve renk katmaktadır. Dünyanın dört bir yanından kadınları beyazperdenin büyülü yolculuğunda birleştiren ve yarattığı duygu paylaşımı ile kadın duyarlılığını ortaya koyarak, sosyal alanda hareketlenme sağlayan Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, Avrupa ve Dünya sinemalarından seçkin örnekleri bir araya getirerek, Türk sinema sektörü için de önemli bir devinim yaratmaktadır.

Ayrıca, festival kapsamında düzenlenen kısa film öyküsü yarışması; kısa film ve belgeselin gelişmesine olanak sağladığı gibi, kısa filmlerle sinemaya adım atan genç yetenekleri de yüreklendirmekte, sinema sanatına katkıda bulunan sanatçılarımızı ödüllendirmek suretiyle de toplum olarak vefa borcumuzu ödemektedir.

Kültür ve Turizm Bakanlığı olarak, Kadın Filmleri Festivali'nin yanı sıra diğer film festivallerine de ayrı bir duyarlılık ile yaklaşıyor ve insana insanı anlatan bu görsel büyünün, böylesine organizasyonlarla hem uluslararası platformda dışa açılma sürecimizi hızlandırdığına hem de ülkemizin sanatsal tanıtımına önemli katkılar sağladığına inanıyorum.

Bu düşüncelerle, bu seçkin ve sıradışı festivalin gerçekleştirilmesinde emeği geçenleri kutluyor, festivale katılan tüm sanatçılara en içten dileklerimi sunuyor, sinema ve sanat dolu günler dileğiyle herkese iyi seyirler diliyorum.

Erkan Mumcu
T.C. Kültür ve Turizm Bakanı

The Flying Broom International Women's Film Festival, organized annually with great success for the last seven years, has achieved a privileged place not only in Turkey, by the fact that it is our very first, but also among the world's best women's film festivals.

This Festival, which has contributed considerably to the development and expansion of the art of cinema, enriches, especially with the female point of view it brings to bear, works which express and visualize the women's world.

The Flying Broom International Women's Film Festival, which unifies so many women from all around the world via the magic journey on the white screen, and ensures progress in the social domain by revealing woman's sensibility with her full share of emotion, is providing an important impetus to Turkish cinema, since it presents prominent examples of European and cinema world-wide.

Additionally, the competitions of short film scripts and documentary films contribute to the development of documentary and short film production, and encourage the new talent who begin their careers with short films. Moreover, with the help of these awards we, in the name of our society, are given the chance to compensate with our faithfulness those artists who have made such great contributions to the art of cinema.

On behalf of my Ministry, I come to this Women's Film Festival, and also to all film festivals, with a special sensibility; for I believe that with such kinds of international organizations, this visual magic will accelerate our process of integration within the international community, as it will contribute to the presentation of our country.

With these thoughts, I would like to congratulate everyone who has worked for this preeminent and extraordinary Festival, and to express my best wishes to all of the artists who participated in the Festival. I wish everybody days full of cinema and art - enjoyable viewing to all!

Erkan Mumcu
Minister of Culture and Tourism

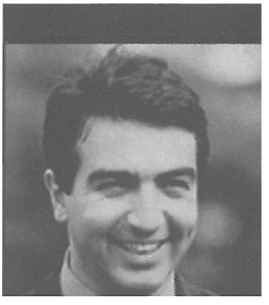

Ankara siyaset ve diplomasi kenti olarak biliniyor. Kentimizin ciddilik ve ağırbaşlılıkla örtüşen bu kimliğine yeni kimlikler eklemleyerek, bütün yönleriyle Cumhuriyet'e yaraşır bir Başkent'e ulaşmak ideallerimizin bir bölümünü oluşturmaktadır.

Ankara sahip olduğu müzik, tiyatro ve sinema festivalleriyle zengin bir kültürel ırmak gibi her gün akmaya, daha gür akmaya devam ediyor. Bizler kent yöneticileri olarak, insanlarımızı sanata ve özellikle de 7. sanata çağıran büyük organizasyonların yanında olmakla yükümlüyüz. Çünkü girişilen büyük festivallerin, insanlarımızın zihin dünyalarını açan, açımlayan, onlara yurttaşlık ve birey olma bilinci aşılayan özellikleriyle kentimizin sahip olduğu özellikleri harmanladığını görüyor, gözlüyor ve yaşıyoruz.

Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali, kadınların ve hepimizin dünyasını yansıtan, aydınlatan özgün içeriğiyle ülkemizde ve başkentimizde bir ilki başarmış olmanın onurunu da bağrında taşıyor. Dile kolay tam 7 yıldır her türlü zorluğu aşarak başkentte özel duyarlılıklar içeren kadın filmlerini bir festivalle sinemaseverlerin beğenisine sunmak. Amatör bir ruhun, heyecanın peşi sıra oluşturulan bu özverili çabayı yürekten destekliyoruz. Sinemanın büyük ve büyülü, yaşamlarımızı değiştirici dünyasını keyiflerimizle buluşturanlara ne kadar teşekkür etsek azdır.

Kentimize farklı bir tat, farklı bir çeşni katan festivalin Çankaya Belediyesi olarak her zaman yanı başında olduğumuzun bilinmesini istiyoruz. İnsanları mutlu eden, kentin kültür haritasında iz bırakan Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'ni, ona emek katanları selamlıyor ve sinemaseverlere iyi seyirler diliyorum.

Muzaffer Eryılmaz
Çankaya Belediye Başkanı

Ankara is known as the city of politics and diplomacy. Our city has a solid and serious image, and in order to create a Capital that is worthy of the Republic, adding new perspectives that accord with existing ones is among our ideals. With its music, theater and cinema festivals, Ankara is like a rich cultural river that flows stronger and deeper everyday.

As the city's administrators, it is our responsibility to give full support to the great organizations that invite people to participate in art events, especially the 7th Art of cinema. Because we are very well aware that in enriching our city's life, these festivals have a great influence on widening the horizons of our people, and on raising their consciousness citizens as well as individuals. With its unique characteristics of illuminating and reflecting the world of women, and also the world of every one of us, The Flying Broom Women's Film Festival bears the pride of being the first of its kind, both in our Capital and in our Country. It is easy to say in mere words that for 7 years, and overcoming all kinds of difficulties, this Festival has brought to its viewers women's films with their special sensitivities.

We fully support this devoted effort created with a sincere spirit and enthusiasm. We cannot thank those people enough who have presented to us the great and magical world of cinema, in all its life-changing aspects.

We want everyone to know that, as the Çankaya Municipality, we strongly support and encourage this Festival that brings a different taste and diversity to our city. I present my best regards to the Flying Broom Women's Film Festival, delightful to our community and which leaves its mark on the cultural agenda of the city, and to all those who have worked so hard to bring it forth; and I wish cinema-lovers an enjoyable time watching these films.

Muzaffer Eryılmaz
Mayor of Çankaya Municipality

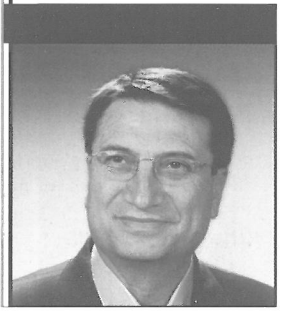

Sinema ve Kadın adına atılan önemli imza...

İnsan ve yaşama dair her şeyi sergileyen, kendine özgü diliyle bizi, bize tüm açıklığıyla gösteren "7. Sanat", sevenlerinin ilgisiyle her daim güncel ve gündemde...
Festivallerin, bu sanat temsilcilerini izleyiciyle buluşturması açısından önemi ve gereği yadsınamaz. Konuları ne olursa olsun, en güzel ve özel eserleri sergileyen festivaller, bu paylaşımla oluşan ortam ve tartışmalara bambaşka bir boyut ve farklı bakış açıları sunmak gibi özel niteliklere sahip. Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali bu anlamda, Türkiye'de sinema ve kadın konularında atılan önemli bir imza...
7. Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali, kadına ve kadının toplumdaki duruşuna özel önem vermesi ve kimi sorunların altını çizmesiyle Türkiye'de düzenlenen festivaller içinde ayrı bir yerde duruyor, ayrı bir ilgiyi hak ediyor.
Tarihte kadınına en çok değer veren uygarlıklardan birinin Türkler olduğu biliniyor. Ulu Önder Atatürk'ün, Türk Kadını'nı diğer ülkelerdeki hemcinslerinden bir adım öne geçmesini sağlayan uygulamaları hayata geçirmesiyle önemli aşamalar kaydeden dönem, Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali ve benzeri aktivitelerle daha da anlam kazanıyor.
Festival, bu yıl da sinemaya emek veren, sinema perdesinde hayat bulan kadınları izleyiciyle buluşturuyor. Kameranın önünde ve arkasında, beyaz perdeye yansıyan her kare için özenle çalışan kadınlar Uçan Süpürge Film Festivali sayesinde bir araya geliyor.
Kamu yayıncılığının sorumluluğunu, yayınlarında ve her etkinliğinde somut olarak gösteren Türkiye Radyo Televizyon Kurumu, kadının toplumdaki yerini güçlendirmek ve geliştirmek amacıyla yola çıkan Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'ni desteklemekten gurur duyuyor.
Sinema gibi bir sanat dalında kadın bakışının ve estetiğinin yansıdığı yapıtların izleyiciyle buluşması için verilen çaba takdire değer niteliktedir. Kadının toplumdaki yerine ilişkin tartışmaları farklı bir boyuta taşımayı da amaçlayan Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali, çağdaş ve aydın Türk Kadını için ilerleyeceği aydınlık yolun önemli taşlarından biri olmaktadır.
Türk Sineması ve Türk Kadını adına atılan bu imzaya TRT Kurumu olarak katkıda bulunmaktan gurur duyuyoruz.

Şenol Demiröz
TRT Genel Müdürü

An important achievement in the name of Cinema and Women...

Revealing everything about people and life, and showing us ourselves with great frankness in its own particular language,
the "7th Art" is ever on the agenda thanks to the interest of film-lovers everywhere.
We cannot deny the importance and necessity of festivals in bringing the makers of this craft and its viewers together. Regardless of their subject, festivals, which display the most beautiful and exceptional works of art, have the special characteristic of bringing new dimensions and points of view to their surroundings, and to the discussions created by this exchange. In this sense, the Flying Broom Women's Film Festival is a major success on behalf of the cinema and women in Turkey...
Attaching especial importance to women and their position in society, as well as underlining certain issues, the 7th Flying Broom Women's Film Festival occupies a distinguished place among the festivals organized in Turkey, and thus deserves a unique respect.
It is well known that throughout history, Turks have always figured among those civilizations highly esteeming women. Our era, beginning with the changes brought about by our Great Leader Atatürk who put the Turkish Woman one step ahead of women in other countries, is now becoming even more significant by means of the Flying Broom Women's Film Festival and other similar events. Once again, this Festival brings together directors, actresses, and viewers. Thanks to the Flying Broom Women's Film Festival, women, both in front of the camera and behind, who have worked painstakingly on each and every scene reflected on the screen, will come together.
Fulfilling the responsibilities of public radio in not only its broadcasts but indeed in its every activity, the Turkish Radio Television Corporation is very proud to support the Flying Broom Women's Film Festival, a festival which aims at strengthening and improving the position of women in society. In a branch of art such as cinema, the effort to present to viewers works of art that reflect women's ideas and their esthetics is worthy of praise. With its aim to bring a different dimension to the discussions about the position of women in society, the Flying Broom Women's Film Festival constitutes a milestone for the modern intellectual Turkish Woman on her path to enlightenment. As TRT, we are very proud to contribute to this hallmark of success in the name of Turkish Cinema and Turkish Women.

Şenol Demiröz
General Director of TRT

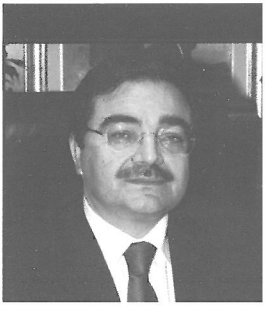

Uçan Süpürge ile festivale çok az kala tanıştım. Festival dahil Uçan Süpürge'nin yaptıklarını öğrendiğimde memnuniyetim bir kat daha arttı. Sadece Ankara'da değil, Türkiye'deki bütün illerde gerçekleştirdikleri çalışmaları öğrenmek bir kadın olarak beni oldukça heyecanlandırdı. Kadınların güçlenmelerine yönelik bir çok çalışmanın içinde yer alan biri olarak hedeflerimizin ve düşüncelerimizin örtüştüğünü gördüm. Festivalin, Ankara'da gerçekleşen bir etkinlik olarak; yabancı misyonun ve kültür-sanat etkinliklerine aç genç nüfusun yoğun olduğu başkente çok yakıştığını düşünüyorum. Özellikle bir kadın olarak, kadınlar arası dayanışmanın ilerlemeyi güçlendirecek en önemli faktör olduğuna inanıyorum. Bu düşünceden hareketle üretken, çalışkan ve başarılı kadınların yanında yer almaktan dolayı mutluyum. Festival ekibini de bu anlamda kutluyor, tüm sinemaseverlere iyi seyirler diliyorum.

Figen Çarmıklı
Kadın ve Gençlik Platformu Derneği 2. Başkanı

I met the staff of the Flying Broom a very short time before the Festival. When I learned about their accomplishments, including the Film Festival, I felt very pleased. I, as a woman, was excited to learn that they have undertaken important projects not only in Ankara but also throughout many other parts of Anatolia. I saw that our expectations and thoughts were convergent. I think the Festival is well suited to our capital city, which is in need of foreign culture and vision. Also, I believe that solidarity among women will strengthen this development. Hence, I am very happy to be on the same wavelength with these hard-working and productive women. I would like to congratulate the Festival staff, and wish those fond of cinema a good time.

Figen Çarmıklı
Vice Chairman of the Women and Youth Platform Foundation

UÇAN SÜPÜRGE ONUR ÖDÜLÜ
FLYING BROOM HONORARY AWARD
SUZAN AVCI
Muammer YANMAZ

7. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali; Türk sinemasına karakter oyunculuğu ile yaptığı katkının yanı sıra, sadece "yıldız"ların var olduğu bir dönemde yan rollerde, "ikinci" kadın olarak başladığı sinema serüveni boyunca "kötü kadın"ın da "yıldız" olabileceğini gösterdiği ve 1956'da başladığı oyunculuk kariyerini ve sinemaya verdiği emeği 2000'li yıllara taşıyarak bir karakter oyuncusunun sağlam oyunculuk gücünü ısrarla koruduğu için Suzan Avcı'yı **Uçan Süpürge Onur Ödülü**'ne değer bulmuştur.

SUZAN AVCI KÖTÜ KADIN DEĞİLDİR

Sinemada sarışın olmak iyi bir şey değildir. Daha doğrusu iyiye alamet değildir, diyelim. Elbette seyircinin gönül sesini titreten, onun güvenine ihanet etmeyen, yumuşak bakışlı, iyi niyetli sarışınlar da vardır ama onlar da kendilerine göre iyi kötü bir bedel öderler. Marilyn Monroe ne kadar hayranlık uyandırsa da hayran kitlesi "aptal sarışın" klişesini bir biçimde yutmak zorunda kalır. Hollywood'dan Fransız sinemasına uzanacak olsak, bu defa mesela Catherine Deneuve'ün hayranlarının, onların taşıdığı karakterlerle birlikte sanat sinemasının bütün düşünsel ve manevi yükünü de sırtlamak durumunda olduğunu görmemiz gerekir. Yeşilçam'ın aşına sularına gelince; zararsız, kendi halinde daimi (boya) sarışınımız Filiz Akın, en fazla iyi aile kızı olma mertebesinde kucaklanır, bağra basılır. Oysa gerçek kötüler tartışmasız ve kaçınılmaz olarak, şüpheye yer bırakmayacak şekilde sarışındır. Hatta denilebilir ki, sarışınlıkları, kötülüklerini anladığımız ilk noktadır. Zira seyircinin popüler sinemayla kurduğu ilişkide en temel noktayı arketipler oluşturur ve Yeşilçam'ı birkaç cümlede sayıp dökecek olsak ilk aklımıza gelen arketipler arasında bu yer alacaktır: İyi kadınlar esmerdir, kötü kadınlar sarışın!..

Oysa başlangıçta böyle değildi. *Aysel Bataklı Damın Kızı*'nın (Muhsin Ertuğrul, 1934) Cahide Sonku'su korunmaya muhtaç, kendi mutluluğunu sevdiği

The Flying Broom's 7th International Women's Film Festival honors Suzan Avcı, who proves that "the bad woman", too, can be a star, and who from 1956 to 2000 has shown herself to be an outstanding character actress, with the **Flying Broom Honorary Award.**

SUZAN AVCI IS NOT REALLY THE "BAD WOMAN"

It is not good to be a blond in a movie; blonds connote foreboding. Though there are some good blonds embraced by viewers, even they pay the price for being blond. For example, although fans adored Marilyn Monroe, they were confronted with the "dumb blond". As for the French movies, fans of Catherine Deneuve pay a moral debt for their admiration. When we consider the familiar faces of "Yeşilçam" (Turkish Hollywood), we only find Filiz Akın, with her yellow-dyed hair, accepted as the softhearted "good" girl. Yet, the other real "bad ones" are without a doubt the fair-haired ones. Their light skin and hair reek of wickedness. "Stereotypes" are the most important attractions of popular cinema and as far as Yeşilçam is concerned, good women are brunettes and bad ones are blond. However, it was different in the beginning. Cahide Sonku in *Aysel Bataklı Damın Kızı* (by Muhsin Ertuğrul in 1934) played an innocent blond who devoted herself to her lover. The situation began to change in *Şehvet Kurbanı* (By Muhsin Ertuğrul in 1940). From then on, blonds would represent the same character in films: the immoral woman who shattered family, the basic unit of the Republican Turkish society. New roles were introduced in the 40s and improved in the 50s. The matured Turkish audience expected certain things and only the stars could meet those expectations. It was the viewers who forced the cinema hall owners, part of the cinematic cycle, to order the "command" productions. In the late 60s and early 70s, melodrama was replaced by action films. By the late 70s, erotic films were introduced and became more common. Then in the 1980s came the video player, television and 'arabesque'. Here the main point is to focus on how Suzan Avcı became "the bad woman" in all films.

Suzan Avcı played in her first film in 1956 and has a message for us. Chosen third most beautiful star after Leyla Sayar and Pervin Par in a beauty contest, she found herself in the cinema sector despite her marriage at the age of 18. It took time for the results of the competition to affect her life because before the cinema, she was also involved in theater. It was blond hair dye that ushered in her cinematic debut which allowed Suzan Avcı to take over the 'femme fatale' roles previously played by Neriman Köksal. Popular melodramatic and arabesque Turkish movies always need 'the bad woman' interfering with lovers' happiness. Suzan Avcı filled the gap in Yeşilçam. She worked with many directors from Abdurrahman Palay to Nejat Saydam and Metin Erksan to Yılmaz Atadeniz and she was always the star's rival. Each and every one of us remembers her wearing a mini-skirt with a cigar and a glass of liquor in her hand. She was either the evil destroyer of a life or the drunken

adamın mutluluğuyla tarif eden, iyi ahlaklı bir sarışındı. *Şehvet Kurbanı*'nda (Muhsin Ertuğrul, 1940) işler değişmeye başladı. Uğruna yuva yıkılan bir "bar kadını", Cumhuriyetin öngördüğü çekirdek sadakat birimi olan aile için oluşturduğu tehdidi farklı biçimlerde, farklı yüzlerle, farklı dönemlerde benzer bir çizgi üzerinde temsil etmeye devam edecekti. 40'lardan itibaren yavaş yavaş gelişmeye, 50'lerde yerleşmeye başlayan türlerle, 60'lar ve 70'lerde artık Türkiye sineması, seyircisini "leb demeden leblebiyi anlayan" bir kıvama getirmişti. Yalnızca starların seçimiyle bile seyirci beklentisinin karşılığını, izlediği filmlerde buluyor, olmazsa da zaten çarkı döndüren salon sahipleri aracılığıyla İstanbul'a istediği türde bir filmi ısmarlatabiliyordu. 60'ların ikinci ve 70'lerin ilk yarısı boyunca hakim tür olan "melodram"dan, özellikle 70'lerde ağırlığını koyan vurdulu-kırdılı filmlere ve yine aksiyon içeren "fantastik sinema"ya doğru yavaş bir geçiş yaşanacaktı. 70'lerin sonları itibariyle bu defa "erotik sinema" fantastik filmlerin içinde kendini gösterecek, sonrasındaysa yükselmekte olan "arabesk" rüzgarıyla birlikte film pazarına hakim bir konuma gelecekti. Sonrası, bilinen bir hikaye; 80'ler, video, sonrasında televizyon ve hâlâ da televizyon...

Önemli olan, Türkiye sinemasının bütün bu birbirini takip eden dönemlerinin halihazırda bilinen bir dökümünü yapmaktan çok, belki de bu akışın içindeki kesintilerin değil, filmler üzerinden takip edebileceğimiz bir sürekliliğin izini sürmek... Zira sözü edilen türlere ya da dönemlere hakim olan anlatıların neredeyse tümünde olan bir ortak nokta var: Bir kötü kadın olarak Suzan Avcı.

Suzan Avcı'nın 1956'da çevirdiği ilk filminden bugüne bu resmin içinde yer aldığını, 100'ün üzerinde filmle neredeyse yukarıda sıralanan türlerin ve dönemlerin tümünün içinden geçtiğini düşünecek olursak, bir açıdan Türkiye sinemasının belleğini tutmamızı da sağlayacak bir figür olarak bize bir şeyler söyleyebilecek gibi görünüyor. Suzan Avcı'nın, 18 yaşında evlenmesine rağmen ne yapıp edip daha küçükken oynamasına izin verilmeyen sinemada kendisini bulması, Yıldız mecmuasının açtığı "Sinema Güzeli" yarışmasında Leyla Sayar ve Pervin Par'ın ardından üçüncü olmasıyla başlayan bir sürecin sonuna denk gelir. Ne var ki, yarışmanın olumlu sonuçlarının hayata geçmesi için bir miktar beklemek gerekmektedir; zira, şöyle bir yanıp söndükten sonra kaybolan ilgi, araya kısa bir dönem için tiyatro yıllarının girmesini vesile olur. Ne zaman ki saçları sarıya boyanır, Suzan Avcı'ya sinemanın kapıları da açılır, hem de uzun bir süre için. Neriman Köksal'la birlikte (önceki dönemlere göre) en ikna edici imgesine kavuşan "kötü kadın bayrağı" yavaş yavaş Suzan Avcı'ya geçmeye başlamıştır.

Popüler Türkiye sinemasında onlar için ayrılmış bir kontenjan hep vardır: Muhakkak sevenlerin mutluluğunu bozan, melodramın işlemesi için gerekli engellere, yanlış anlamalara sebep olan, öte yanda aksiyonun ihtiyacı olan ihanet, intikam duygularını harekete geçiren ya da tatmin eden "kötü" kadınlardır onlar.

Arabeske geldiğimizde yine "kötü kadın" ihtiyacı baş gösterir, çünkü hakim duygu olan "mağduriyeti" ikna edici kılmak için etrafta kötülerin olması daima lazım gelir. Suzan Avcı işte bu türlerin hepsinde de lustful woman. In the end though she is always punished because the popular melodrama has to preserve the status of men in distorted male- female relations. The dominant male never lets a woman share his power. That's why the villains are destined to be punished as expected.

The sensitive issue here, though, is sexuality. It is impossible for a woman to be after both love and power in Yeşilçam because the woman's has two separate identities in Turkish movies: the innocent woman with a concealed sense of sexuality or the female villain with vivid desires! It is different in Hollywood though. There the message is conveyed through the obscure images. The effect is created through an unexpected threat whereas the Turkish movie minimizes the threat and embodies it into a blond. Although Turkish film seems to have solved the problem, we don't have to accept the solution even though it is just entertainment. We can inquire why Suzan Avcı has represented 'evil' for half a century. We also need to see reflections of ourselves in the cinema.

Övgü Gökçe

vardır, türlerarasıdır. Neredeyse çalışmadığı yönetmen yok gibidir; Abdurrahman Palay'dan Nejat Saydam'a, Metin Erksan'dan Yılmaz Atadeniz'e kadar çok sayıda yönetmenin filminde oynamış, yine ezbere bildiğimiz hemen hemen bütün yıldızların yanında, arkasında -kimi zaman onlara rakip olarak- yüzünü göstermiştir. Hepimiz mutlaka başka başka hatırlarız Suzan Avcı'yı. Hepimizin aklında yaşımıza, hatta belki kuşağımıza da bağlı olarak onu temsil eden farklı bir imge vardır. Çoğunlukla kısa etekli, saçları mutlaka yapılı (yine de Türk usûlü beden ölçülerine uyacak şekilde ufak tefek), elinde doğal bir uzantısıymış gibi duran sigarası, içkisi, bir de çoğunlukla iki türlü bakışları: ya bir hainlik düşünüyordur, birilerinin hayatını mahvetmek üzeredir ya da pervasızca mutlu ve rahattır, keyif içinde kendini ya sarhoşluğun ya şehvetin kollarına bırakmıştır. Her iki durumda da sonunda cezasını bulur. Zira popüler sinemanın, özellikle de melodramın dünyası, varolan düzeni, kadın-erkek ilişkilerini korumak ve çıkan sorunları sistem lehine her defasında yeniden ve var olanı daha da sağlamlaştıracak şekilde bertaraf etmek durumundadır. Böyle bir dünya içinde de düzen bozuculara yer yoktur. Erkek dünyasının içindeki kötülüğün iktidarı kendine ortak aramaz; ortak olmaya çalışan her kötü kadının cezasını bulması bu yüzdendir.

Oysa bu iktidar çarpışmasında asıl dananın kuyruğunun koptuğu -ya da kopmasın diye 'gerilmediği'- noktanın cinsellik olduğunu hepimiz biliyoruz. Türkiye sinemasında cinselliğini alenen taşıyan, hem aşkı hem de gücü bir arada isteyen, bu anlamda iktidarı iki kere talep eden bir kadının yaptıklarının yanına kâr kalabilmesi elbette mümkün değildir. Nitekim tam da bu yüzden, bir kadının kimliğini bütünlüklü bir biçimde temsil etmek yerine Yeşilçam bu kadını tamamen ikiye bölmüş ve kadın kimliğinin biri öteki olmadan varolamayacak niteliklerini idealize bir karşıtlığa, iki uç karton temsiliyet düzlemine indirmiştir: İyi kadın ve kötü kadın. Her şey çok nettir. Oysa biliyoruz ki, asıl olarak klasik Hollywood'un kara filmler dolayımıyla türettiği kötü kadınlar netlikleriyle değil, muğlaklıklarıyla anlatıyı ilerletme gücüne sahiptiler. Orada erkek iktidarının uğradığı tehdit beklenmeyen bir yerden geldiği için etkilidir; tam olarak kestirilemediği için tedirginlik uyandırır ama ona mani olunamaz. Oysa Türkiye sineması talep ettiği için tehlike yaratan kadını bir klişeye indirgeyerek, konuyu kendince çözmüş gibi görünse de biz onun bıraktığı yerden ona bakarak işleri tersine çevirebilme şansına sahibiz. Zira böylesi bir talebin -elbette sinemasal kalıplar içinde kabalaştırılarak- bu derece biriktirilmiş ve paketlenmiş bir halini "kötülük" olarak kabul etmeyebiliriz. Ya da bu paket, ne kadar tüm içerdikleriyle birlikte zararsızlaştırılmış olsa ve kurmaca olduğu izlenimini yaratsa da aslında açılmayı bekliyor, diye düşünebiliriz. Bu konudaki imkanımız belki de en çok bu macerayı sürekli bir biçimde yaşa(t)mış olan Suzan Avcı'ya ve onun temsil ettiği alana bakmakla mümkün olacak bugün. Aynayı hem sinemaya, hem kendimize tutmak için, kadınlara ve erkeklere...

Övgü Gökçe

SEÇİLMİŞ FİLMLERİ / SELECTED FILMOGRAPHY

Yadigar, 2004 (TV dizisi)
Ömerçip; 2003
Acı Sevda, 1985
İşte Bizim Hikayemiz, 1978
Baraj, 1977
Yüz Liraya Evlenilmez, 1974
Kambur, 1973
İki Süngü Arasında, 1973
Zehra, 1972
Küçük Hanımefendi, 1970
Kezban Roma`da, 1970
Malkoçoğlu Cem Sultan, 1970
Yılan Kadın, 1970
Aşk Mabudesi, 1969
Sana Dönmeyeceğim, 1969
Fosforlu Cevriyem, 1969
Funda, 1968
Aşkların En Güzeli, 1968
Ayşem, 1968
Ayrılık Olmasaydı, 1967
Yaralı Kuş, 1967
Siyah Gül, 1966
Turist Ömer Almanya`da, 1966
Kaldırım Meleği, 1966
Şıngırdak Melahat, 1965
Yıldızların Altında, 1965
Güzel Kadınlar Çetesi, 1964
Günah Bende mi?, 1964
Gurbet Kuşları, 1964
Bekarlık Sultanlıktır, 1963
Şehvet Uçurumu, 1962
Ne Şeker Şey, 1962
Hatırla Sevgilim, 1961
Evlat Yüzünden, 1960
Eceline Susamışlar, 1959
Canavar Kadın, 1958
Kurt Mustafa, 1957

BİLGE OLGAÇ BAŞARI ÖDÜLLERİ
BİLGE OLGAÇ ACHIEVEMENT AWARDS

Muammer YANMAZ

BELKIS ÖZENER

7. Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali yıllarca sesiyle Yeşilçam'ın şarkılı filmlerine "perde arkasından" can veren, 300'e yakın filmde dönemin ünlü yıldızlarının söyler gibi yaptığı şarkıları seslendiren, sinemamızın gizli sesi, "görünmeyen kadın sanatçısı" Belkıs Özener'i **Bilge Olgaç Başarı Ödülü**'ne değer bulmuştur.

ARAMIZDA SIRADAĞLAR, DAĞLAR MI OLACAKTI?

Türkiye sineması, bir derya... Bu deryanın, değeri yeterince bilinmiş (hatta kimi zaman gereğinden fazla bilinmiş!) yıldızı da çok, hiç bilinmemiş yıldızı da. Değer bilmemek genel bir özelliğimiz. Yalnızca sinemada değil her alanda bu böyle. İlgiyi-sevgiyi hak etmiş yıldızlar-isimler; eğer her dakika ortada değillerse, sürekli olarak kendilerini öne çıkarmaya gayret etmiyor, her kapıyı her allahın günü çalmıyorlarsa, onları daha da çabuk geri plana itiyor, görmezden geliyoruz.
Belkıs Özener de bu isimlerin başında geliyor. Türkiye sinemasının bu sessiz ve isimsiz kahramanı; yaptıklarının, katkılarının çok az karşılığını gördü her zaman. Evet; şaşaadan uzak kalmak, sanatçının kendi seçimiydi. Bizzat Belkıs Özener'in kendisi; sinema ve müzik arasında kurduğu o mükemmel denge ile yetinmiş, bunun kendisine verdiği ruhi tatminin dışında pek fazla şeyle ilgilenmemişti. Bu da, özellikle görmezden gelmeyi marifet bilen Yeşilçam çevrelerinin işini daha fazla kolaylaştırmış, Belkıs Özener'i unutmak-unutturmak konusunda fazladan bir gayret harcanmasına da gerek kalmamıştı.
Çok genç yaşta evlenmesi, çocuk sahibi olması, Belkıs Özener'in neon ışıklarını, sahneleri, alkışları geri plana atma kararını kolaylaştırmış olmalı. Ülkenin en ünlü, en popüler isimlerinden biri olan

Flying Broom also awarded Belkıs Özener, who for years has sung our most beloved songs in more than 300 Turkish films, with the **Bilge Olgaç Achievement Award.**

Starların sesi Belkıs Özener..
"GÖRÜNEN SANATÇI" OLMAK İSTİYOR
| Gönül Yazar'ın kardeşi

WOULD MOUNTAIN RANGES AND MOUNTAINS COME BETWEEN US?

The Turkish cinema is an ocean ...this ocean has a lot stars that are well known (in fact some too well-known) and some stars who are unknown. Not noticing value is one of our general characteristics. This is not only true for cinema, but for everything. Sometimes we can easily neglect stars who are worthy of our attention and praise if they do not take advantage of each and every occasion to become the center of our attention.
Belkıs Özener can be considered among these stars. This modest and unknown heroine of the Turkish cinema has always been underpraised for what she has done. But staying away from splendor was the artist's own choice. Belkıs Özener was content with the perfect balance she had set between music and cinema and she was not very interested in anything other than the spiritual satisfaction this provided her. As a result, the Yeşilçam milieu, who make a point of ignoring value, had no difficulty in forgetting Belkıs Özener. Her marriage and having a child at a very young age and becoming a mother must have made it easy for Belkıs Özener to decide to put the neon lights, and the applause on the back burner. Even the fact that she belonged to the same family as Gönül Yazar, one of the Turkey's most popular stars, did not make her indecisive. She did just the opposite of what her sister did.
Born in 1940, Özener got married after turning 19 and in a relatively short time period, she gave birth to three children named, Benek, Bengü and Barkın. That was probably the time when the artist, who started performing at Tepebaşı at the age of 16, had to come to a crossroads: Fame and fortune or family and children?..
Belkıs Özener made the latter choice. She made the choice but because it was not easy to overcome

Gönül Yazar ile aynı aileden geliyor olmak bile onu kararsızlığa itmemiş. Kız kardeşinin yaptığının tam tersini yapmış Özener.
1940 yılında doğan Özener, henüz 19 yaşındayken evleniyor ve uzun sayılmayacak bir zaman diliminde Benek, Bengü ve Barkın adlarını verdiği üç çocuğu oluyor. Bu durum; henüz 16 yaşındayken Tepebaşı'nda ilk defa sahneye çıkan sanatçıyı muhtemelen bir yol ayırımına getirip bırakmış olmalı: Şan-şöhret mi, aile ve çocuklar mı?.. Belkıs Özener, seçimini ikinciden yana yapıyor. Yapıyor ama, müziğe olan tutkusu kolay baş edilebilir bir şey olmadığı için kararın verilmiş olması tek başına çok da anlamlı olmuyor.
Yaşamının her evresine derin bir şekilde sızmış olan müzik tutkusu, Belkıs Özener'i yeni arayışlara iter. Müziğin sürebilmesi için, aileden-çocuktan yana verilmiş kararı yerle bir etmeyecek bir biçim ya da formül bulunması gerekmektedir. O dönemin şartlarında kolay bulunacak bir yol yoktur. "Şarkıcı" dediğimiz, sahneye çıkıp "şarkı"sını söylemek durumundadır. Elbiseler, kostümler, (şimdi vazgeçtik ama o zamanlar çok kullandığımız tabirle) "tuvaletler" için terzi terzi gezilecek, kuaför salonları şenlendirilecek, Stüdyo Taç ya da muadili bir fotoğrafçıda poz poz fotoğraf çektirilecek, çarşaf gibi gazino ilanlarında boy gösterilecek demektir bu da. Ama hemen olmasa da bir zaman sonra, Özener'in bulmak istediği formülün en mükemmelini Yeşilçam sunar sanatçıya. 60'ların ikinci yarısında "müzik", sinemamız içinde giderek belirgin bir unsur olmaya başlamıştır. Bu durum da (çoğunlukla "ses"leri olmadığı için) şarkı söylemeyi beceremeyen yıldızların yerine şarkıları seslendirecek şarkıcıları arayıp bulma mecburiyetini doğurmuştur. Tek derdi şarkı söylemek olan Belkıs Özener'den daha iyisi yoktur bu iş için. Hem şarkılar tertemiz bir şekilde söylenecek, hem de bu şarkıları seslendiren isim Türkan Şoray'ın, Hülya Koçyiğit'in, Filiz Akın'ın, Fatma Girik'in önüne geçmeye çalışmayacak, ünlerini gölgelemeye niyetlenmeyecektir. Yeşilçam'ın firmaları ve oyuncuları, hayal dahi edilemez birini bulmuşlardır bu iş için. Öyle bir isim bulunmuştur ki; bu şahıs arkaya geçip şarkıları söyleyecek, sonra da ortaya çıkan "ürün"den hiçbir pay talep etmeyecektir. Böyle başlayan Belkıs Özener-Yeşilçam işbirliği, sinemamızın tam bir şarkılı-türkülü furyaya kendini kaptırdığı 70'lerin ilk yarısında en üst seviyesine ulaşır. Başta sinemamızın dört büyük yıldızı olmak üzere, hemen hemen her kadın oyuncumuz -her nedense- her filminde şarkıcı olmaya başlamış ve bu da şarkıları söyleyecek birilerine duyulan ihtiyacı sürekli arttırmıştır. Sinemanın patronları, kimi zaman tercihlerini Handan Kara, Nesrin Sipahi, Semiramis Pekkan, Kamuran Akkor ve benzerlerinden yana kullansalar da, dönüp dolaşıp kapısı çalınan yine Belkıs Özener'dir. Çünkü, diğer şarkıcıların büyük bir bölümü filmin jeneriğinde, ilanlarında fazladan bir yer kapmaya çalışmakta, (bazen haklı bazen haksız olarak) filmin yayacağı ışığın bir bölümünün kendilerinin üzerine düşmesini istemektedirler. Öte yandan, tek isteği jeneriğin herhangi bir yerinde "Şarkıları seslendiren: Belkıs Özener" gibi itiraz edilmez bir şey olan biri vardır. Böyle biri olunca da, en çok tercih edilen o olacaktır. Filmler arka arkaya çevrilir, şarkılar

her passion for music, the choice in itself was not enough.
Her passion for music, which deeply penetrated every aspect of her life, pushed Belkıs Özener to search for new horizons. To continue her music, she had to find a solution that would accommodate her family and children. But conditions at that time did not provide an easy answer. A "Singer" had to be on the stage to sing her "song". This meant visits to tailors for clothes, costumes, 'evening gowns' (today this term is no longer used but then it was common); going to hair-dressers; having photos taken by "Stüdyo Taç" or a similar photographer, and this meant being on huge casino billboards everywhere. After a while, Yesilçam brought Özener the perfect solution she was looking for. During the second half of the 60s, "music" had gradually become a significant element of our cinema. So there was a need to find singers who would perform the songs for the actresses who were unable to sing (mostly because they had no 'voices'). There was no better person for this job than Belkıs Özener, whose only concern was singing. She would both sing the songs clearly and not draw attention away from the famous actresses like Türkan Şoray, Hülya Koçyiğit, Filiz Akın, Fatma Girik Yeşilçam companies and actresses had found someone for this job who was even more suitable than they would ever imagine. Such a name had been found that this individual would go behind scenes to sing songs and would not ask for any share in the 'products' produced." afterwards. Thus the Belkıs Özener - Yeşilçam cooperation started out as a singing-songing fury that reached its zenith during the first half of the 70's. Almost every female actress, including the four greatest stars of our cinema, for some reason in every film started to become singers and this continuously increased the need for a person to sing these songs. Although the cinema bosses would choose Handan Kara, Nesrin Sipahi, Semiramis Pekkan, Kamuran Akkor and some other persons from time to time, they would always come knocking on Belkıs Özener's door. The reason was very simple: most of the other singers wanted to appear in the main titles and the advertisements of the film (sometimes rightfully and sometimes not), wanting some of the light to fall on them. However, the only thing that Belkıs Özener asked for was to see the phrase "songs performed by Belkıs Özener" placed anywhere in the generics; a very reasonable demand. So she became the most preferred person for the job. Films were shot one after another, and the songs like *Buruk Acı* (Bitter Pain), *Artık Sevmeyeceğim* (I Won't Love Anymore), *Kıskanırım Seni Ben* (I Am Jealous of You) were played continuously.
In those years, the song "Buruk Acı" was performed almost in every film and the themes of the films were more or less the same: we would see Türkan Şoray or another actress trying to avoid the casino owner's exaggerated interest in her and trying to protect her honor (and of course her virginity); while she would be madly in love with her childhood friend, Ediz Hun, or some other actor. And in the mean time, she would continuously sing. As she would be decked out in gauze, sequins and spangles

durmadan çınlar: *Buruk Acı, Artık Sevmeyeceğim, Kıskanırım Seni Ben...*
Hangi filme gitsek karşımıza "Buruk Acı" çıkmaktadır o yıllarda. Girip çıktığımız hemen her filmde; Türkan Şoray ya da bir başkası, bir yandan kendisine nefes aldırmayan gazino patronundan paçasını kurtarmaya, iffetini (ve elbette bekaretini) korumaya çalışırken, diğer yandan da genellikle bir çocukluk ya da mahalle arkadaşı olan Ediz Hun ya da muadili birine duyduğu aşkı deliler gibi beslemekte-koyultmaktadır. Bu yapılırken de sürekli olarak şarkı söylenmektedir.
Tüllere-pullara-payetlere sarıp sarmalanmış olan starımızın sahne şaşaası, ne yazık ki çekildiği söylenen aşk acısını bize yansıtmakta tamamen yetersiz kalır. Yetersiz kalmak ne demek, sahnedeki kadının havasına-tavrına bakılırsa böyle bir şey de yoktur, hatta her şey fazlasıyla yolundadır. Belkıs Özener'in "ses"i, işte tam da o zaman, artık film kendi hikayesini bile anlatamaz olmuşken imdada yetişir. Şarkı başlayınca, o an onu görmüyorsak bile "zavallı genç" çocuğu düşünmeye başlarız. "Ne olacak bunların sonu?", "Kavuşacaklar mı?" soruları sökün eder, mutsuzluk ve hüzün elle tutulur bir şekilde filmden üzerimize doğru yayılmaya başlar.

Filmin hiçbir karesinde görünmeden, yalnızca şarkı söyleyerek bir filmin "baş oyuncusu" olmak mümkün mü? Teorik olarak değil. Ama Belkıs Özener bunu başarabilmiş biri. Üstelik tam da "o şarkı"daki gibi oldu: "Üzülme sen meleğim, gün olur kavuşuruz..." Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'nin "Bilge Olgaç Başarı Ödülü", (nihayet) ışıkların Belkıs Özener'in üzerine çevrilmesini sağlayacak.

Naim Dilmener

in splendid costumes; the glory of our star on the stage would unfortunately be inadequate to make us understand her so-called love pain. In fact, what you would see from the attitudes and the mood of the woman on the stage would be that such a pain did not even exist and that everything was fine. That was when Belkıs Özener's "voice" would come to save the film. When the song would start, we would immediately think about the "poor young man", even though he would not be in the scene at that moment. Questions like "What will happen to them?", "Will they finally meet?" would start flashing in our minds, and a wave of unhappiness and sadness would overcome us. Is it possible to become the "main character" of a film only by singing, and without even appearing in a single scene? Theoretically it is not. But Belkıs Özener could do this, just like the lyrics of "that song" say it: "Don't you worry my angel, one day we will meet again..."

Flying Broom Women's Film Festival's "Bilge Olgaç Achievement Award", will (finally) make it possible to put Belkıs Özener in the spotlight.

Naim Dilmener

SEÇİLMİŞ FİLMLERİ / SELECTED FILMOGRAPHY
Tatlı Nigar, 1978
Şenlik Var / Bal Kız, 1974
Güllü Geliyor Güllü, 1973
Evlat, 1972
Paprika Gaddarın Aşkı, 1972
Afacan Küçük Serseri, 1971
Ateş Parçası, 1971
Gelin Çiçeği, 1971
Mavi Eşarp, 1971
Melek Mi Şeytan Mı? / Asrın Kadını, 1971
Rüzgar Murat, 1971
Buğulu Gözler, 1970
Bülbül Yuvası, 1970
Fıstık Gibi, 1970
Herkesin Sevgilisi, 1970
Kara Dutum, 1970
Kara Gözlüm, 1970
Kıskanırım Seni, 1970
Saadet Güneşi, 1970
Aşk Mabudesi, 1969
Buruk Acı, 1969
Fosforlu Cevriye, 1969
Sana Dönmeyeceğim, 1969
Artık Sevmeyeceğim, 1968
Ayşem, 1968
Dünyanın En Güzel Kadını 1968

BİLGE OLGAC BAŞARI ÖDÜLLERİ
BİLGE OLGAÇ ACHIEVEMENT AWARDS

PROF. DR. SEÇİL BÜKER

7. Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali; sinema alanında çok sayıda değerli araştırma yayınlayan, özellikle göstergebilim ve psikanalitik çözümleme alanlarında Türk sinema yazınına önemli katkılarda bulunan, genç akademisyenlerin önünü açan, reklamlarda ve sinemada kadın temsilinden kadın yıldızlara kadar geniş bir alanda eserler veren, sinema alanındaki ilk kadın profesörlerimizden "üretken bilim kadını" Prof. Dr. Seçil Büker'i **Bilge Olgaç Başarı Ödülü**'ne değer bulmuştur.

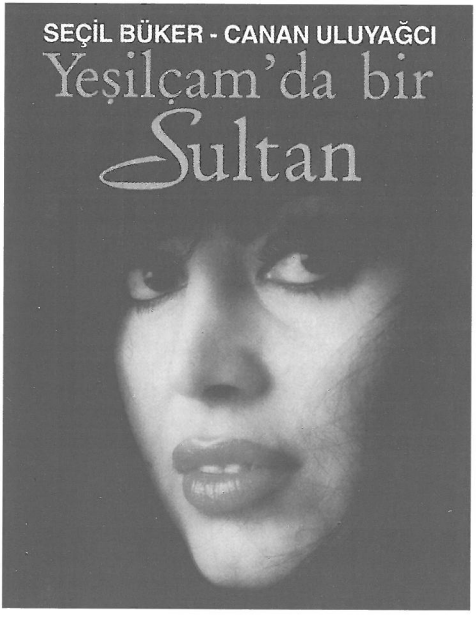

Ankara'da sinemaya gönlünü kaptırdı Seçil Büker...

1947 yılında Eskişehir'de doğan Seçil Çeşmecioğlu, sinema ile üniversite yıllarında Ankara'da düzenli olarak gittiği Fransız Kültür Merkezi sinematek gösterimleriyle tanışır. Ve yine o dönemde duvar gazetesine el yazısı ile sinema eleştirileri yazar. Bunlar, genelde "izlenimci" yazılardır. Eskişehir'e dönünce yazılarını Sakarya Gazetesi'nde yayınlatır. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü başarı ile bitirerek Eskişehir'e dönen ve İngilizce okutmanı olarak işe başlayan Seçil Büker, sinemaya ve sinema eleştirilerine uzunca bir ara verir. Bu donemde özel amaçlı dil eğitimi üzerine çalışır ve bir ilke imza atar: İşletme ve iktisat öğrencileri için tamamen onların kullandığı sözcüklerle yazılmış "İngilizce Dilbilgisi" kitabı yazar. Bu kitap halen Anadolu Üniversitesi ve Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okutuluyor.

Eskişehir İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne bağlı olarak kurulan Sinema Televizyon Radyo Yüksekokulu'na okutman olarak geçer. İşte o yıllar, hayatının dönüm noktasıdır. Özellikle Oğuz Hocayla (Oğuz Onaran, hocaların hocası!) tanışınca onun teşvik ve desteğiyle yeniden ve hiç ayrılmamak üzere sinemaya döner.

The 7th Flying Boom International Women's Film Festival will present the **Bilge Olgaç Achievement Award** to an accomplished and prolific researcher and one of our first women professors, Professor Seçil Büker, who has encouraged young researchers by publishing her extensive studies on cinema, examining a variety of subjects from the representation of women in advertisement and cinema to the analysis of female stars, and contributing to the enrichment of the literature on cinema in Turkey, especially in semiological and psychoanalytical analysis.

Seçil Büker Fell in Love With Cinema In Ankara...

Seçil Çeşmecioğlu, born in Eskişehir in 1947, became acquainted with cinema at the French Cultural Center in Ankara, which she frequented often. At that time, she also wrote cinema reviews for the newspaper. These criticques were generally impressionist essays. She published her reviews in the Sakarya Newspaper upon her return to Eskişehir. After she graduated with honors from the English Language and Literature Department of Ankara University Language and History Geography Faculty, Seçil Büker went back to Eskişehir, where she started working as an English teacher and stopped writing her cinematic critiques, but only for a while. At that time she worked on specially targeted language education; she was the first to write a professional language book specifically for business administration and economics students. This book is still used at Anatolian University and Ankara University Political Sciences Faculty.

Büker started to work at the Radio and Television Cinema Department, which had been formed as part of the Eskişehir Economic and Commercial Sciences Academy. And these years she sees as the turning point of her life, for with the encouragement and support of Professor Oğuz Onaran, she turned back to cinema, and has never given it up again. Seçil Büker tells of these years: "I would not have dared to write cinema critiques again if Professor Oğuz had not encouraged me. During those years, we did not have the possibility of seeing successful films in Eskişehir. There were no cinematic offerings. He said that he would supply the films, if necessary. And he did. He brought many films to the University from the French Culture Center, and I viewed them in the salon of the University whenever it was empty. Sometimes other students would come to see the films... I have always loved cinema very much. Maybe the secret of success in love, is to love, to want to share..."

When she returned to the cinema once again, she started work on the subject to which she feels closest: "cinema as language". She first studied the "process of creating meaning in cinema". Within that area, her first lesson was about "semiology". Also during that period, she completed her doctorate on "education in television". Büker began to present "theories of film" at the Anatolian University Communications Faculty, which was being offered by Oğuz Onaran but who could not come to Eskişehir at that time for various reasons. Her range of study broadened over the years; she began work on "women in advertisement and cinema".

At present, influenced by Tahsin Yücel, she is working on an "analysis of faces". The melodramas of 1950's, Neriman Köksal, and the concept of the "star" are

O yılları şöyle anlatıyor Seçil Büker: "Oğuz Hocanın teşviki olmasaydı, cesaret edemezdim. Uzun yıllar ara vermiştim sinema yazıları yazmaya. O yıllarda nitelikli filmler gelmezdi Eskişehir'e. Sinematek gösterimleri yoktu. Oğuz Hoca, gerekirse ben film getiririm, dedi ve getirdi koca koca filmleri. Fransız Kültür Merkezi'nden alıp getirdiği filmleri, okulda sinema salonunun boş olduğu saatlerde izlerdim; bazen öğrenciler de gelirdi... Sinemayı çok sevdim. Belki de evrenin bir lütfudur, yeniden bu alanla buluşmam. Başarının sırrı belki de budur; sevmek, istemek ve paylaşmak..."
Sinemaya döndüğünde kendine en yakın bulduğu yerden başlar çalışmaya: "bir dil olgusu olarak sinema". İlk çalışması "sinemada anlam yaratma" üzerinedir. Bu alanda ilk dersini "göstergebilim" üzerine verdi. Bu dönemde televizyonda eğitim ve öğretim üzerine doktora yapar. Çeşitli engellerden dolayı Oğuz Onaran Eskişehir'e gidememesi nedeniyle, Anadolu Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde "film kuramları" dersi vermeye başlar Büker. Yıllar içinde çalışma alanı genişler; "reklam ve sinemada kadın" üzerine çalışır.
Seçil Büker şimdilerde Tahsin Yücel'den etkilenerek "yüz çözümlemesi" yapıyor. 50'li yılların melodramları, Neriman Köksal, yıldız olgusu, onun çalışmalarından bazıları.
NLP'yi (etkili iletişim kurmayı amaçlayan, insan davranışlarının modellenmesi üzerine kurulmuş bilimsel temelli bir düşünce sistemi) iletişimin en temel alanı olarak gören Büker, bu yolla sinemaya farklı bir bakış açısı getireceğine inanıyor. Kişilerarası iletişim, bireysel gelişim ve kişiler arası çatışma konularında seminerler alıyor ve ders veriyor. Kendi deyişiyle "biriktiriyor", "henüz ürün yok!"
Büker, Yeşilçam'ın Sultanı Türkan Şoray'ı en etkileyici oyuncu olarak kabul ediyor. Robert de Niro da onun için çok özel bir oyuncu. Son zamanlardaki favorisi ise Duvara Karşı filminin yönetmeni Fatih Akın.
Prof. Dr. Seçil Büker, bitmez tükenmez enerjisiyle, kimi zaman sinema salonunun arka sıralarında, izlediği filme eleştiriler yazar, kimi zaman ODTÜ'ye koşar, kimi zaman da Anadolu ve Gazi Üniversitelerinin İletişim Fakültelerinde ilk günkü coşkusuyla sürdürür derslerini...
Büker'in yayımlanmış çok sayıda kitabı arasında; Sinema Dili Üzerine Yazılar (1985),
Sinema Kuramları (1985), Sinemada Anlam Yaratma (1985), Zeynep'in Sinema Kitabı (1987), Film ve Gerçek (1989), Film Dili (1992), Yeşilçam'da Bir Sultan (1993), Televizyon Reklamlarında Kadına Yönelik Şiddet (1999) sayılabilir.

Berrin Balay

Bu yazı Funda Şenol Cantek'in 23.3.2004 tarihinde Seçil Büker'le yaptığı röportaja dayanmaktadır.

only a few of the other subjects she investigates. Büker, who regards NLP (a discipline based on the modeling of human behavior and effective communication) as the fundamental domain of communication, believes that with the help of NLP, she will bring a different point of view to cinema. She attends seminars where she gives presentations on interpersonal communication, personal progress and interpersonal conflict. She says that she just "stores up, collects" right now, "there is not a product yet!".

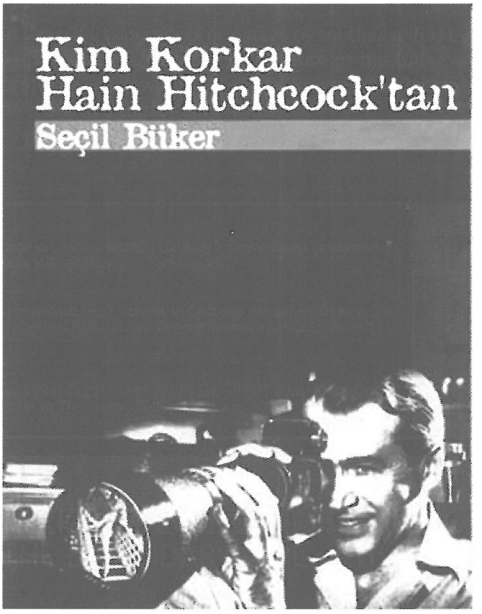

Büker thinks that Türkan Şoray, Sultan of Yeşilçam, is the most impressive actress today. Robert de Niro is also a special actor for her. Her new favorite is Fatih Akın, the director of Duvara Karşı. Professor Seçil Büker, with her inexhaustible energy, sometimes writes criticques at the cinema salons, sometimes dashes over to ODTÜ (Middle East Technical University), and is sometimes at Anatolian University and Gazi University where she conducts her lessons as enthusiastically as the day she arrived. Büker has many published books, such as Articles About Cinematographic Language (1985), Theories of Cinema (1985), Creating Meaning in Cinema (1985), Zeynep's Cinema Book (1987), Film and Reality (1989), Language of Film (1992), A Sultan at Yeşilçam (1993), and Violence Against Women in Television Advertisements (1999).

Berrin Balay

This article is based on the interview by Funda Şenol Cantek with Seçil Büker on 23.3.2004.

KAMBUR
THE HUNCHBACK

TÜRKİYE / TURKEY, 1973, 90', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Atıf Yılmaz
SENARYO / SCRIPT: Erdoğan Tünaş
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Kaya Ererez
KURGU / EDITING: Aleko Aleksandr
OYUNCULAR / CAST: Fatma Girik, Kadir İnanır, Suzan Avcı, Danyal Topatan, İhsan Yüce, Muazzez Kurdoğlu
YAPIM / PRODUCTION: Akün Film

Her kadın gibi sevilmek isteyen ama kamburu yüzünden kimsenin onu sevmeyeceğine inanan bir kadın... Kör bir adam, belki de bu kadını sevecek tek kişi. Atıf Yılmaz'ın 1973 yılında çektiği *Kambur*, güzel kadın-yakışıklı erkek ya da hep bildiğimiz zengin kadın-fakir erkek aşklarının anlatıldığı filmlerin arasında farklı bir yerde duruyor. Hep "kötü kadın" rollerinde izlediğimiz, sevgililerin arasını bozan Suzan Avcı'nın bile iki sevgiliyi bir araya getirmek için uğraşan Tasula'yı oynadığı *Kambur*, kambur bir kadınla kör bir erkek arasındaki gerçek aşkı anlatıyor. Küçük bir balıkçı kasabasında babasıyla birlikte yaşayan Azize'nin tek dostu, şarkıcılık yapan Tasula'dır. Azize, bir tek, rüyalarında gördüğü yakışıklı prensinin karşısında kambur değildir. Rüyalarını süsleyen bu adamı bir gün bir meyhanede keman çalarken gördüğünde adeta büyülenir ve ona aşık olur. Hâlâ kamburdur ama sevdiği adam onu görmediği sürece kendini rüyalarındaki kadar güzel hisseder. Azize'nin yaşadığı bu rüya sevdiği adamın gözleri açılıncaya kadar sürecektir. Üstelik sevdiği adamın yeniden görmesini isteyecek ve kendi gözlerini verecek kadar çok sevmektedir. Kısa da olsa hayatının en güzel günlerini geçirirler kambur Azize, kör kemancı Ali ve şarkıcı Tasula. Her "boyalı kuş" gibi Azize de lanetlenmiştir. Babasının ölümünden bile o sorumludur. Sevdiği adamla birlikte gittiği İstanbul'da da insanlar ne Azize'yi ne de Ali'yi rahat bırakırlar. Azize en azından sevdiği adamın mutlu olması için yapması gerekenin ne olduğunu biliyordur. Kör bir adam gözleri gördüğünde de sevebilir mi "kambur Azize"yi? Peki ya Esmeralda, kör olsaydı sevebilir miydi Notredam'ın kamburu Quasimodo'yu?

Didem Baltacı

A woman who wants to be loved just like any other woman, but who does not believe this will happen because she is hunchbacked, and a blind man, maybe the only one ever to love her... Shot in 1973, Atıf Yılmaz's *The Hunchback* has a unique place among films telling of love stories between beautiful women-handsome men, or the standard rich woman-poor man combination. Even Suzan Avcı, an actress always portraying the bad woman who tries to break up the lovers, here plays the role of Tasula, a woman working hard to bring them together. *The Hunchback* is the love story of a hunchbacked woman and a blind man. The singer Tasula is the only friend of Azize, who lives with her father in small fishing town. The only time Azize is not hunchbacked is when she is with her handsome prince in her dreams. One day she sees this man from her dreams in the tavern, playing the violin, and she falls in love with him. Despite the fact that she is still hunchbacked, she feels as beautiful as she is in her dreams-- as long as the man cannot see her. But this dream will last only until he starts to see. She loves the man so much that she will want him to see, and she will even sacrifice her own eyes for him. Although it lasts only a short time, the hunchbacked Azize, the blind violinist Ali and the singer Tasula spend the happiest days of their lives together. Just like every "painted bird", Azize is cursed as well. Even the death of her father is her fault. And when she goes to İstanbul with the man she loves, people continue to make life difficult for them. But at least Azize knows what she needs to do to make happy the man she loves. Can a blind man continue loving the "hunchbacked Azize" after he starts to see? What about Esmeralda; would she have been able to love the Hunchback of Notredame Quasimodo if she had been blind?

Didem Baltacı

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Atıf Yılmaz 1925 yılında Mersin'de doğdu. Bir süre İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde ve Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde eğitim gördü. Bir ara senaryo yazdı ve sinema afişleri yaptı. İlk yönetmenlik denemesi *Kanlı Feryat* filmiyle oldu. Özellikle köy yaşamını anlatan ve toplumsal içerikli filmlerde başarı sağladı. Filmleri yurt içi ve yurt dışında ödüller kazandı. Atıf Yılmaz halen film çekmektedir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Atıf Yılmaz was born in 1925 in Mersin. He studied at the Istanbul University Law School, and Fine Arts Academy. For a time he wrote screenplays and film posters. His first film was *Kanlı Feryat*. For those fims whose subjects are about rural and social life he has been especially recognized, and has garnered several awards in Turkey and abroad. He is still directing films.

SEÇİLMİŞ FİLMLERİ / SELECTED FILMOGRAPHY
Eylül Fırtınası, 1999; Berdel, 1990; Hayallerim, Aşkım ve Sen, 1987; Aaah Belinda, 1986; Mine, 1982
Selvi Boylum, Al Yazmalım, 1977; Kambur, 1973; Kara Gözlüm, 1970; Ah Güzel İstanbul, 1966
Mezarımı Taştan Oyun, 1951

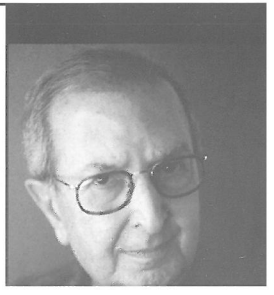

KARA GÖZLÜM

MY BLACK EYED GIRL

TÜRKİYE / TURKEY, 1970, 90', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Atıf Yılmaz
SENARYO / SCRIPT: Bülent Oran
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Orhan Kapkı
MÜZİK / MUSIC: Metin Bükey
ŞARKILAR / SONGS: Belkıs Özener
KURGU / EDITING: Osman Koşkan
OYUNCULAR / CAST: Türkan Şoray, Kadir İnanır, Ali Şen, Diclehan Baban
YAPIM / PRODUCTION: Akün Film

Yeşilçam'da yılda 200'den fazla filmin çekildiği dönemde insanlar sinemaya sadece film izlemeye değil, o filmin öyküsünü besleyen şarkıları dinlemeye de giderdi. Zaten hiçbiri kendini konuşmayan yıldız oyuncular, bu şarkıları söylerken de bir başka ismin sesini ödünç alırlardı. Şarkıları ile zamanında sinemalarda izdiham yaratan bu filmlerden biri, *Kara Gözlüm*. Filmin adına yakışır bir biçimde "kara gözlü" Türkan Şoray'ın başrolünü oynadığı *Kara Gözlüm*, bugün artık sinemalarda değilse de televizyon kanallarında en çok gösterilen "Türk filmleri"nden biri. Sıcak bir İstanbul masalıdır bu filmde anlatılan. Genç, dik başlı, "balıkçı güzeli" Azize ile, prensipleri gereği alaturka besteler yapmayı reddeden "fakir ama gururlu", yakışıklı genç müzisyen Kenan rastlantı eseri tanışırlar ve aşık olurlar. Kader ağlarını öyle bir örer ki, Azize şehrin en büyük gazinosunda assolist olurken, Kenan da aynı gazinosunda garsonluk yapmaya başlar. Kenar mahalledeki mütevazı yaşamından ayrılıp star olma yoluna giren Azize'ye en büyük destek, ona olan aşkını gizlice notalara döken Kenan'dan gelecektir. Aşkları şöhretle, Azize'yi çekemeyen yaşı geçkince assolistle, Azize'nin önüne açılacak umulmadık kapılarla ve tabii ki Kenan'ın gururuyla sınanacaktır. Önceleri sahne ışıkları altındaki pırıltılı dünyanın getirdiği yeniliklerle gözü kamaşan Azize, gerçek mutluluğu tam da kaybetmek üzereyken bulacaktır. İşte bu süreçte Azize'nin ve Kenan'ın hislerine tercüman olan, filmdeki şarkılardır. Türkan Şoray balık pazarında şen şakrak Karadeniz türküleri söylerken de, gazinoda aniden hayatını değiştirecek teklifi aldığında da, sahnede göz kamaştıran star Azize'ye dönüştüğünde de Belkıs Özener'in billur gibi sesinden dinleriz aşklarını, acılarını. Kara gözleri yaşlarla dolu Azize ağlamamak için titreyen dudaklarla "Sevemedim Kara Gözlüm" diye söyledikçe şarkısını, sinema salonundaki izleyici de yanındakilere çaktırmadan siler gözlerini...

Ayşegül Oğuz

There was a time when more than 200 films had been produced in Yeşilçam (Turkish Hollywood). That's when people went to movie theatres not only to see the films, but also to listen to the songs that so added to the stories of the films. At the beginning of Turkish cinema, actors never used their own voices in film, and borrowed others' voices for their singing also. *My Black Eyed Girl* is perhaps the most beloved film from that era. Türkan Şoray stars in this film most appropriately (she is famous for her beautiful big black eyes). The story tells a warm Istanbul tale in which you find antipathetic characters, but not any really bad guys who destroy people's lives. We meet Azize, a young, stubborn beauty who works in the fish market, and handsome Kenan, a young musician, a man of principle. They meet, and inevitably fall in love. But fate prepares ever-new surprises for them! Azize becomes a famous singer, and coincidentally Kenan starts to work as a waiter in the club where she performs. On her way to fame the biggest support that Azize gets comes from Kenan, because he turns his love for her into a beautiful song and this song My Black Eyed Girl becomes an instant hit. As Azize's modest life changes dramatically, their love is put to the test. Will it survive, in spite of fame, jealousy, and Kenan's pride? But Azize, whose eyes are dazzled by fame and public applause, finally realizes her love for Kenan is more important than anything else. She finds true happiness just when she is about to lose it. During this whole time, the songs in the film become the witness and storyteller of their love: when Azize sells fish in the market, when she becomes a star, when she loses Kenan--the songs sang by Belkıs Özener tell us of their love, fear, and regrets. When Azize starts to sing with her beautiful black eyes full of tears, and she bites her lips to keep from crying, the theatre audience secretly wipes the tears from their own eyes...

Ayşegül Oğuz

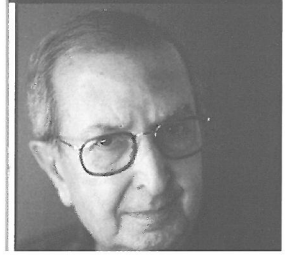

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Atıf Yılmaz 1925 yılında Mersin'de doğdu. Bir süre İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde ve Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde eğitim gördü. Bir ara senaryo yazdı ve sinema afişleri yaptı. İlk yönetmenlik denemesi *Kanlı Feryat* filmiyle oldu. Özellikle köy yaşamını anlatan ve toplumsal içerikli filmlerde başarı sağladı. Filmleri yurt içi ve yurt dışında ödüller kazandı. Atıf Yılmaz halen film çekmektedir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Atıf Yılmaz was born in 1925 in Mersin. He studied at the Istanbul University Law School, and Fine Arts Academy. For a time he wrote screenplays and film posters. His first film was *Kanlı Feryat*. For those fims whose subjects are about rural and social life he has been especially recognized, and has garnered several awards in Turkey and abroad. He is still directing films.

SEÇİLMİŞ FİLMLERİ / SELECTED FILMOGRAPHY
Eylül Fırtınası, 1999; Berdel, 1990; Hayallerim, Aşkım ve Sen, 1987; Aaah Belinda, 1986; Mine, 1982
Selvi Boylum, Al Yazmalım, 1977; Kambur, 1973; Kara Gözlüm, 1970; Ah Güzel İstanbul, 1966

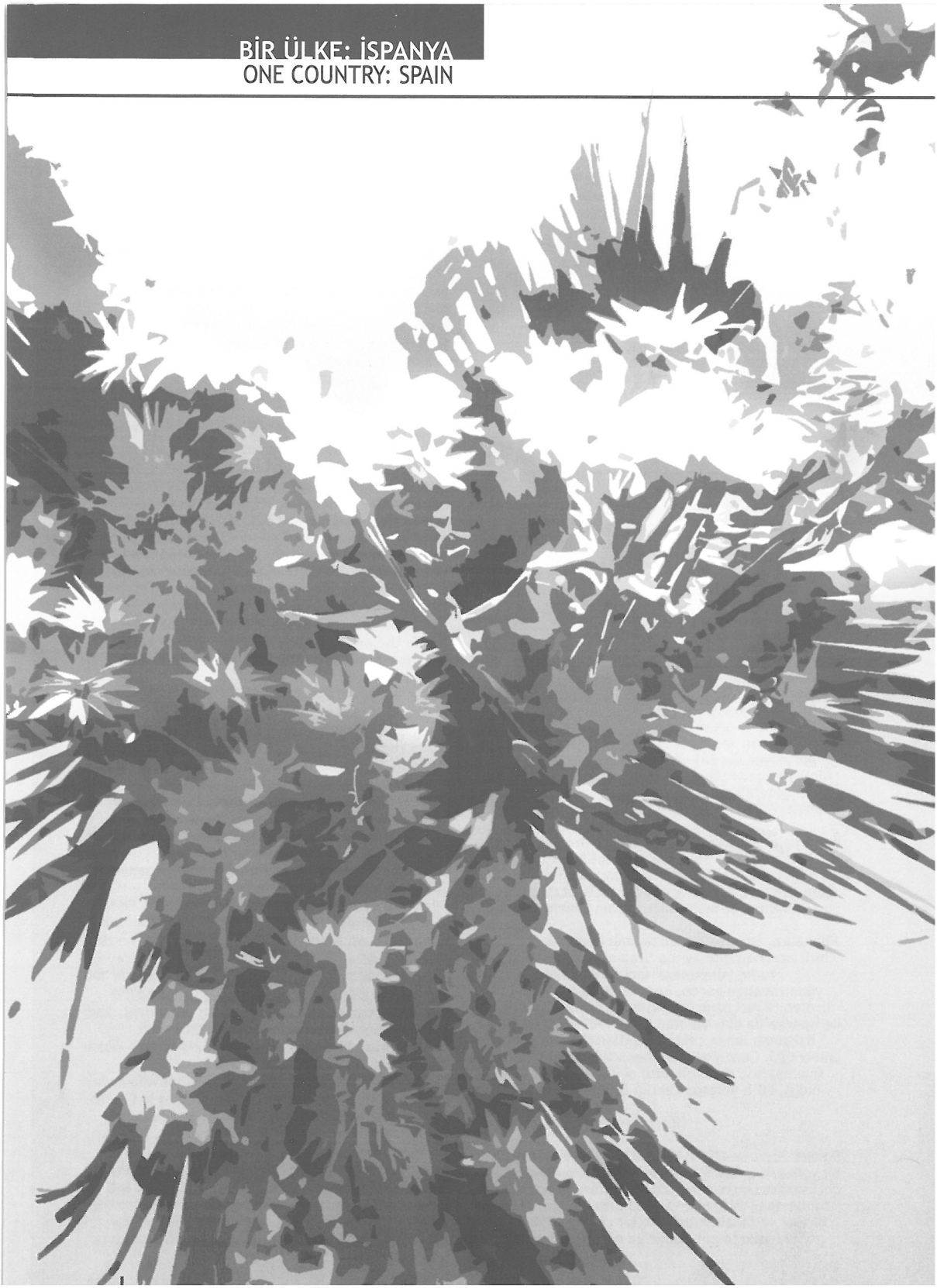

İSPANYOLLAR GELİYOR!

90'lı yıllarda sinema dergilerinde şöyle başlıklar görmeyi kanıksamıştık adeta: "İspanyollar geliyor!". Kimdi bu İspanyollar? Bir tarafta Pedro Almodovar'ın önderliğinde sıra dışı, şaşırtıcı bir tatla ortaya çıkan yeni isimler, diğer tarafta Carlos Saura gibi ustalar. Bu iki grup, İspanyol sinemasının adını en üste yazdırmak için önemli bir çaba içine girmiş, festivallerin yanında tecimsel kulvarda da hatırı sayılır işler çıkarmaya başlamıştı.

Sonra genç yönetmenler ortaya çıktı ve geçmişle, edebiyatla bağlantıları asgariye indirip İspanyol sinemasının alışkanlıklarıyla oynayarak, modernizmi yaşamadan post-modernizme atlayarak, politik sinemadan uzaklaşarak, Hollywood'u taklit eden bir dolu filmle uluslararası piyasaya hücum etti.

Tüm bu değişim ya da modanın içinde kadın yönetmenlerin rolü neydi peki?

1935'de ilk İspanyol kadın yönetmen Rosario Pi'nin *El Gato Montes*'iyle başlayan süreç, 50'ler ve 60'larda Margarita Alexander ve Ana Mariscal, 70'ler ve 80'lerde Josefina Molina ve Pilar Miro'nin çabalarıyla şöyle bir parlasa da İspanyol sinemasında kadının adı zaten hiç olamamıştı. 90'larda pazara giren genç kadın yönetmenler de, bireysel çıkışların dışında fazla bir varlık gösteremedi. Tamam, sinema zor iş; kadın-erkek farkı gözetilmeden sadece paranın egemen olduğu bir piyasada dönüyor işler. Ancak yine de, kadınların kendi sorunlarını anlatmaya çabaladığı bir ortamda erkeklerin öykülerinin daha kabul gördüğü, festivallerde fazla yer bulduğu da bir gerçek.

İspanyol sinemasının durumu sayılara döküldüğünde, sosyalist politikalarının önem kazandığı 1990'larda her türlü konuya el atan genç yönetmenlerin 'ilk film'lerinin sayısının 251 olduğu, bunlar yalnızca 33'ünün kadın yönetmenlerin imzasını taşıdığı görülüyor. Bu 251 yönetmenden ikinci ve üçüncü filmlerini çekebilenlerin sayısı iki elin parmaklarını biraz geçebiliyor. Kadınların bu grupta da azınlıkta kalması, onların İspanyol sinemasındaki kısıtlı yerini çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor...

Bu yıl İspanya'ya özel bir bölüm ayıran Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'nin seçtiği isimler ise bu karanlık tablo içinde vitrinin önüne adlarını koymayı başarmış, son çeyrek yüzyılda uluslararası piyasada adından söz ettirebilmiş kadın yönetmenlerden oluşuyor.

Pilar Miro, İspanya'nın en önemli belgeselcilerinden biri; kartvizitinde ayrıca 'İspanya'nın ilk TV drama kadın yönetmeni' olduğu da yazılı. 1963'te yönetmenliğe geçen, kadınlarla ilgili bir dolu film üreten, ikinci uzun metrajlısı *El Crimen de Cuenca* ile İspanya'da olay yaratan Miro, 1982-85 arası Kültür Bakanlığı adına çektiği yapıtlarla ülke dışında da ünlenmişti. Gonzales'in başbakanlığı döneminde ülke sinemasında daha bir sözü dinlenen Miro (1997'de öldü), 90'lı yıllarda çektiği *Beltenebros* (1992) ve *Bahçıvanın Köpeği* ile ticari sinemayla da tanışmıştı.

Dolores Payas ise (1955) İspanya'da film çeken Meksikalı bir yönetmen. Bitirdiği okulun adı Centro Universitario del Estudios Cinematografios della Universidad Nacional Autonoma Mexicana. Okul sonrası bol kısa metrajlı filmler ve didaktik belgeseller çekmiş. 1986'da ise Meksika'dan İspanya'ya göçmüş; sinemaya ve

THE SPANIARDS ARE COMING!

In the 1990s we were so used to seeing "The Spaniards are coming" in cinema magazines. Who were the Spanish? On the one hand, they were new names like Pedro Almodovar with his extraordinary style. On the other hand, they were experts such as Carlos Saura. These two groups elevated Spanish cinema to be among outstanding films at festivals and in film markets.

Then came the young directors who minimalized ties with the past and literature and rehabituated Spanish cinema. In bypassing modernisim to post-modernism and moving away from political cinema, they broke into the international market with numerous Hollywood-like films.

What was the role of women directors in all this change? The process began in 1935 with the first Spanish woman director, Rosario Pi's film *El Gato Montes*. In the 50s and 60s Margarita Alexander and Ana Mariscal brightened the prospects for women directors. In the 70s and 80s, with Josefina Molina and Pilar Miro, women had never been so popular in Spanish cinema. In the 90s, though, only a few of the young women directors entering the market could get their foot in the door.

Yes, cinema is a tough field. It's a money-dominant market where male-female differences are not readily felt in the product. However, men's stories occupy the main agendas at festivals and are preferred over women's issues.

In the 90s when socialist policies gained importance in Spanish cinema, young directors produced 251 "first films", 33 of which women directors made. Moreover, fewer than 30 of these 251 directors could make their 2nd and 3rd films. This shows that women are again the minority and have lmited access to Spanish cinema.

The Flying Broom Women's Film Festival included a special section on Spain and chose directors who reached the international market during the last 25 years.

Pilar Miro is one of the most important documentary makers in Spain. She is
"Spain's first woman director of TV drama". She started directing in 1963 and produced many films about women. Her first feature film, *El Crimen de Cuenca*, was a great success in Spain. She achieved international notoriety for the films she made for the Ministry of Culture between 1982-85. During the Gonzales regime, she became more prominent. She also contributed to commercial cinema with *Beltenebros* (1992) and *El Perro del Horletanio* which she filmed in 90s. She died in 1997

Dolores Payas (1955) is a Mexican director who makes films in Spain. She completed her studies in Centro Universitario del Estudios Cinematografios della Universidad Nacional Autonoma Mexicana. After university, she made lots of short films and documentaries. In 1986, she immigrated to Spain and made her living writing scenarios for cinema and television. In her film *Me Ilamo Sara*, Payas provides us with a Almodovar-like delight. We see the story of a teacher, Sara, who has problems with her daughter,

televizyona senaryolar yazarak geçimini sağlamış. Festival'in programında yer alan *Benim Adım Sara*'da, kızıyla, cinselliğiyle, aşkla sorunları olan, 40 yaş bunalımının pençesinde sıra dışı bir yaşamı özleyen, 20'lik öğrencisiyle ilişkiye girmekten çekinmeyen öğretmen Sara'yı, Almodovarvari bir tatla anlatıyor Payas.

Programın diğer ismi Iciar Bolain (1967-Madrid), oyunculuktan yönetmenliğe atlamış genç bir sanatçı. 16 yaşında *El Sur*'da (Yön: Victor Erice) rol aldıktan sonra uzun süre oyunculuk yapmış, 1991'de şirket kurup belgeseller ve kısa filmler çekmeye başlamış. Ken Loach'la tanışmış ve ustanın yanında pişerek uzun metraja yürümeyi hedeflemiş. 1995'te yönettiği *Hola Estet Sola*'yla (Selam, Yalnız mısın?) Vallodolid Film Festivali'nde en iyi yönetmen seçilmiş. 1996'da Ken Loach'ın filmi Ülke ve Özgürlük'te önemli bir rol yüklendikten sonra adı 'Loach'ın Öğrencisi' diye anılmaya başlanmış. Festivalde izleyeceğimiz ikinci uzun metrajlısı *Başka Dünyanın Çiçekleri* ise (1999), Bollain'in rüştünü ispat ettiği, uluslararası camiaya kabul edildiği film olarak değerlendirilebilir. Cannes'da Eleştirmenler Haftası'nda en iyi film ödülünü alan, birçok festivale uğrayan ve büyük ilgi gören yapım, bugünün İspanyası'ndan kesitler sunuyor. Bollain'in filmi komedi gibi başlıyor; kadınlarla dolu otobüs, belediyenin düzenlediği 'bekarlar bayramı'na katılmak üzere küçük yerleşim merkezine giriyor. Sempatik açılıştan sonra film sertleşiyor ve kesif bir drama dönüşüyor. Bu yolla evlenen üç çiftin kısa zaman diliminde yaşadıkları, göçmenlikten şovenizme, ırkçılıktan yerleşim kültürüne dek birçok sorun art arda beyazperdede beliriyor...

Belgesellerden gelen Patricia Ferreira ise ilk yönetmenlik denemesi *Kim Olduğunu Biliyorum*'da karmakarışık, gizemli bir amnezi öyküsünün peşinde. Ferreira'ya Berlin'den 'izleyici ödülü' getiren yapıtın kahramanları ise genç bir psikiyatr ile geçmişi anımsayamayan hastası Mario...

Isabel Coixet (9 Nisan 1960), Barcelonalı bir işçi ailesinin kızı. Büyükannesi sinema gişesinde çalışırken izlediği filmlerin etkisiyle küçükten sinemacı olmayı kafasına koymuş. 80'lerin başında Barcelona Üniversitesi'nde tarih okuduktan sonra çizgi filmlere senaryolar yazmaya, sinema eleştirileri üretmeye ve kısa metrajlılar çekmeye başlamış. Reklam filmleriyle para kazandıktan sonra ABD'ye gidip, onu uluslararası piyasaya tanıtacak *Sana Asla Söylemediğim Şeyler*'i yapmış. Coixet'nin filmi, tam anlamıyla bir iletişimsizlik öyküsü. Sekiz bin kişilik St Helen'de (Oregon) yaşayan ve birbirini anlayamayan bir çiftin özelinde, bir hastalık haline dönüşen aşkı sürdürme çabalarını, aşkı dürten dinamikleri gayet minimalist bir üslupla, hafif tonlarla sakin sakin atlatıyor Coixet. Yönetmenin senaryosunu, müziklerini yazdığı, görüntü yönetmenliğini, kostümcülüğünü ve montajını da üstlendiği filmi 'çift halinde' izlemekte yarar var...

Cumhur Canbazoğlu

her sexuality and love. She longs for an extraordinary life while coping with middle age depression. She does not hesitate to have an affair with her 20 year-old student.

Another name in the program is Iciar Bolain (1967-Madrid) who is a young artist who turned to directing after acting. After appearing in *El Sur* (directed by Victor Erice) at the age of 16, she continued acting for a long time. In 1991, she founded a company and started to make documentaries and short films. She met expert Ken Loach and with this experience she decided to make feature films. She received the best director award in Vallodolid Film Festival with *Hola Estet Sola* (Hi, Are You Alone?), made in 1995. After she played an important role in Ken Loach's Nation and Freedom, she was called "Loach's Student". Her second feature film *Flores De Otro Mundo* (1999), shown in this festival, is proof of Bolain's maturity and international notoriety. Presenting us a panorama of contemporary Spain, the film received the best film award in Cannes Critics Week and was an attraction in various festivals.

Bolain's film starts as a comedy. A bus full of women is going to a little town to join in the "bachelor's fest" organized by the municipality. After this friendly introduction, the film becomes so harsh that it turns into a deep drama. The short-term experiences of three couples, who got married during this fest bring to mind such hot topics as immigrants, chauvinism, racism, and migrant culture.

Patricia Ferreira once made documentaries. Her first directing experience *Se Quien Eres*, which won Ferreira the audience award in Berlin, tells the story of a young psychotherapist and her patient Mario, who has a mysterious amnesia.

Isabel Coixet (9 April 1960), is a daughter of workers from Barcelona. Under the influence of the films she saw when her grandmother was working as a cinema ticketeer, she decided to work in cinema when she was a child. At the beginning of the 80s, after studying modern history in the University of Barcelona, she started to shoot short films, write scenarios for cartoons and cinema critiques. After making money from advertisement films, she went to the USA and made *Cosas Nunca Te Dije*, which would introduce her to the international market. Coixet's film is a story of a total lack of communication. Coixet shows a couple living in St Helen (Oregon) who fail to understand one another. Their effort to hold onto their love (now like a disease), and the dynamics forcing the love are presented in a minimalistic style and in light colours. Coixet is the director, scenario writer, art director, costume designer and music composer of this film. I suggest seeing this film with your significant other.

Cumhur Canbazoğlu

BAŞKA DÜNYANIN ÇİÇEKLERİ

FLORES DE OTRO MUNDO
FLOWERS OF ANOTHER WORLD

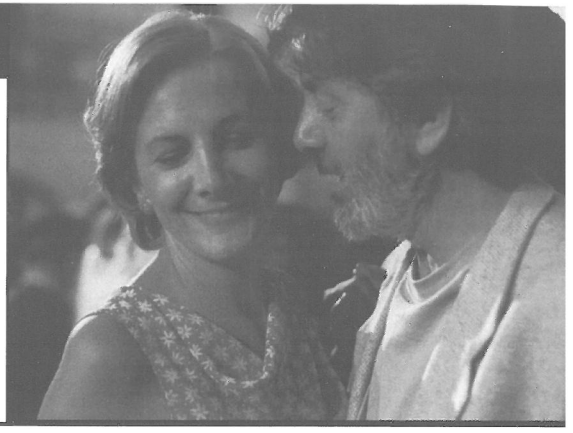

İSPANYA / SPAIN, 1999, 106', 35 mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Iciar Bollain
SENARYO / SCRIPT: Iciar Bollain, Julio Llamazares
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Teo Delgado
MÜZİK / MUSIC: Pascal Gaigne
KURGU / EDITING: Angel Hernandez Zoido
OYUNCULAR / CAST: Jose Sancho, Lisette Mejia, Luis Tosar, Marilin Torres, Chete Lera, Elena Irureta, Amparo Valle, Ruben Ochandiano
YAPIM / PRODUCTION: La Iguana, S.L, Alta Films, S.A, Television Espanola
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Alta Films
ÖDÜLLER / AWARDS:
Bogota Film Festivali "Gümüş Ödül" / Bogota "Silver Precolumbian Circle Award", 1999.
Bordeaux Uluslararası Kadın Filmleri Festivali Altın Dalga "İzleyici Ödülü", "En İyi Kadın Oyuncu", "En İyi Senaryo" / Bourdeaux International Festival of Women in Cinema Golden Wave "Audience Award", "Best Actress Award", "Best Screenplay Award", 1999.
Cannes Film Festivali "Mercedes-Benz Ödülü" / Cannes "Mercedes- Benz Award", 1999.

Başka Dünyanın Çiçekleri, 1967 Madrid doğumlu Iciar Bollain'ın ikinci uzun metraj filmi. Ulusal ve uluslararası birçok ödüle değer bulunan film, dünyanın herhangi bir köşesinde, herhangi bir zamanda geçebilir özellikleriyle öne çıkıyor. Bir kadın bir erkekten ne bekler? Bir erkek bir kadından ne bekler? Toplum birlikte olan bir erkek ve kadından ne bekler? Beklentiler hayallerimize, kişiliğimize sığıyor mu? Bir çiçek bahçesinden sökülüp alındığında, bir tohum farklı topraklara serpildiğinde renklerinin canlılığını koruyabilir mi? Nereye kadar ya da ne kadar korur? Direncimizin kırılma noktaları değişse de, yorulduğumuzda nereye sığınmak istiyoruz? İdeallerimizin kafesine mi, rastlantıların bizi götürdüğü herhangi bir yere mi? Carmelo, Damián, Damián'ın annesi, Patricia, Milady, Alfanso, Marirrosi ve Oscar'ın hikayeleri, an geliyor, hepimizin hikayesine karışıyor. Sokaklarının labirentinde kendimizi yitirdiğimiz kentte de, tarlaların ufka sonsuz uzandığı köyde de hikayeler birbirinin içine girebiliyor. Bizden istenenlerden kaçarken, kendi isteklerimizi kovalarken ister istemez birbirimize çarpıyoruz. Bazen komik, bazen trajik olsa da hayat bizim hayatımız. Başkalarının hayatlarına karıştıkça çoğaldığımız ya da kısırlaştığımız şu dünyada hepimiz bir başka dünya gibi konaklarken güneşin altında renklerimizi soldurmadan, yapraklarımızı yoldurmadan soluk alıp vermenin bir yolu olmalı! Bu yol da belki yine başkalarının renklerine ve topraklarına verdiğimiz destekten geçiyor. İçimizden gelse de, gelmese de. Iciar Bollain'ın pastoral bir dille kurguladığı *Başka Dünyanın Çiçekleri*, giderek yabancılaştığımız dünyaya tutunmak için dostça dokunmuş kumaş gibi duruyor önümüzde. Biraz cesaret... Sadece biraz cesaret yeter.

Nalan Barbarosoğlu

Flowers of Another World is the second feature film of Iciar Bollain, who was born in Madrid in 1967. It has won many awards nationally and internationally. It has certain characteristics intriguing for anywhere, at any time: What does a woman expect from a man? What does a man expect from a woman? What does society expect from a man and a woman who are a couple. Do our expectations fit our dreams and character? Can seed planted in foreign soil, or a flower torn from its garden, keep its bright color? Until where and when? Even though the breaking points of our resistance may be moveable, where do we hope to take shelter when we tire? To the gilded cage of our ideals, or any other place where coincidence takes us? The stories of Carmelo, Damian, Damian's mother, Patricia, Milady, Alfanso, Marirrosi and Oscar, enter into our own stories, sometimes. Our stories can meet each other in the cities where we lose ourselves in the labyrinths of streets, as well as in villages where fields reach up to the horizon. We crash into each other while running away from the things which are expected from us, and while we are chasing what we want. Life is ours, even if it's sometimes funny, and sometimes tragic. There must be a way to breathe in this world, where we multiply or disappear as we intrude upon other people's lives, without letting our colors fade and our leaves get torn, as we each settle down in our own world... Perhaps, this will come from the support we give one another's colors and earth; whether we want to, or not. *Flowers of Another World*, fashioned in the pastoral style of Iciar Bollain, is like a piece of cloth knotted to grab hold of this world towards which we become more and more strangers. A little bit of courage... Just a little bit of courage is enough.

Nalan Barbarosoğlu

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Iciar Bollain 1967 yılında Madrid'de doğdu. Önemli filmlerde başrolde oynadı. 1991 yılında La Iguana adlı film yapım şirketinin ortağı oldu, belgesel ve bilim-kurgu filmleri yazdı, yönetti. Ödüllü yazar Fulio Llamazares ile birlikte senaryosunu yazdığı *Başka Dünyanın Çiçekleri* yönetmenin ikinci uzun filmidir. İspanya'da Mayıs 1999'da gösterime giren film, seyirciler ve eleştirmenlerce çok beğenildi.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Iciar Bollain was born in Madrid in 1967. She has worked as a leading actress in selected films. In 1991 she became a partner in the film production company La Iguana, writing and directing both documentaries and fiction films. *Flowers of Another World*, co-written with award-winning novelist Julio Llamazares, is her second feature film. The film was released in Spain during May 1999, and became an acclaimed choice of audience and critics alike.

FİLMOGRAFİ / FILMOGRAPHY
Te Doy Mis Ojos, 2003; Amores Que Matan, 2000; Flores de Otro Mundo, 1999; Hola, Estas Sola?, 1995 Los Amigos Del Muerto, 1993; Baja Corazon, 1992

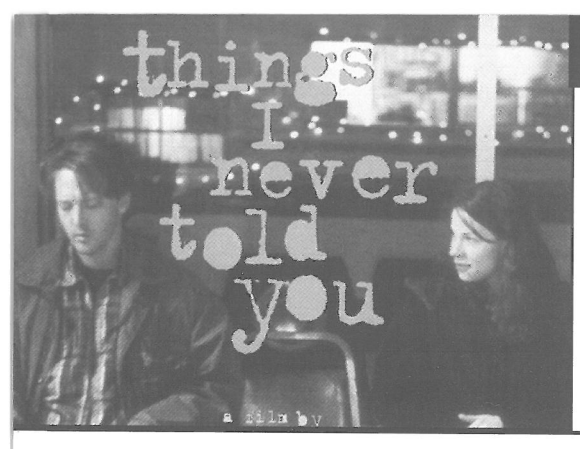

SANA ASLA SÖYLEMEDİĞİM ŞEYLER

COSAS QUE NUNCA TE DIJE
THINGS I NEVER TOLD YOU

İSPANYA / SPAIN, 1996, 100', 35mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Isabel Coixet
SENARYO / SCRIPT: Isabel Coixet
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Teresa Medina
MÜZİK / MUSIC: Alfonso Vilallonga
KURGU / EDITING: Kathryn Himoff, Juan Pelaez, Paco Ruiz
OYUNCULAR / CAST: Lili Taylor, Andrew McCarthy, Alexis Arquette, Richard Edson, Debi Mazar, Leslie Mann, Seymour Cassel, Peggy West, Sherilyn Lawson, Linda Ruth Goertz
YAPIM / PRODUCTION: Carbo Films
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Wanda Films
ÖDÜLLER / AWARDS:
Ondas Ödülleri "En İyi Yönetmen Ödülü" / Ondas Awards "Best Director Award", 1996.
Selanik Film Festivali "En İyi Kadın Oyuncu", "Gümüş Alexander Ödülü", "Altın Alexander Adaylığı" / Thessaloniki Film Festival "Best Actress Award", "Silver AlexanderAward", "Golden Alexander Nomination", 1996.
Bogota Film Festivali "En İyi Film Adayı" / Bogota Film Festival "Best Film Nomination", 1997.
Sinema Yazarları Grubu Ödülleri CEC "En İyi Senaryo" / Cinema Writers Circle Awards, Spain CEC "Best Screenplay- Original Award", 1997.
Sant Jordi Ödülleri "En İyi Film" / Sant Jordi Awards "Best Film Award", 1997.

Sana Asla Söylemediğim Şeyler, aslında söylemek istediğim ama kendimi hep tuttuğum, aslında öyle olmadığına inandırmaya çalıştığım şeyler... Bir bakıyorsunuz zaman geçmiş, söylemek istediğiniz şeyleri söylemeden, birlikte olduğunuz kişi sizi terk etmiş. Bir kadın olarak yapmanız gerekenleri biliyor olmalısınız. Kocaman bir kutu dondurmayı en kısa zamanda tüketmek ve telefona sarılmak, tanıdığınız değil tanımadığınız insanlara aklınızda neler varsa söylemek... Hele bir de telefonda sizi dinleyen kişinin sizden daha fazla yardıma ihtiyacı varsa işte o zaman bir filmin içinde olduğunuzu anlarsınız.

Ann'in hayatı, sevgilisinin başka bir ülkedeyken kendisini terk etmesiyle tepe taklak olur. Ann, ne yapacağını bilmeden günlerini geçirmeye başlar. Hiç tanımadığı bir insanla konuşmaya karar verdiğinde, telefon yardım hattında bir erkek sesi duyuverir. Ama telefonun diğer ucundaki erkek kendi yalnızlığı ile baş etmeye çalışan ve belki de Ann'den daha çok ilgiye ihtiyaç duyan biridir. Ann'in baş etmek zorunda olduğu durum, terk edilmişliğinden çok, yalnızlığıdır. Yalnızlığını kırmak için "söylemediği şeyleri söylemeye" karar verir. Bir kameranın karşısında ne kadar gerçek olunabilirse o da o kadar gerçektir söylediklerinde. Çektiği kasetleri onu terk eden sevgilisine göndermeye karar verir. Ann'e platonik bir aşk duyan komşusu bu kasetleri göndermektense Ann'i izlemeyi (aslında dinlemeyi) tercih eder. *Sana Asla Söylemediğim Şeyler,* yalnız insanların hikayesini anlatan bir film. Terk edilmiş bir kadın; hayatından ve yaptıklarından sıkılmış, telefondaki insanların sorunlarına çözümler bulmaya çalışan bir erkek; iş arkadaşları, ilginç komşular, asla söyleyemedikleri şeyleri söyleyen telefonun ucundaki insanlar...

Things I Never Told You, are in fact the things that I always wanted to tell you, but kept myself from doing so, to make myself believe that I actually did not want to say them at all... Then, all of a sudden you realize that time has gone by and your boyfriend has left you before you were able to tell him what you wanted to say. I am sure as women you all know what to do: eating the whole container of ice-cream as quickly as possible, and then grabbing the phone to tell everything on your mind to friends as well as total strangers... If the person on the other end of the line is in need of help more than you are, then you realize that you are in a movie. Ann's life is shattered when her boyfriend leaves her while he is abroad. She starts counting her days without knowing what to do. When she decides to talk with a total stranger, it is a male voice that answers her on the other end of the help-line. He is in fact a person trying to cope with his own loneliness, and maybe is someone who is in need of care more than Ann is. What Ann has to cope with is her loneliness, rather than the fact that she was dumped by her boyfriend. In order to get rid of her loneliness, she decides to tape "all that she never said". While she is saying just what she wants to, she is as sincere as one can be in front of the camera. Then she decides to send these cassettes to the boyfriend who left her. And her neighbor who nurtures a platonic love for her, prefers watching (or hearing) these cassettes, instead of sending them along. *Things I Never Told You* is a film that tells us the story of lonely people. A woman abandoned; a man who is bored with his life and with what he does, and who tries to find solutions to the problems of others over the phone; colleagues, strange neighbors, and people on the other end of the line who reveal things that they never could before...

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Isabel Coixet 1960 yılında Barselona'da doğdu. Barselona Üniversitesi'nde 18. ve 19. yüzyıl tarihi okuduktan sonra, reklamcılık ve telif hakları konusunda çalışmaya başladı. Televizyon için reklam filmleri çekti. Daha sonra Miss Wasabi Films adıyla kendi yapım şirketini kurdu. *Sana Asla Söylemediğim Şeyler,* yönetmenin ilk İngilizce filmidir. Yönetmene uluslararası ün kazandıran filmi ise 2003 yılında çektiği, Uluslararası Berlin Film Festivali'nde ilgiyle karşılanan "Mi Vida Sin Mi" adlı dramadır.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Isabel Coixet was born in 1960 in Barcelona. After studying 18th and 19th century history at the University of Barcelona, she made a living in advertising and copy writing. This led her to making commercials, and eventually to founding her production company, Miss Wasabi Films. *Things I Never Told You* was her first English-language film. Her international breakthrough came in 2003 with the intimate drama "Mi Vida Sin Mi" , which won acclaim at the Berlin International Film Festival.

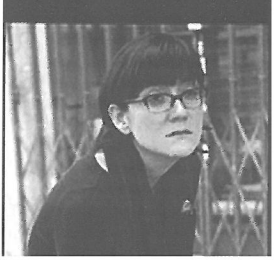

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Mi Vida Sin Mi, 2003; A Las Que Aman, 1998; Cosas Que Nunca Te Dije, 1996; Demasiado Viejo Para Morir

KİM OLDUĞUNU BİLİYORUM

SE QUIEN ERES
I KNOW WHO YOU ARE

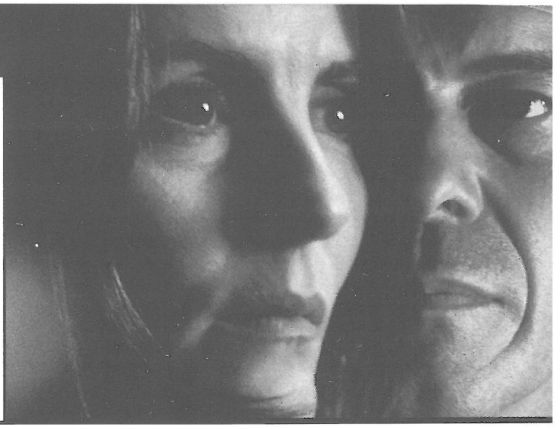

İSPANYA-ARJANTİN / SPAIN-ARGENTINA, 2000, 100', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Patricia Ferreira
SENARYO / SCRIPT: Patricia Ferreira, Enrique Jimenez
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Jose Luis Alcaine
MÜZİK / MUSIC: Jose Nieto
KURGU / EDITING: Marcela Saenz
OYUNCULAR / CAST: Miguel Angel Sola, Ana Fernandez, Roberto Enriquez, Ingrid Rubio,Manuel Manquina, Hector Alterio, Mercedes Sampietro, Maria Bouzas, Vicki Pena, Jordi Dauder, Gonzalo Uriarte, Luis Tosar, Xavier Esteves
YAPIM / PRODUCTION: Continental Producciones, S.A, Torsanol Films, S.A, Zarlek Producciones
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Alta Films
ÖDÜLLER/ AWARDS
Mons Uluslararası Aşk Filmleri Festivali "En İyi Erkek Oyuncu" / Mons International Festival of Love Films "Best Actor Award", 2001.
Goya Ödülleri Goya "En iyi Film" / Goya Awards Goya "Best Film Award", 2001.
Lleida Latin-Amerika Film Festivali "İzleyici Ödülü" / Lleida Latin-American Film Festival "Audience Award", 2000.

Yönetmen marifetiyle, sıradan sayılabilecek bir öykünün ustaca ters yüz edilip etkileyici bir öyküye dönüştürüldüğü; sakin ve huzurlu görünen sahnelere yerleştirilmiş gizli kara deliklerin içine seyirciyi düşürerek ilerleyen bu film, bir sonraki çalışmasını merakla beklediğimiz bir yönetmeni de müjdeliyor. Hafıza kaybı, sinemanın en sevdiği konulardan biri olmuştur hep. Silinmiş ya da ara ara hatırlanan anıların izini süren kahramanların trajik, karanlık öyküleri seyircide merak uyandırır, beklenen o huzursuz etkiyi sağlar çünkü. Son yıllarda *Karanlık Şehir* (Dark City), *Akıl Defteri* (Memento) gibi iyi örnekleriyle karşılaşsak da, hafıza kaybı fikrine yaslanıp da ilerlemeyen pek çok film olmuştur. Birçok filmde öyküyü beslemek için kullanılan 'hafıza kaybı', bazı filmlerde öykünün kendisi oluvermiştir. *Kim Olduğunu Biliyorum* da bu filmlerden biri. Ayrıca İspanya sinemasında bu konuyu ele almaya cesaret edebilmiş ve altından kalkabilmiş ender filmlerden. Psikiyatr Paloma yeni işe başladığı hastanede Mario'yla tanışır. Sıra dışılığı, hafıza yitikliğinden öte peşini bırakmayan geçmişinde yatan Mario, Paloma'nın araştırmaları için bulunmaz bir malzemedir. Mario'yu tek tek çözmeye çalışan Paloma'yı bekleyen bazı karanlık gerçekler vardır. Mario'yla birlikte çıktıkları bu yolculukta Mario'ya dair pek çok şey aydınlanırken İspanya'nın yakın tarihinden silinmeye çalışılan bazı gerçekler de gün ışığına çıkar. Şiirsellikle gerilimi bir arada yürütmeyi başaran *Kim Olduğunu Biliyorum* bu anlamda sinemada ender rastlanan bir kurguya da sahip. Sıkıca örülmüş öyküsü çoğu kez kapalı mekanlarda geçen sahnelerle anlatılıyor. Soğuk renklerin hakim olduğu bu görüntüler, filmin sürekli ayakta duran ve seyirciyi da uyanık tutan gizemini zarif ve keskin bir biçimde süslüyor. Patricia Ferreira bu ilk filminde, Miguel Angel Sola ve Ana Fernandez'in dengeli oyunculuklarından da beslenerek iki saatlik bir gizeme ve gerileme yelken açıyor.

Thanks to the talent of the director, this film turns an ordinary story into something fascinating and impressive; and as the film unfolds, with its black holes injected into calm and peaceful scenes, it heralds the arrival of a new director whose films we anticipate seeing. Memory loss has always been a favorite subject for the cinema. That is because the tragic and dark stories of heroes who search for the traces of their lost memories, or the traces of what they can recall only from time to time, make the viewer "wonder" what will come next, and thus creating the desired effect of uneasiness. Although in recent years we have had good examples of these films, such as *Dark City* and *Memento*, there have been many films on memory loss which were not as successful. Memory loss, which can be used as a device to give a difference to the subject in many films, has become the subject itself in so many others. *I Know Who You Are* can be counted among the second group. Moreover, it is one of the rare films in Spanish cinema which was bold enough to handle this subject, and that succeeded in doing so. A psychiatrist Paloma meets Mario in the hospital where she has just started working. Aside from his memory loss, his extraordinary personality makes Mario a valuable subject for Paloma's research. Yet there is an unadorned reality that awaits Paloma when she starts analyzing Mario; as they travel on this road that leads to Mario's past, they discover not only many things in Mario's life, but also truths some had tried to erase from recent Spanish history. *I Know Who You Are* has a unique plot that combines a poetic style with high tension. Elegantly adorning the ever-present mystery of the film which keeps the viewer on edge at all times, the story is told mostly indoors, where cold colors dominate. In this, her first film, with the talented performances of Miguel Angel Sola and Ana Fernandez, Patricia Ferreira embarks on a two-hour journey of mystery and tension.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Madrid doğumlu Patricia Ferreria gazetecilik ve yayıncılık eğitimi gördü. Kariyerine radyolar ve televizyonlar için sinema programları yaparak başladı. Daha sonraları televizyon dizileri ve İspanya'da, Avrupa'da ve Güney Amerika'da belgeseller çekti. *Kim Olduğunu Biliyorum* ilk uzun filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Patricia Ferreria was born in Madrid, she studied journalism and broadcasting. She began her carrier as a film journalist for radios and TV channels like Nacional of Espana and Television Espanola. Later on she started to direct TV series and documentaries in Spain, Europe and South America. *I Know Who You Are* is her first feature film

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
El Alquimista Impaciente, 2002; Se Quien Eres, 2000

BAHÇIVANIN KÖPEĞİ

EL PERRO DEL HORTELANO
DOG IN THE MANGER

İSPANYA / SPAIN, 1995, 109', 35mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Pilar Miro
SENARYO / SCRIPT: Pilar Miro
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Javier Aguirresarobe
MÜZİK / MUSIC: Jose Nieto
KURGU / EDITING: Pablo Gonzalez del Amo
OYUNCULAR / CAST: Emma Suarez, Carmelo Gomez, Fernando Conde, Ana Duato, Miguel Rellan
YAPIM / PRODUCTION: CARTEL, Enrique Cerezo Producciones Cinematograficas S.A, Lolafilms
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Columbia TriStar Films de Espana
ÖDÜLLER/ AWARDS
İspanya CEC Sinema Yazarları Ödülleri, "En İyi Erkek Oyuncu", "En İyi Uyarlanmış Senaryo" / Spain CEC "Best Actor Award", "Best Adapted Screenplay Award", 1997.
Goya "En İyi Görüntü", "En İyi Kostüm Tasarımı", En İyi Yönetmen", "En İyi Kadın Oyuncu", "En İyi Makyaj ve Saç Stili", "En İyi Prodüksiyon Tasarımı", "En İyi Uyarlama Senaryo" / Goya "Best Cinematography Award", "Best Costume Design Award", "Best Director", "Best Lead Actress Award", "Best Make-Up and Hairstyles Award", "Best Production Design Award", "Best Adapted Screenplay Award 1997.
Mar del Plata Film Festivali "Altın Ombu Ödülü" / Mar del Plata Film Festival "Golden Ombu Award", 1996.

Bahçıvanın Köpeği, İspanyalı yönetmen Pilar Miro'nun 1997'de ölmeden önce çektiği son filmi. Yönetmen, kendisine sayısız ödül ve saygınlık kazandıran bu filmi, İspanya'nın Altın Çağı'na damgasını vurmuş en evrensel ve etkileyici yazarlardan biri olan Lope de Vega'nın aynı adlı oyunundan uyarladı. Ancak, İspanya tiyatrosunun en büyük yazarlarından Vega'nın yapıtlarını beyazperdeye aktarmanın pek çok riski vardı. Yönetmen Miro da bu yüzden Vega'nın en eğlenceli komedilerinden birini seçti: *Bahçıvanın Köpeği*. Film, Pilar Miro'nun yeteneğini ve İspanya sinemasındaki inanılmaz gelişmeyi de gözler önüne seriyor. "Bahçıvanın köpeği gibi. Ne yiyor, ne de başkasının yemesine izin veriyor." Birinin, istemediği halde elinin altında olan bir şeye bir başkasının erişmesine izin vermediği durumlarda bu ifadeyi kullanıyor Miro. Kostümleriyle göz dolduran bu romantik filmde, 17. yüzyılda yaşanan kuralsız bir aşkın öyküsü anlatılıyor. Seçkin ve soylu bir kadının sosyal tabuları bir kenara bırakarak, alt sınıftan olan özel sekreteriyle yaşadığı aşk... Genç Kontes Diana'nın, özel sekreteri Teodoro'nun, kendi hizmetçilerinden biriyle nişanlı olduğunu öğrenmesiyle başlıyor her şey. Buna çok öfkelenen Diana, hizmetçisinin başka birine aşık olmasını sağlarsa Teodoro'nun kendisine kalacağına inanıyor. Diğer yandan, Diana'nın Teodoro'ya olan ilgisi, onunla evlenmek isteyen bir asilzadenin kıskançlığını perçinliyor ve asilzade, Teodoro'yu öldürme planları yapmaya başlıyor.

This film was the last made by Spanish director Pilar Miró before her death in 1997. It brought her innumerable awards and much distinction. The director took a great risk in bringing Lope de Vega, one of the most universal and stimulating authors of the Spanish Golden Age, to the screen, and in doing so she chose one of his most entertaining comedies: *Dog In The Manger*. This film is a brilliant adaptation of the best of Spanish theater, and it shows off the skills attained by Pilar Miro, as well as the outstanding progress in Spanish cinematography. "Like the dog in the manger, he neither eats nor lets anyone eat" Miró said in referring to an attitude that does not allow another to enjoy what one has access to, yet does not himself want. In this romantic and lavishly costumed thriller, a prominent 17th-century Spanish noblewoman throws social convention to the wind, and pursues a romance with her low-born personal secretary. The trouble begins when the young Countess Diana discovers that her secretary Teodoro is engaged to one of the maids. Outraged, she manipulates her servant into falling in love with another, so that she can have Teodoro to herself. The attention she heaps upon Teodoro provokes the jealousy of her blue-blooded suitors, who then begin plotting his demise.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Pilar Miro 1940 yılında Madrid'de doğdu. Hukuk ve gazetecilik eğitimi aldı. Daha sonra öğretim görevlisi olarak çalışacağı Resmi Sinematografi Okulu'nun Senaryo Yazarlığı Bölümü'nü bitirdi. 1960 yılında televizyonda çalışmaya başladı. 1976 yılında Sosyalist Parti'ye katıldı ve 1982 yılındaki seçim kampanyasını yürüttü. Aynı yıl Sinema Genel Yönetmenliği'ne atandı. 1985'de Devlet Televizyonunda (RTE) çalışmaya başladı. Son çalışması Kasım 1997'de Barselona'da yaptığı *Bebek Cristina'nın Kraliyet Düğünü* oldu. Aynı yıl yaşama veda etti.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Pilar Miro was born in 1940 in Madrid. She studied law and journalism, before graduating from script writing at the Official School of Cinematography; where later she would be a teacher. In 1960 she started working on TV. She joined the Socialist Party in 1976 and conducted the electoral campaign in 1982. In the same year she was designated General Director of Cinema. In 1985, she joined the State Television (RTE). Her last work was the coverage of the *Royal Wedding of Infant Cristina*, in Barcelona on October 1997. She died in the same year.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Tu Nombre Envenena Mis Suenos, 1996; El Perro Del Hortelano, 1995; Pajaro de la felicidad, 1993;

BENİM ADIM SARA

ME LLAMO SARA
MY NAME IS SARA

İSPANYA / SPAIN, 1999, 106', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Dolores Payas
SENARYO / SCRIPT: Dolores Payas
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Andreu Rebes
MÜZİK / MUSIC: Javier Navarette
KURGU / EDITING: Pedro Abadal
OYUNCULAR / CAST: Elvira Minguez, François-Eric Gendron, Jeannine Mestre, Chete Lera, Eulalia Ramon, Victoria Pena, Pepa Lopez, Abel Viton, Ana Maria Chagra, Montse Custodio, Elena Castells, Concha Hidalgo, Carmen Fortuny, Pep Ferrer
YAPIM / PRODUCTION: In Vitro Films S.A
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Sociedad General de Derechos Audiovisuales S.A
ÖDÜLLER/ AWARDS
Miami İspanya Filmleri Festivali Altın Egret "En İyi Kadın Oyuncu Ödülü" / Miami Hispanic Film Festival Golden Egret "Best Actress Award", 1999.

Sara artık 40 yaşındadır. Film, onun 40 yaşını kutladığı doğumgününde mumları üflediği bir sahneyle başlar. Sara'nın hayatında düzenli giden ne varsa bütün kimlikleriyle o gece oradadır: Sevgilisi Adrian, kızı Virginia, arkadaşları ve işi... Ama bu kadar dengeli bir hayatı sürdürmek Sara'ya artık ağır gelmektedir. Sara'nın, onu rahatlatacak, daha hafif kılacak bir şeylere ihtiyacı vardır. Sara yeni bir hayatı düşlerken ve bunu kurabilmek için 20 yaşındaki öğrencisi ile birlikte olurken "eski" hayatındaki çatlakları da fark etmeye başlar. Arkadaşları, sevgilisi ve özellikle kızıyla ilişkilerinde gittikçe yükselen tansiyon sonunda bir patlamaya dönüşecektir. *Benim Adım Sara*, Meksika asıllı yönetmen Dolores Payas'ın ilk uzun filmi. Sara karakteri üzerinden zekice gözlemler sunan Payas, diyaloglarına da kadın dilini ustaca yerleştiriyor. Seyirci, feminist diyalogların öyküyü kurmasını izlerken bir yandan da bir kadının hayatı kırmasına tanıklık ediyor. Dolores Payas, Sara'nın 40. yaşı ve sonrasında hayatındaki kırılmaları hemen her kadının yaşayabileceğini söylüyor. Yönetmen bu filmiyle, çevresindeki ilişkilerle inşa ettikleri hayatların içinde sıkışıp kalan kadınların aslında tuzağa düştüğünü; bu tuzaktan kurtulmanın ipuçlarını da birbirini anlayan kadınlar ve erkeklerin taşıdığını savunuyor. İspanya sinemasının usta oyuncularından Elvira Minguez, adeta Sara'ya dönüştüğü film için şunları söylüyor: "Erkekler güçlü kadınlardan korkarlar. Özellikle son yıllarda kadınlar erkeklerin yüzleştiği karmaşık sorunlara daha çabuk çözüm bulabiliyorlar. Her geçen gün daha çok kadın yalnız kalıyor. Yanlış giden bir şeyler var. Bu evrensel bir sorun. Umuyorum ki kadınlar ve erkekler birbirini anlayacaklar." *Benim Adım Sara*, bir kadının hayatındaki çatlaklarla mücadelesini anlatan ve son âna kadar umudu yitirmeyen güçlü bir kadın filmi.

Uğur Yüksel

Sara is now 40 years old. In the opening scene of the film, she extinguishes the candles for her 40th birthday. Whatever there is ordinary in her life; there are also their shadows with other identities. Her boyfriend Adrian, her daughter Virginia, her friends, her job... But to maintain the balance in such a life is now a burden for Sara. She needs new things to make her feel comfortable, lighter. While she dreams of a new life, and in fact starts one with an affair with her 20 year-old student, she begins to see the cracks in her "previous" life. The tensions arising in her relations with her friends, boyfriend, and daughter will lead to an explosion at the end. *My Name is Sara* is the first film of the Mexican director Dolores Payas. She presents clever observations through Sara, and she interweaves a woman's language into the conversations perfectly. As the audience watches the feminist dialogue set up the story, they witness a woman at a breaking point in her life. Dolores Payas tells us that any woman after 40 can experience such crises in her life. With this film, the director claims that women who are stuck in the lives they have built up through their relationships are in fact trapped, and the clues which will help them get out of their trap can be found in the hands of those women and men who understand each other. One of the best actresses of the Spanish cinema, Elvira Minguez, makes the following statement about the film in which she truly becomes Sara: "Men are afraid of strong women. Especially in recent years, women can find quicker solutions to the complicated problems that men face." Every day, more women fall into loneliness. There is something wrong. This is a universal problem. I hope one-day men and women will understand each other. *My Name is Sara* is a "strong woman" film which tells the struggle of a woman with the cracks in her life, and who never gives up hope.

Uğur Yüksel

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Dolores Payas, 1955 yılında Manresa'da doğdu. Bağımsız Ulusal Meksika Üniversitesi Sinematografik Çalışmalar bölümünü bitirdi. Kariyerine siyah-beyaz kısa filmler çekerek başladı. 1980-1985 yılları arasında Meksika Eğitsel Televizyon Birimi'nde çalıştı ve 200'den fazla belgesel yazdı. Daha sonra İspanya'ya döndü; burada televizyon ve sinema için senaryolar yazdı. Yaptığı birçok proje içinden sadece *Benim Adım Sara* Katalonya dışında övgüyle karşılandı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Dolores Payás was born in Manresa, in 1955. She graduated from the Cinematographic Studies department at the Mexican Autonomous National University, and started her career with shooting short films in black and white. Between 1980 and 1985, she worked in the Mexican Educational Television Unit and wrote more than 200 documentaries. Then she returned to Spain and wrote scripts for film and television. From among the series of Catalonian projects she has produced, it is *My Name is Sara* which has reached strongest acclaim outside of Catalonia.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Me Llamo Sara, 1999; Salome, Virgen Y Matrir, 1986

HER BİRİ AYRI RENK
EACH HAS A DIFFERENT COLOR

FIPRESCI
Uluslararası Film Eleştirmenleri Federasyonu

Her Biri Ayrı Renk bölümünde bulunan 2003 ve 2004 yapımı filmler FIPRESCI Jürisi tarafından değerlendirmeye alınacak ve seçilecek olan "En İyi Film" festivalin kapanış gecesinde açıklanacaktır.

Gönül Dönmez Colin
Fransa

Öğretim üyesi ve yazar Gönül Dönmez-Colin İstanbul'da dünyaya geldi. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji ve İstanbul Üniversitesi Filoloji Bölümü'nde okudu. Kanada'nın Montreal kentinde Concordia ve McGill üniversitelerinde yüksek lisans öğrenimini tamamladı. Kitapları arasında "Critical Reading of Propaganda", "Paylaşılan Tutku Sinema", "Women, Islam and Cinema", yakında çıkacak olan "Cinema of the Other: A Personal Journey Through Middle Eastern and Central Asian Cinema" ve editörlüğünü üstlendiği "24 Frames: North African and Middle Eastern Cinema" sayılabilir. "Routledge Encyclopedia of Middle Eastern and North African Film"in Orta Asya ve "Balkan Cinema"nın Türkiye ve Yunanistan bölümleri onun imzasını taşır. Sinema yazıları Le Monde Diplomatique, Central Asian Survey, Cinemaya, Blimp, Kinema ve Cumhuriyet gazetelerinde yayınlanan Gönül Dönmez-Colin, Almanya'da Mannheim-Heidelberg Uluslararası Film Festivali ve Hindistan'da Kolkata ve Kerala film festivallerinin de program danışmanıdır. Colin, pek çok uluslararası film festivalinde de jüri üyesi olarak görev almıştır.

Ayla Kanbur
Türkiye

İstanbul Üniversitesi Felsefe bölümününden mezun olduktan sonra Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema ve Televizyon Bölümü'nde master ve doktorasını verdi. *Doğa ve Uygarlık* ve *Dörtlük* adında iki kısa metraj filmi bulunmaktadır. 25. Kare, Antrakt ve Sinema Gazetesi gibi çeşitli yayın organlarında yazıları yayınlanmakta olan Kanbur, halen Yeditepe Üniversitesi İletişim Fakültesi, Radyo-Televizyon ve Sinema Bölümü'nde öğretim üyesi olarak çalışmaktadır.

Stratos Kersanidis
Yunanistan

1957 yılında Selanik'te dünyaya gelen Stratos Kersanidis, ekonomi ve gazetecilik eğitimi aldı. 1990'dan bu yana çeşitli gazetelerde sinema, tiyatro ve kitap eleştirmeni olarak çalışmakta ve EPOHI gazetesinde kültür sanat editörlüğü yapmaktadır. Drama Uluslararası Kısa Film Festivali'nde de görev yapan Kersanidis, Yunan Sinema Yazarları Birliği Başkan Yardımcısı'dır.

FIPRESCI
The International Federation of Film Critics

Fipresci Jury will evaluate the 2003 and 2004 dated films in **Each Has a Different Color**. The best film will be announced on the closing night of the festival.

Gönül Dönmez Colin
France

Lecturer and author of books on cinema, Gönül Dönmez-Colin was born in Istanbul and educated at the Arnavutköy American College and the University of Istanbul (Philology). She continued her studies in Montreal, Canada, receiving her post-graduate degrees from Concordia University and the University of McGill. Among her books are "Critical Reading of Propaganda", "Paylaşılan Tutku Sinema", "Women, Islam and Cinema" and the upcoming "24 Frames: North African and Middle Eastern Cinema" (ed.) and "Cinema of the Other: A Personal Journey Through Middle Eastern and Central Asian Cinema." Her work has been anthologized in several publications, "Routledge Encyclopedia of Middle Eastern and North African Film", of which she wrote the section on Central Asia, and "Balkan Cinema" (Turkey and Greece sections). Her articles on cinema have appeared in several journals, such as Le Monde Diplomatique, Central Asian Survey, Cinemaya, Blimp, Kinema and Cumhuriyet. She is the consultant for the Mannheim-Heidelberg International Film Festival in Germany, and the Kolkata and Kerala International Film Festivals of India, and has served on the juries of several international film festivals.

Ayla Kanbur
Turkey

After graduation from İstanbul University Department of Philosophy, Ayla Kanbur was given the degree of PhD from Marmara University, Faculty of Fine Arts Department of Cinema-Television. She has made two short films: *Doğa ve Uygarlık* and *Dörtlük*. Ayla Kanbur, whose writings have been published in various reviews such as 25. Kare, Antrakt and Sinema Gazetesi, is also an instructor at the Yeditepe University, Faculty of Communication Department of Radio - TV and Cinema.

Stratos KERSANIDIS
Greece

Stratos Kersanidis was born in 1957 in Thessaloniki, Greece. He has studied economics and journalism. Since 1990 he has worked as a film critic for various magazines and newspapers. He has also worked as a theatre and literary critic. At present he is film critic and cultural editor for the EPOHI newspaper and CITY magazine, and is involved in other areas, including the International Short Film Festival of Drama. He is currently vice-President of the Greek Film Critics Association.

YAYSIZ KEMAN
BIOLA TAK BERDAWAI
THE STRINGLESS VIOLIN

ENDONEZYA / INDONESIA, 2003, 99', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Sekar Ayu Asmara
SENARYO / SCRIPT: Sekar Ayu Asmara
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: German G. Mintapradja
MÜZİK / MUSIC: Addie M.S
KURGU / EDITING: Dewi S. Alibasah
OYUNCULAR / CAST: Ria Irawan, Nicholas Saputra, Jjang C. Noer, Dicky Lebrianto
YAPIM / PRODUCTION: Kalyana Shira Film
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Kalyana Shira Film
ÖDÜLLER / AWARDS
Kahire Uluslararası Film Festivali "Necip Mahfuz Ödülü" / Cairo International Film Festival "Naguib Mahfouz Prize", 2003

Melodram sever misiniz? Böyle bir sorunun yanıtının güçlü bir "Hayır!" olacağını düşünüyor insan. Melodramın günümüz dünyasının gerçekliğiyle örtüşmediği, bu yüzden artık ilgi çekmediği, hatta fazlasıyla gülünç bulunduğu ileri sürülebilir. Bütün bunlar doğru; ama melodram yaşıyor. Birçok Asya ülkesinde, sinema gündelik hayatın önemli bir parçası olmayı sürdürüyor ve melodram da bu coğrafyadaki ülke sinemaları için merkezi bir öneme sahip bulunuyor. 'Yabancı Dilde En İyi Film' dalındaki Oscar için ülkesini temsilen başvurmuş olan ve 2003 Kahire Film Festivali'nde 'En İyi İlk Film' ödülünü kazanan Endonezya yapımı *Yaysız Keman*, has bir melodram. Ailesinden kalan büyük evi, terkedilmiş engelli çocukların bakımına açmış olan genç kadın karakter Renjani'nin anlatının merkezinde yer aldığı bu filmde birkaç kişi daha bulunuyor: Renjani'nin evlat edindiği ve doğru bir terapi ve sevgiyle iyileşeceğine inandığı, engelli küçük çocuk Dewa; Renjani'nin tek dostu, çocuk terapisti ve tarot ustası Mbak Wid; sonradan Renjani'nin hayatına bir aşık olarak girmeyi ne yazık ki başaramayan genç kemancı Enter Bhisma... Filmde, özellikle melodramlardan aşina olduğumuz çok şey var: tecavüze uğramış genç kadın (Renjani'nin, en çok güvendiği kişinin, erkek bale hocasının tecavüzü nedeniyle kariyerini sürdüremediğini öğreniyoruz), kötü çocukluk anıları (Mbak Wid, kendisi küçük bir kızken annesinin erkeklerle kurduğu rastgele ilişkilerden söz ediyor), evlat edinme (Renjani kendisini, evindeki bütün çocukların annesi gibi görüyor), aşk (Renjani'ye aşık olan Bhisma, sevdiği kadın ve Dewa için bir parça besteliyor), engeller (geçmiş, Renjani'nin genç kemancıya aşkının karşılığını vermesindeki en büyük engel) ve ölüm... Duygusal bir fon müziği ya da icra edilen bir parça olarak ses kuşağında ağırlığını sürekli duyuran müzik, bütün melodramlarda olduğu gibi, bu filmde de önemli bir rol üstleniyor: duyguların altını çizmek, sağaltıcı bir işlev edinmek, kadın ve erkek karakterler arasındaki romansın ortaya çıkmasına ve devamına katkıda bulunmak... Ortalığı fetiş düzeyinde kaplamış mumlar; sık sık açılan tarot falları; kadınlara, erkeklere, aşka ve hayata dair söylenmiş iddialı sözler, filmin genel atmosferini tamamlayan unsurlar. Melodram, makro çelişkileri karakterler düzleminde içselleştiren ve sığlaştıran, aşırı duygusallığa prim veren, başta kadınlarla ilgili olmak üzere ele aldığı sorunlara çözüm getiremeyen, üstelik bu sorunları olduğu gibi, öylecene bırakıveren sansasyonel bir tür. Ancak melodramın, aynı zamanda, annelik, taciz, aşk ve evlilik gibi "kadınca" sorun, durum ve olguları gündeme getirmek, kadınların sesini duyurmak, acıma ve şefkat gibi insani duyguları harekete geçirmek gibi erdemleri de var. Kadın gözüyle yapılmış eski tarz bir melodram olan *Yaysız Keman*, kadınlar arası dayanışmadan da söz eden ve de tuhaf bir çekiciliği bulunan bir film. Ayrıca, bugüne kadar herhangi bir Asya ülkesinden, üstelik Endonezya'dan gelen kaç film izledik?..

Nejat Ulusay

Do you like melodrama? One thinks that the answer to this question might be a loud "No". It it suggested that melodrama no longer meshes with today's reality, and therefore no longer attracts attention, or is considered comical. All of this may be true, but melodrama is still alive. In most Asian countries, cinema continues to be an important part of daily life, and melodrama has a central importance in the cinema there. *The Stringless Violin*-- entered for the "Best Foreign Language Film" Academy Award, and which won the "Best First Film" in 2003 Cairo International Film Festival"-- is pure melodrama, made in Indonesia. At the center of the narration we see Renjani, a young woman who has opened the doors of her big house, which she inherited from her family, for the aid of disabled children. The other characters are: the little disabled child Dewa, whom Renjani has adopted and believes can be treated with love and the right choice of therapy; Renjani's only friend, a child therapist and a tarot expert Mbak Wid; and a young violin player Enter Bhisma who, in the end, fails to enter Renjani's life as a lover... There are many elements in the film that we are familiar with in melodrama: a young woman who has been raped (we learn that she cannot go on in her career because she was raped by her ballet teacher, who had been the most dependable person in her life), bad childhood memories (Mbak Wid talks about her mother's careless affairs with various men, when she was a little child), adoption (Renjani sees herself as the mother of all the children in the house), love (Bhisma, who is in love with Renjani, composes a song for his lover and Dewa), obstacles (her past is the biggest obstacle preventing Renjani from responding to the love of the young violin player), and death...With an emotional background of melodies and songs, music has an important role in this film, as it does in all melodramas: highlighting emotions, providing catharsis, contributing to the romance between the male and female characters... Candles everywhere which create an atmosphere of fetishism, tarot cards spread out frequently, pretentious words about love and life; all contribute to the general atmosphere of the film. Melodrama is a sensational kind of theatre, which personalizes and makes superficial the characters' major conflicts, leading to overly-emotionalized situations, and which does not find solutions for the problems that it examines, especially those of women. However, melodrama also has the virtue of bringing up "women's" problems, sensations, and situations, such as motherhood, harassment, love and marriage, all the while eliciting those humanizing feelings of pity and mercy. An old-fashioned type of melodrama filmed through a woman's vision, *The Stringless Violin* talks about solidarity among women and has an unusual charm. Besides, how many films have we seen so far from an Asian country, especially from Indonesia?

Nejat Ulusay

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Sekar Ayu Asmara Endonezya'da doğdu. Afganistan'da, Türkiye'de ve Hollanda'da yaşadı. Kariyerine video klipler ve yerel televizyon programları çekerek başladı. Asmara, ayrıca başarılı bir söz yazarı ve ressamdır; birçok çocuk kitabı yazmış ve basmıştır. *Yaysız Keman* yönetmenin ilk filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Sekar Ayu Asmara was born in Indonesia, and has lived in Afghanistan, Turkey, and the Netherlands. She started her career by producing various video clips and local television programs. She is also an accomplished songwriter, established painter, and has written and published a book for children. *Biola Tak Berdawai* is her first feature film.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Biola Tak Berdawai, 2003

BİR JAPONUN HİKAYESİ
JAPANESE STORY

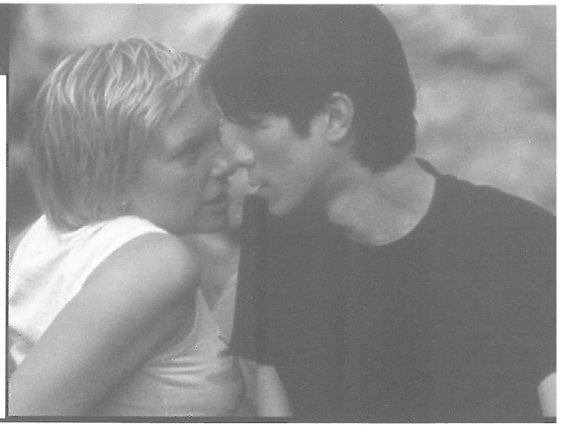

AVUSTRALYA / AVUSTRALIA, 2003, 107', 35mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Sue Brooks
SENARYO / SCRIPT: Alison Tilson
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Ian Baker
MÜZİK / MUSIC: Elizabeth Drake
KURGU / EDITING: Jill Bilcock
OYUNCULAR / CAST: Toni Collette, Gotaro Tsunashima, Matthew Dyktynski, Lynette Curran
YAPIM / PRODUCTION: Gecko Films Production
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Fortissimo Films
ÖDÜLLER / AWARDS
Altın Uydu Ödülleri "En İyi Kadın Oyuncu" / Golden Satellite Awards "Best Performance by an Actress in a Motion Picture", 2004.
AFI Ödülleri "En İyi Kadın Oyuncu", "En İyi Görüntü", "En İyi Yönetmen", "En İyi Kurgu", "En İyi Film", "En İyi Orijinal Film Müziği", "En İyi Orijinal Senaryo" / AFI Awards "Best Actress in Leading Role", "Best Cinematography", "Best Direction", "Best Editing", "Best Film", "Best Original Music Score", "Best Original Score", "Best Original Screenplay", 2003.
AWGIE Ödülü "En İyi Film" / AWGIE Award "Best Film", 2003.
Avustralya Film Eleştirmenleri Birliği Ödülleri "En İyi Kadın Oyuncu", "En İyi Görüntü", "En İyi Yönetmen", "En İyi Film", "En İyi Müzik" / Film Critics Circle of Australia Awards "Best Actress Award", "Best Cinematography Award", "Best Director Award", "Best Film Award", "Best Music Score", 2003.

Avustralyalı jeolojist bir kadın (Sandy) ve Japon bir işadamı (Hiromitsu)... İki farklı insan, iki farklı kültür, iki farklı cinsiyet... Yollarının kesiştiği yer ise uçsuz bucaksız bir yeryüzü parçası... Tüm önyargılarını ceplerinde taşıyarak yola çıkan bu iki insanın farkları, çölün ıssızlığı karşısında ve sonsuzluğu duyumsatan karakterinde yeniden şekillenmeye başlar. Haritaların dışına doğru gidildikçe aslında birbirlerine ve kendi içlerine doğru ilerler bu iki kişi. Başlangıçtaki farklar doğanın kendiliği karşısında önemsizleşir, birbirinin içine geçer, sınırlar erir. Bu derinleşme bedenin kendi sınırlarının da ötesine geçerek bir yabancıya açılmasına kadar varır. Kahramanların rolleri toplumsal kimlikleri aşar ama yeni bir ikilik yaratmaz; kadın/erkek, toplum/doğa, doğu/batı, aşk/evlilik, özgürlük/norm bu yolculukta silikleşir.

Yönetmen Sue Brooks, hesaplı ve kurulu uygar alanlarımızdan uzaklaştığımız, üstümüzü örten katmanlardan sıyrılmaya başladığımız zaman ortaya çıkacak olanın peşine düşüyor. Filmin dramatik yapısı, Sandy'nin mesleğinin de işaret ettiği gibi, adeta yeryüzünün katmanlarını geçerek çekirdeğe ulaşma çabası gibi biçimleniyor. Filmin görsel estetiğini oluşturan kültürel jestler, yakın plan yüz ifadeleri, beden dilinin kullanımı bu yapının görünüre çıkmasında önemli bir rol oynuyor. Başlangıçta koyulan ögelerle klasik Hollywood tarzı bir aşk hikayesi beklentisine girseniz de, ustalıkla gerçekleştirilen bir dönüşümle hiç de öyle olmadığını anlıyorsunuz. Filmin temposu anlatılmak istenen duygunun kendisiyle tam anlamıyla bir uyum içinde sürdürülürken, izleyici, fark etmeden öykünün anlattığı deneyimi bizzat yaşıyor. Sue Brooks'un özenli, sade üslubu ve filmsel zamanlamadaki ustalığıyla *Bir Japonun Hikayesi*, bittikten sonra da izleyicide yaşamayı sürdüren filmlerden biri.

Ayla Kanbur

An Australian geologist (Sandy) and a Japanese businessman (Hiromitsu)... Two different persons, two different cultures, two different sexes cross paths in an endless expanse of land. Starting on their journey with all their prejudices, these two people begin to rehsape their differences when faced with the loneliness of the desert and the feeling of endlessness it gives. The more they travel unmapped territories, the deeper these two people explore their own and each other's inner worlds. In the face of nature itself, the initial differences lose importance, intertwine and the borders disappear. This growing intensity surpasses the body's own limits to reach out to an 'other'. The social roles of the actor and the actress surpass their social identities; however, there is no new duality. Male/female, nature/community, east/west, love/marriage, liberty/rules fade away during this journey.

Director, Sue Brookes, goes after what remains when we begin to escape from the layers that cover us upon leaving the calculated, organized civilized areas in ourselves. The dramatic structure of the film goes parallel with Sandy's profession: it is formed exactly like the effort to pass through the earth's surface to reach the nucleus. The visual esthetics comprising the cultural gestures, close-ups of facial expressions and the use of body language play an important role in the visual representation of this film. In the beginning you may expect to find a classic Hollywood-style love story, but with the director's expert realization of a transformation, you soon realize that you are wrong. While the film's tempo and the feeling it aims to express move in harmony, the viewer personally experiences the story. With Sue Brooks' careful, plain style and expertise in filmatic timing, *Japanese Story* is a film that the audience will continue to live after it is over.

Ayla Kanbur

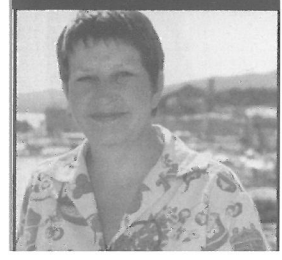

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Sue Brooks 1953 yılında Avustralya'da doğdu. Avustralya Film Televizyon ve Radyo Akademisi'nde eğitim gördü. Ödül kazanan *The Drover's Wif* ve *An Ordinary Woman* adlı kısa filmleri yönetti. 1997 yılında ilk uzun filmi olan Road to Nhill'le Selanik Uluslararası Film Festivali'nde En İyi Uzun Film dalında Altın Alexander Ödülü'nü aldı. *Bir Japonun Hikayesi*, yönetmenin ikinci uzun filmi.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Sue Brooks was born in Australia in 1953. She trained at the Australian Film Television and Radio School, and directed the award-winning short films: The Drover's Wife and An Ordinary Woman before her first feature Road to Nhill (1997), which won the Golden Alexander Award for the best feature film at the 1997 Thessaloniki International Film Festival. *Japanese Story* is her second feature film.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Japanese Story, 2003; Sea Change, 1998 (TV Series); Raw FM, 1997 (TV Series); Road to Nhill, 1997

KAYIP DENİZCİLER
LES MARINS PERDUS
LOST SEAMEN

FRANSA / FRANCE, 2003, 107', 35mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Claire Devers
SENARYO / SCRIPT: Claire Devers, Jean- Pol Fargean
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Christophe Polloock
MÜZİK / MUSIC: Gabriel Yared, Stephane Moucha
KURGU / EDITING: Audrique Dellanoy
OYUNCULAR / CAST: Bernard Giraudeau, Miki Manojlovic, Audrey Tautou, Marie Trintignant, Sergio Peris-Mencheta
YAPIM / PRODUCTION: Salome
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Vision International
ÖDÜLLER / AWARDS
Locarno Uluslararası Film Festivali "Don Kişot- Özel Mansiyon Ödülü" / Locarno International Film Festival "Don Quixote Award- Special Mention", 2003

Jean-Claude Izzo'nun filmle aynı adı taşıyan romanından uyarlanan *Kayıp Denizciler,* karayla deniz arasında yollarını kaybetmiş üç denizcinin öyküsünü anlatıyor. Parasal sorunlar nedeniyle satılmak üzere Marsilya Limanı'na demirlemek zorunda kalan Aldébarn adlı şilebin, Lübnanlı kaptanı Abdulaziz ve Yunan yöneticisi Diamantis dışında tüm mürettebatı evlerine dönmek üzere gemiden ayrılmıştır. Denizden başka bir 'ev'leri olmayan Abdulaziz ve Diamantis'in yaşamı, aralarına Türkiyeli tayfa Nedim'in katılmasıyla değişecektir. Nedim, çalıştığı gemiden ayrıldıktan sonra, doğup büyüdüğü Hasankeyf'e gitmek üzereyken, bir gece kulübünde tanıştığı iki kız tarafından beş parasız ve pasaportsuz bırakılmıştır. Denizden başka hiç bir ortak noktaları olmayan bu üç adamı denize bağlayan sırlar çözüldükçe, kara kimileri için daha tehditkar, kimileri içinse daha yakın olmaya başlayacaktır... *Kayıp Denizciler,* deniz ve kara arasındaki bir adımlık uçurumu merkezine alarak hayatın içine sinmiş faklılıkları ve benzerlikleri gözler önüne seriyor. Doğru ile yanlış, iyi ve kötü, kadın ile erkek, sevgi ve nefret... Hepsi de tüm yönleriyle, Fransız yönetmen Claire Devers'in kamerasından beyazperdeye yansıyor. Film, konusu ve anlatımıyla olduğu kadar, oyuncuların performansları ile de göz dolduruyor. Denizcileri oynayan Bernard Giraudeau, Miki Manojlovic ve Sergio Peris-Mencheta'nın yanı sıra, filmin iki önemli kadın karakterini canlandıran isimler de oldukça ünlü ve etkileyici; Audrey Tautou ve Marie Trintignant. Geçen yıl sevgilisi tarafından dövülen ve beyin ödeminden yaşama veda eden Trintignant'ı bu filmde Mariette rolünde izleyecek, anısı önünde eğileceğiz. Geçmişin tüm acılarını ve ayıplarını saklayan denizden, tehditkâr olduğu kadar vaatkâr da olan karaya ayak basmanın zorluğunu anlatmayı Diamantis'e bırakmak belki de en doğrusu: "Denizdeyken var olmazsınız. İnsanoğlunun tek gerçeği, gerçekten gerçek olan tek şey; kahrolası karadan başka bir şey değildir!"

Ege Tekinbaş

Lost Seamen, an adaptation from Jean-Claude Izzo's novel of the same name, is the story of three sailors who have lost their way between sea and land. A cargo ship named Aldébarn anchors at the port of Marseilles because of financial problems, and the entire crew, except the Lebanese captain Abdul Aziz and the Greek Diamantis, leave the ship in order to return home. On the way back to his home town Hasankeyf, the Turk Nedim has all his money and passport stolen by two girls whom he meets in a night club, so he joins these two sailors who have nowhere to go apart from the sea. Subsequently, the lives of these three men change forever. As we discover the secrets that attach them to the sea, the land becomes more threatening for some, and dearer for the others... Putting the one-step-away abyss between land and sea in the center, *Lost Seamen* shows us the similarities and differences which permeate life. With an effective and clear narration, the French director Claire Deves reflects right and wrong, good and bad, woman and man, love and hate on the screen in all their dimensions. *Lost Seamen* is a brilliant film for its theme and narration, and with the performance of its actors. Apart from the three sailors-- Bernard Giraudeau, Miki Manojlovic and Sergio Peris-Mencheta-- the two important women characters of the film, Audrey Tautou and Marie Trintignant, are also very well known and impressive. As we watch Mariette, a character who was played by Marie Trintignant just before her tragic death, we cannot help feeling sad about the too early and violent death that reached this elegant and beautiful woman... It would be more appropriate to hear Diamantis' own words on the difficulty of returning to the threatening yet promising land, from the sea that hides all pain and shame of the past: "When you are at sea, you do not exist. The only truth of man, the only thing that is really true, is nothing but the damn land!"

Ege Tekinbaş

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Claire Devers 1955 yılında Paris'te doğdu. Sorbonne'da felsefe eğitimi aldıktan sonra, 1983-1985 yılları arasında IDHEC'de sinema üzerine eğitim gördü. Yönetmenin ilk filmi olan *Noir at Blanc* 1986 yılında Cannes'da 'Altın Kamera' ödülünü kazandı. Senaryo yazarı ve yönetmen olarak birçok yapımda görev alan Devers, birçok televizyon dizisi de yönetti.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Claire Devers was born in Paris in 1955. She studied philosophy at the Sorbonne, before taking a film course at IDHEC from 1983 to 1985. Her first film, *Noir at Blanc,* won the Camera d'or in 1986 at Cannes. As scriptwriter and director, she has maintained a regular rate of production. She also works for television as writer and manager, and directs TV series.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Les Marins Perdus, 2003; La Voleuse de Saint-Lubin, 1999; Le Crime de Monsieur Stil, 1995 (TV)
Max & Jeremie, 1992; Chimere, 1989; Sueurs Froides, 1988 (TV Series); Noir et Blanc, 1986

SANİYE'NİN TUTKUSU
SANIYE'S LUST

ALMANYA / GERMANY, 2003/4, 90', 35 mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Sülbiye V. Günar
SENARYO / SCRIPT: Sülbiye V. Günar
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Peter Przbylski
MÜZİK / MUSIC: Neil Black
KURGU / EDITING: Karin Nowarra
OYUNCULAR / CAST: İdil Üner, Daniel Krauss, Ellen Schlooz
YAPIM / PRODUCTION: Jost Hering Film, Deutsche Film-und Fernsehakademie Berlin, ZDF/ Das Kleine Fernsehspiel
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: DFFB Deutchen Film und Fernsehen Akademie Berlin

Fatih Akın filmlerinden de tanıdığımız İdil Üner (*Kısa ve Acısız*, *Temmuzda*, *Duvara Karşı*), Almanya toplumunda kendine sağlam bir yer edinmiş, çevreden 'aferin' almış genç bir Türkiyeli kadın rolünde. Her liberal Almanın derin bir nefes alarak kabullenebileceği bu meslek sahibi, üstelik Alman koca almakta beis görmeyen Türk kızının tek derdi çocuk sahibi olamamak. Bir 'çocuk da yaparım kariyer de' kızı da olmayan genç kadın, giderek çocuk sahibi olmak uğruna 'kazanım'larını kendi iradesiyle askıya alıyor ve ona bunca fırsat veren bir ortamda hoş karşılanmayacak bir içe kapanışa yöneliyor. Eminim, psikoloji literatüründe çocuk sahibi olmak isteyip de olamayan kadınların melankolisini anlatmak için kategorize edici bir tabir vardır. Ama filmin ilgilendiği Saniye'nin 'nevroz'u değil, kararlılığı. Nitekim, çok geçmeden iyi niyetli ve empati yoksunu kocası dahil, herkesi (hatta bazen seyirciyi de) çileden çıkaran Saniye'nin 'isteği', bütün nimetlerini tattığı, başarıyla entegre olduğu bir Batı toplumunun çerçevesi içinde bize arkaik görünebilecek bir istek belki. Ama yönetmen Sülbiye Günar, kadın kahramanının geleneksel görünüşlü olsa da 'kendinin olan' seçiminde ayak direyişini göstermek istiyor. Bu da filmi gerçek ve alışılmadık bir 'kadın filmi' yapıyor. Saniye'nin annelik arzusu / isteği / şehveti, daha derin bir arzunun, gelenekle ve gelenekselle kendi kurallarıyla didişme arzusunun sadece farklı bir yüzü sayılmalı.

Fatih Özgüven

İdil Üner, a familiar face from Fatih Akın films like *Short Sharp Shock*, *In July* and *Head On* is playing a young Turkish woman who has gained a solid position in German society, and who has received kudos from those around her. Every liberal German can accept this Turkish career-woman, who even married a German without qualms, and whose only worry is her inability to bear children. This young woman, who is not a 'family-career' type, gradually puts her achievements aside in order to have a child and makes the unwelcome decision of withdrawing from the environment that has provided her with so many opportunities. I am sure that there is a term in psychology to define the melancholy of women who cannot have children. But the film is concerned with Saniye's determination, not her 'neurosis'. In fact, Saniye's 'desire'drives everybody, including her well-intentioned but unempathic husband and even the viewers, crazy. When viewed by the Western society she has integrated into, successfully lives in and whose comforts she benefits from, Saniye might appear archaic. But director Sülbiye Günar wants to show us the determination of her heroine in trying to apply Saniye's "own" choice in spite of its appearing to be traditional. And this is the factor that makes the film a real and unusual "women's film". Saniye's desire to be a mother / her wish / her lust must only be perceived as a different aspect of a deeper desire, that is, the desire to struggle with tradition and the traditional, in her own way.

Fatih Özgüven

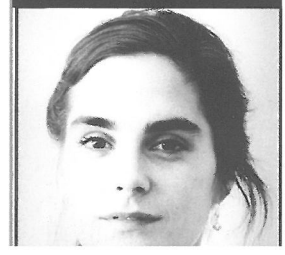

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Sülbiye Verena Günar 1973 yılında Stuttgart'ta doğdu. Stuttgart Akademisi'nde piyano eğitimi aldı. Eğitimini 1995 yılından beri Deutschen Film- und Fernsehakademie Berlin'de sürdürüyor. Editörlük, yönetmenlik ve yapım asistanlığı (Rudolf Thorne, Horst Markgraf, Philip Gröning, Kanguruhfilm Berlin) yaptı. *Saniye'nin Tutkusu* Günar'ın ikinci uzun filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Sülbiye Verena Günar was born in Stuttgart in 1973. She studied piano at the Academy in Stuttgart. Since 1995 she has studied at the Deutschen Film und Fernsehakademie Berlin. Günar is working as Editor and Director and Production Assistant (Rudolf Thorne, Horst Markgraf, Philip Gröning, Kanguruhfilm Berlin) and *Saniye's Lust* is her second film.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Saniye's Lust, 2003; Karamuk, 2001; Marie's Herz, 1999; Marie und die Nacht, 1998
Von der Verführung, 1997; Vom Schicksal der Melone, 1996; Paul Nizon liest in Berlin, 1995
Für die Verliebten und die Anderen, 1995; Fifty-fifty, 1995

MÜCADELE
STRUGGLE

Avusturya / Austria, 2003, 74', 35 mm, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Ruth Mader
SENARYO / SCRIPT: Ruth Mader, Martin Leidenfrost, Barbara Albert
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Bernard Keller
KURGU / EDITING: Niki Mossböck
OYUNCULAR / CAST: Roland Zumbühl, Selina de Beauclair, Michael Laczynski
YAPIM / PRODUCTION: Struggle Films - Ruth Mader and Amour Fou Filmproduktion
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Austria Film Institute
ÖDÜLLER / AWARDS
Max Olphüs Festivali "En İyi Senaryo Ödülü" / Max Olphüs Festival "Best Screenplay Award", 2004.
Molodist Uluslararası Film Festivali "Don Kişot Ödülü", "FIPRESCI Ödülü" / Molodist International Film Festival "Don Quixote Award", "FIPRESCI Award", 2003.

Mücadele'nin, açılış sekansıyla birlikte birbirinden farklı üç sekanstan oluştuğu söylenebilir. Ancak temelde iki önemli sekans var; biri mücadeleyi gösteriyor, diğeri ise ilişki kuramamanın ve duygusuzluğun buz gibi havasını. Açılış sekansında ölmek isteği, aşağılanma ve kızgınlık temel duygular olmasına karşın bir sonraki büyük sekans tamamen ayakta kalma, hayatta kalma mücadelesi üzerine kurulu. Genç ve çocuklu bir kadının binlercesi gibi ucuz işgücü olarak kullanılması ve geçici işlerle karnını doyurması, çok az diyalogla ve belgesel tarzıyla anlatılmış. Kimi zaman tarlada, kimi zaman zengin evlerde ve yabancı bir ülkede bulunan işler; işlere giderken çocuklu olmanın güçlüğü... Zengin ve yoksul karşıtlığı... Kaçak çalışıldığı için yakalanmama çabası... Kadının bulduğu işlerden biri, yıllar önce Chaplin'in filmindeki montaj hattı sahnesini hatırlatıyor, ama artık komik değil ve gerçekten "modern zamanlar"dayız. İkinci büyük sekansta ise boşanmış, yalnız bir erkeğin duygusal arayışı ve iletişimsizliğini paylaşıyoruz. Eşinde kalan kızıyla birlikte geçirdiği nadir zamanlarda bile ne konuşacağını bilemeyen, kızının mutsuz, kendisinin çaresiz olduğu anlarda geçen konuşmalar ve duygular, bu bölümün belirleyici sahnelerindendir. Birbirlerine yabancı bir adamla çocuğun uzak ve zoraki konuşmaları. Aslında son sekansta, kısa gösterilmiş olsa da açılıştaki yaşlı kadını ve ikinci öyküde ölümüne çalışan genç kadını görüyoruz; karakterler, kısa anlarda da olsa birbirlerine bağlanıyor. Ağır koşullarda hayatta kalmaya çalışırken yaşamak ya da yalnızken, mutsuzken, yabancılaşmışken ilişki kurabilmek, sevgiyi bulabilmek mümkün müdür? Filmin sonu, bir parça insancıllık belirtisi, ilişki olasılığı ve umut olarak algılanabilir. Özellikle ikinci sekansı oluşturan genç kadının çalışmasını, "mücadelesini" ve çaresizliğini gösteren bölümün çok etkileyici olduğunu belirtelim.

S. Ruken Öztürk

Struggle is composed of three different sequences. But in essence, there are only two important sequences: one showing the struggle, and the other showing ice cold insensibility and the inability to form relationships. Although the desire to die, humiliate and anger are the main emotions in the opening sequence, the following sequence is totally based on the struggle for survival. With very little dialogue, and in documentary style, the story is about a young mother who engages in cheap labor like thousands of other women and who earns her living through temporary jobs sometimes found in rich people's houses, sometimes in the fields, and sometimes in foreign countries. The difficulty of working while having children, the contrast between the rich and the poor, the effort to avoid arrest while working illegally... One of the jobs that the woman finds reminds us of the famous assembly line scene in a Chaplin film, but the scene is not amusing and we really are in "Modern Times". In the second sequence, we share the emotional quest and lack of communication of a lonely man. Not knowing what to say to his daughter during the rare moments that they are together because the daughter stays with his ex-wife, the emotions and dialogues when the daughter is unhappy and the man is desperate are the significant parts of this sequence. These are distanced and reluctant dialogues between a man and a child who are total strangers. In the final sequence, although very briefly, we see the old woman who was in the first sequence as well as the hard-working young woman in the second sequence. Although the sequence is very short, the characters are linked to one another. Is it possible to live while trying to survive under hard conditions, or is it possible to find love and build relationships when you are lonely, unhappy and alienated? To a small extent, the end of the film might be perceived as a sign of humanism, a possibility of relationship and hope. The second sequence is very impressive showing the work, struggle and helplessness of the young woman.

S. Ruken Öztürk

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
1974 yılında Viyana'da doğan Ruth Mader, Viyana Üniversitesi Müzik ve Görsel Sanatlar Akademisi'nde yönetmenlik eğitimi aldı. Yönetmen yardımcısı ve oyuncu yönetmeni olarak çalıştı. 1999 yılında *Gfasta* adlı kısa filmiyle Max Ophüls Ödülü'nü kazandı. Diğer kısa filmi *Null Deficit*, Cannes Film Festivali'nden davet aldı ve özel bir bölümde gösterildi. *Mücadele*, yönetmenin ilk uzun filmi. Bu film, Cannes Film Festivali'nde Resmî Seçim bölümüne seçildi.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Born 1974 in Vienna, Ruth Mader studied directing at the Vienna University of Music and Performing Arts, and then worked as an assistant director and casting director. In 1999, her short feature *Gfrasta* won the Max Ophüls Award in the short film category. *Null Defizit*, her next short, received an invitation to the Cannes Film Festival in 2001, where it was shown in the Official Selection Category. *Struggle*, her first feature film, was again chosen for the Official Selection Category of the Cannes Film Festival.

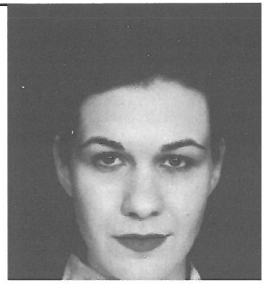

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Struggle, 2003; Null Defizit, 2001; Gfrasta, 1998; Ready for What, 1997; Kilometer 123,5, 1994

HEP BİR AZİZE OLMAK İSTEDİM
JÂI TOUJOURS VOULU ETRE UNE SAINTE
I ALWAYS WANTED TO BE A SAINT

BELÇİKA&LÜKSEMBURG / BELGIUM&LUXEMBOUR, 2003, 90', 35mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Genevieve Mersch
SENARYO / SCRIPT: Philippe Blasband, Genevieve Mersch
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Severine Barde
MÜZİK / MUSIC: Principal Trade Center, Serge Tonnar
KURGU / EDITING: Ewin Ryckaert
OYUNCULAR / CAST: Raphaelle Blancherie, Camie Boel, Marcia Breia, Julien Collard, Agathe Cornez, Laurence de Greef, Alexandra de Sedas, Jeanine Godinas, Janine Horsburgh
YAPIM / PRODUCTION: Samsa Films, Artemis Productions
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Brussels Avenue
ÖDÜLLER / AWARDS
Creteil Kadın Filmleri Festivali "En İyi Kadın Oyuncu" / Films de Femmes Creteil "Best Actress Award", 2004
Montreal Dünya Film Festivali "Montreal İlk Film Ödülü" / Montreal World Film Festival "Montreal First Film Prize", 2003

Genç bir ruhun varoluş acılarına yaratıcı ve tutkulu bir sinema diliyle yaklaşıyor, *Hep Bir Azize Olmak İstedim*. Dışarı çıkaramadığı, paylaşamadığı acılarıyla yüzleşmek yerine, hayatta kalabilmek ve 'aklını korumak' adına onları "azizelik" mertebesine ulaşmak için malzemeye dönüştüren 17 yaşındaki genç kızın yarattığı "düş" dünyasındaki kırılganlık haline şevkatle yaklaşıyor. Kısa film ve belgeselleriyle adından söz ettiren 31 yaşındaki Belçikalı kadın yönetmen Geneviève Mersch, bu ilk uzun metrajlı filminde, genç kahramanı aracılığıyla bizi aklımızın ve ruhumuzun en kolay 'kaydığı' yeniyetme çağına götürüyor. Yaşamın acıtıcı sertliğinden kaçmak için bolca kullandığımız hayal alemi bu kez kahramanımızın dünyasında 'gerçekliğe' bürünüyor. Film özetle, babasıyla yaşayan ve çok küçükken annesi tarafından terk edilemesinin tüm suçunu bilinçaltında kendine yükleyen genç bir kızın öyküsünü anlatıyor. Tüm evrenin hüznü ve üzüntüsünü de üstlenen genç kız, bu duyguları iyiye yönlendirmek, herkese ve tabii ki kendine iyi gelmek seçeneğini tercih ediyor. Bu yolda yalnız yürünmez; aziz ve azizelerin bir mesihi vardır. Televizyondan izlediği bir trajediyle can yoldaşını da buluyor: Trafik kazasında ölen bir adamı, kendisine yardım eden, kendisini koruyan bir hayal arkadaşı olarak yaratıyor. Ancak beklenmedik bir gelişmeyle ortaya çıkan anneannesi ona geçmişiyle yüzleşebilecek bir şey verdiğinde, yani annesinin yaşadığı yeri söylediğinde, sığındığı küçük evreninden sıyrılması hiç de kolay olmuyor; her şey bir kabusa dönüşüyor. Kaçınılmaz son ise geçmişi, hayal arkadaşı, annesi ve dolayısıyla kendisiyle yüzleşmek... *Hep Bir Azize Olmak İstedim*, bu evrenin zenginliğine bir anlamda methiye düzüyor. Akıllıca yazılmış senaryosu, ironik yaklaşımıyla düş ve gerçek sınırındaki böylesine titrek zeminde yalın, dürüst ve güçlü anlatımıyla çok sağlam duruyor. Çok az izleme olanağı bulduğumuz Belçika sinemasından gelen film, her yaşta aklının 'kayabileceğini' sezen izleyici için...

Esin Küçüktepepınar

I Always Wanted to be a Saint approaches the existential sufferings of a young soul in a creative and passionate cinema language. It reflects tenderly the state of fragility in the "dream" world of a 17 year-old girl who, instead of facing the pains that she cannot reveal and share, thinks of them as the stuff from which to become a "saint", in order to "protect her mental state" and to stay alive. In her first feature film, Genevieve Mersch, a 31 year-old director from Belgium known for her short films and documentaries, takes us back to our adolescence when mind and soul were easily moved. The world of dreams, which we use so frequently as an escape mechanism from the hurting rigidities of life, becomes reality this time in the world of our protagonist. In short, the film is the story of a young girl who lives with her father, and who feels guilty in her sub-conscious for having been abandoned by her mother when she was a little child. She takes upon herself the sorrow and sadness of the entire universe, and chooses to direct these feelings towards the good; to be good on behalf of everyone, and of course for herself. One cannot walk alone down this road: All the saints have messiahs. As she watches a tragedy on TV, she finds a companion for her path. She fixes upon a man who died in a car crash as the dream friend who will help and protect her. However, when her grandmother, who arrives unexpectedly, gives her something by which to face her past (that is, tells her where her mother is living) it is not at all easy for her to step out of her dream world, and everything turns to nightmare. Her inescapable reckoning must be: to face her past, her dream friend, her mother, and herself. *I Always Wanted to be a Saint*, to some extent, praises the richness of this world. It is placed securely on this ever-shifting border of dream and reality, with its clever script, ironic approach, and simple, honest, and strong narration. This film out of Belgium cinema, which we do not have much opportunity to see, is for those who realize that her/his mind can shift at any age...

Esin Küçüktepepınar

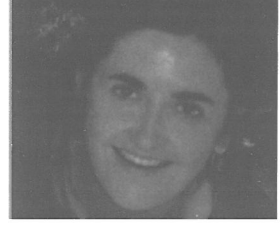

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Geneviève Mersch; Philippe Blasband, Frédéric Fonteyne ve Pierre-Paul Renders ile aynı dönemde IAD'de (Sinema ve Sahne Sanatları Enstitüsü) eğitim aldıktan sonra belgesel ve kısa filme oldukça başarılı bir başlangıç yaptı. Lüksemburg kökenli sinemacıların en dinamik ve en mücadelecisi sayılan Merch, zeki ve marjinal bir kadın bakış açısı getiren bir üsluba sahip. *Hep Bir Azize Olmak İstedim*, yönetmenin ilk uzun metrajlı filmi.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Geneviève Mersch was a classmate of Philippe Blasband, Frédéric Fonteyne and Pierre-Paul Renders at IAD (Institute of Arts of Diffusion). She embarked upon documentary and short-film making with great success. Considered the most dynamic among the filmmakers from Luxembourg, she offers a subtle and clever female look that constitutes her style. *I Always Wanted To Be A Saint* is her first feature film.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
J'ai Toujours Voulu Etre Une Sainte, 2003; Verrouillage Central, 2001; Roger, 1996
John, 1994; Les Sept Péchés Capitaux, 1992; Le Pont Rouge, 1991

GÖBEK ADIM KISKANÇLIKTIR
JILTOO-NEUN NA-E HIM
JEALOUSY IS MY MIDDLE NAME

GÜNEY KORE / SOUTH KOREA, 2002, 124', 35 mm, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Park Chanok
SENARYO / SCRIPT: Park Chanok
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Park Yongsoo
MÜZİK / MUSIC: Jung Hunyoung
KURGU / EDITING: Park Chanok, Kwon Kisook
OYUNCULAR / CAST: Park Haeil, Bae Jongok, Moon Seungkeun
YAPIM / PRODUCTION: Generation Blue Films
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: E Pictures
ÖDÜLLER / AWARDS
Rotterdam Uluslararası Film Festivali "Kaplan Ödülü" / Rotterdam International Film Festival "Tiger Award", 2003.
Tokyo Uluslararası Film Festivali "Asya Film Ödülleri Özel Masiyon" / Tokyo International Film Festival " Asian Film Awards Special Mansion", 2003.
Pusan Uluslararası Film Festival "Özel Ödül" / Pusan International Film Festival "Special Award", 2003.

Hayatla bireysel arzular arasındaki uyumsuzluğun psikolojisi ve yaşam biçimi değişse de içindeki "gedikleri" kapatamayan insanların dünyası... Kore sinemasından, yüreğin derinliklerini sergileyen yalın bir bakış... Film, edebiyat eğitimini tamamladıktan sonra İngiltere'ye gitmeyi tasarlayan genç bir adamın, Lee'nin değişim süreci etrafında örülüyor. Lee, kız arkadaşı tarafından bir başkası için terk edilince yaşamı farklı bir yöne doğru ivme kazanır. Hayal kırıklığı ve içinde oluşan boşluk onu bir dergiye yazılar yazmaya iter. Derginin editörü Hu, terk edilme nedeni olan kişidir. Lee aynı zamanda Hu'nun şoförü olur ve onun sırlarını taşıyacak kadar yakınlaşırlar. Hu'nun kendine güveni, dünyaya karşı liberal ve bencil yaklaşımı Lee'yi etkilese de içindeki eksikliği gideremez. Yeni tanıştığı, gelecekle ilgili hiçbir tasarısı ve umudu olmayan Park'ın varlığı ise Lee'nin kafasını daha da karıştırmaktadır. Evli olmasına ve lise çağında bir kızı bulunmasına rağmen Hu, yaşadıklarını sorgulamayan ve rahatsızlık duymayan tavırlarıyla, neredeyse Lee'nin hayata bakışını şekillendirir. Artık Lee de yetişkinler dünyasında yerini alacaktır ama masumiyetin yitirilmesi pahasına... Film, tatmin edilemeyen isteklerin yerine konulmaya çalışılan her şeyin yeni bir eksiklik yaratacağı ve sorunun, insanın iç dünyasının en derinliklerinde yatan çelişkiler olduğu fikrine dayanıyor. Yönetmen Chanok Park, kamerasını karakterlerine belli bir mesafede tutmayı tercih ediyor. Onların öykülerinin önemli anlarını ve kesişme noktalarını yan yana getirerek bu anları kendi bütünlüğü içinde, müdahale etmeden sergiliyor. Kamera hareketlerinin en aza indirilmiş olması karakterlerin iç dünyalarını dışa vurmasına olanak sağlıyor. Böylelikle yönetmen, duyguların doğal zamanına yaklaşırken nedensel zincire bağlı öykülemeden uzaklaşarak hem klasik anlatımla arasına mesafe koyuyor hem de aynı zamanda kendine özgü gerçekçi bir üslup yaratıyor.

Ayla Kanbur

Even though the psychology and lifestyle due to the discrepancies between life and personal desires may change, the one thing that cannot compensate for anything missing is the world of people... Here is a pure view from Korean cinema that exposes the deepest parts of the heart. This film develops around the process of change within a young man who is planning to go to England after completing his studies in literature. When Lee is abandoned by his girlfriend for another man, his life turns in a different direction. The emptiness he feels due to this disappointment pushes him to write for a magazine. Hu, the editor of the magazine, is the 'other man' he has been abandoned for. Lee also becomes Hu's driver, and gets closer to him until he starts sharing his secrets. Even though Hu's self-confidence and his liberal and selfish approach to life influence Lee, they cannot remove the vacuum he moves within. The presence of Park, whom he's just met and who has neither plans nor any hope for the future, confuses Lee further. With his unquestioning and unruffled demeanor, Hu, who is married and has a daughter in high school, shapes Lee's vision of life. Now, Lee will also take his place in the world of adults, at the price of losing his innocence... The film is based on the idea that unsatisfied desires, and everything that we try to put in their place, will create new absences, and that the true concern is the conflicts that lie in the deepest places of a person's inner world. The director, Chanok Park, prefers to place her camera at a distance from her characters. She brings together the important moments and intersection points of their stories, and displays them within their own unity and without interference. The fact that the camera movements are decreased to a minimum allows the characters to unfold their inner worlds. By so doing, the director not only gets closer to the natural rhythms of emotion, but also stays far from causal narration, thereby creating a unique style.

Ayla Kanbur

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
1968 yılında doğan Park Chanok, Han Yang Üniversitesi'nde film eğitimi aldı. Chungnyun Bağımsız Filmleri için kısa filmler yönetti. Yönetmenin kısa filmleri birçok festivale davet edildi ve ödüller kazandı. Chanok ayrıca, Hong Sangsoo'nun *Virgin Stripped Bare By Her Bachelors* (2000) filminde yönetmen yardımcısı olarak çalıştı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Born in 1968, Park Chanok studied film at Han Yang University. She has directed shorts at Independent Films Chungnyun, which have been invited to many festivals and won several awards. She has also worked as the assistant director to director Hong Sangsoo for *Virgin Stripped Bare By Her Bachelors* (2000).

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Jealousy is My Middle Name, 2002; Performance Experience, 1999; Heavy, 1998; To Be, 1996
Cat Woman & Man, 1995; Shutter Man, 1994

HAYATIN KÜÇÜK RENKLERİ
LES PETITES COULEURS
A LITTLE COLOR

İSVİÇRE / SWITZERLAND, 2001, 94', 35 mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Patricia Plattner
SENARYO / SCRIPT: Sarah Gabay
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Matthias Kaelin
MÜZİK / MUSIC: Jacques Robellaz
KURGU / EDITING: Jeanetta Ionesco - Maya Schmid
OYUNCULAR / CAST: Anouk Grinberg, Bernadette Lafont, Philippe Bas, Gilles Tschudi, Jean-Pierre Gos, Christian Gregori, Nalini Selvadoray, Thierry Jorand, François Berte, Antonia Buil, Frederic Polier
YAPIM / PRODUCTION: Light Night Production
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Gemini Films

Hayatın Küçük Renkleri, küçük, sıcak, bittiğinde insanın kendini iyi hissedeceği, aynı zamanda iyi de bir "kadın filmi". Açılış jeneriğinin farklı renklerde yazılması gibi filmin sonunda iki arabanın birbirini takip etmesi sahnesi de aslında filmin bütünü içinde çok anlamlı ve önemli. Bertrand Blier'nin filmlerinden tanıdığımız Anouk Grinberg ise hem iyi bir oyunculuk örneği vererek filme çok yakışmış hem de inandırıcı bir karakter yaratmış.

Film, ne kadar acı bir hayatın içinden çıksa da, kendini renklerle mutlu hisseden, pembe dizi izleyicisi, sıradan, ama yaşama bağlı bir kadının hikayesidir aslında. 18 yıllık kocasından gördüğü şiddet sonucunda artık dayanamayarak evden kaçan Christelle, bir gece kalmak için gittiği otelde, otel sahibi Mona'nın sayesinde yeni bir dünya yaratır kendisine. Kısa bir süre sonra otelde Mona'ya yardım etmeye başlar, aynı zamanda Mona'nın da dünyasını renklendirir. Bütün korkularını yenip kocasından boşanabilmesi de, yanlış ya da doğru erkek(ler)le yeni ilişkilere girebilmesi de aslında kadın dayanışmasının ve Christelle'in ilk kez ayakları üzerinde durabilmeyi ve özgürlüğü keşfetmesinin sonucudur. Kendinden yaşça küçük Lucien'in Christelle'i arzulaması, ama bunu yaparken de Christelle'in özel yaşamına hakkı olmayan bir biçimde girmesi sonucunda Mona, Lucien'e öğüt verir: "Hep ben, ben" dediğini, "aşkından kastettiği şeyin, hemen, istediği zaman kadının onun kollarına atılması demek olduğunu", oysa önce "ona saygı duyması" gerektiğini söyler. Christelle, bir yandan Lucien'e karşı duygularını olgunlaştırırken, bir yandan da çevre halkına kuaförlük hizmeti verir. Yaşadığı yeri değiştirdiği gibi kendi saçlarını da sık sık değiştirir. Bu, onun hayatını değiştirmek istemesinin de işaretidir. Baştaki Christelle'le şimdiki arasında uçurum vardır. Yönetmen Patricia Plattner, kadınların her zaman yaşamlarını değiştirebileceklerine ve aşka inanırken, hüzünlü bir öyküden iyimser ve renkli bir resim çıkarıyor.

S. Ruken Öztürk

A Little Color is a short, warm, charming film that will make you feel good after watching it and that is a good example of "women's film". The opening titles in different colors as well as the chase scene at the end of the film are in fact of great importance when you consider the whole movie. Anouk Grinberg, who has appeared in Bertrand Blier's films, puts on a good performance creating a convincing character suitable to the film. This film is the story of an ordinary woman, who watches soap operas, is content with her colors and who, despite all the sorrows in her existence, is very much attached to life. Having suffered 18 years of domes tic violence, Christelle cannot bear it anymore and runs away from home. She comes to a hotel to spend the night and creates a brand new life for herself with the help of the proprietor, Mona. Soon she starts helping Mona in the hotel and brings color to Mona's life as well. Overcoming her fears, divorcing her husbnd and starting new relationships with the right or the wrong man/men are the benefits of women's solidarity and Christelle's ability to stand on her own two feet to explore freedom for the first time in her life. Because of his strong desire for Christelle, Lucien, who is younger than Christelle, interferes with her private life. The result is advice from Mona, who says that he is always putting "himself" first and considers love "finding the woman in his arms the moment he desires her". On the contrary, Mona says Lucien should first "respect" Christelle. While her feelings for Lucien grow deeper, Christelle serves as a hairdresser for the people around her. As Christelle changes her environment, she often changes her hairstyle as well, which is an indication of her desire to change her life. Christelle at the end of the film is totally different from the person we see at the beginning. Believing in love and in the power of women to change their lives at any time, director Patricia Plattner makes an optimistic and colorful picture out of a sad story.

S. Ruken Öztürk

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Patricia Plattner İsviçre'de doğdu. Cenova'da Güzel Sanatlar Akademi'sinde eğitim gördü. Film çekmeye başlamadan önce ressam ve grafik tasarımcısı olarak çalıştı, görsel sanatlarla ilgilendi. 1985'den beri senaryo yazarı, yönetmen ve yapımcı olarak sinemanın çeşitli dallarında çalışıyor.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Patricia Plattner was born in Switzerland. She was educated in Geneva at the Fine Arts School (ESAV). Before making films, she worked as a painter, a visual art performer and as a graphic designer. Since 1985, she concentrates on cinema: writing, directing, producing and coproducing.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Les Petites Couleurs, 2002; Made in India, 2000; Le Livre de Cristal, 1994; Piano Panier, 1990

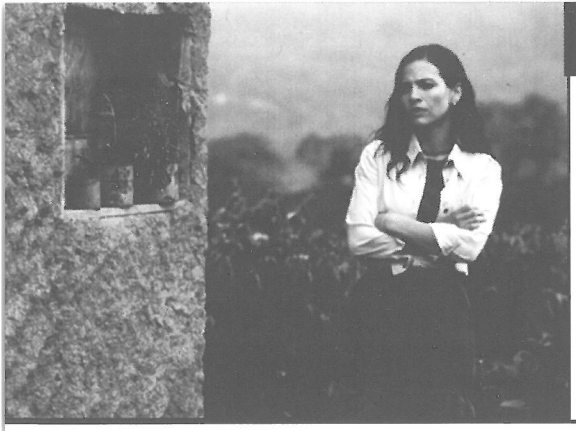

FRANCISCA
FRANCISCA... DE QUE LADO ESTAS?
FRANCISCA

MEKSİKA / MEXICO, 2002, 78', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Eva Lopez Sanchez
SENARYO / SCRIPT: Eva Lopez Sanchez, Iorge Goldenberg, Mayra Santiago, Pierre Salvadori
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Javier Moron
MÜZİK / MUSIC: Jacobo Liebermann, Leonardo Heiblum
KURGU / EDITING: Santiago Torre, Sigfrido Barjau
OYUNCULAR / CAST: Ulrich Noethen, Fabiola Campomanes, Julio Bracho, Arcelia Ramirez, Juan Carios Colombo
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Media Luna Entertainment

Aşk ve ihanet, hatalar ve idealler: Doğu Almanya'da ajan olan Helmut Busch, ülkesinden kaçarak sahte bir kimlikle Meksika'ya gelir. Avrupa'dan uzakta, kolay kolay bulunamayacağı bu ülkede yeni bir hayata başlamak istemektedir. Ama Meksika Gizli Servisi tarafından hemen tanınır. Servisin başkanı olan Diaz Helmut'u geri göndermekle tehdit ederek işbirliği yapmaya zorlar. Politik olarak aktif bir grup öğrencinin faaliyetlerini rapor etmesi gerekmektedir. Bunu yapabilmek için Bruno Müller sahte ismiyle üniversitenin tarih bölümünde konuk profesör olarak ders vermeye başlar. Ders konusu, Paris'deki 1968 öğrenci ayaklanmalarıdır. Ancak Helmut'un, hiç hesapta yokken öğrencilerinden Adela'ya aşık olması işleri karıştırır. "Bruno Müller" hem canını kurtarmak hem de Adela ve arkadaşlarına zarar vermemek için önemsiz ayrıntılarla dolu bilgileri rapor etmeye devam eder. Ama Adela'nın Diaz'ın özellikle ilgilendiği bir politik grubun içinde yer aldığının ortaya çıkması her şeyi daha da zora sokar. Diaz, Bruno'dan grubun genç lideri Jose'yi öldürmesini istemesi bardağa taşıran son damla olur.

Özgürlüğünü yeniden kazanmaya çalışırken tahmin ettiğinden de zor bir mücadelenin içine düşen Bruno'nun öyküsünün anlatıcısı filme de adını veren Francisca. Ama bu bir kadın değil; Bruno'nun silahı. Kaderinden kaçmaya çalıştıkça onun kuklasına dönüşen Bruno, zincirlerini kırmaya çalışırken hem kendini hem de sevdiği insanları tehlikeye atar. Meksika'nın yakın tarihini bir aşk öyküsü fonunda anlatan filmde, yönetmen Eva Lopez Sanchez tam olarak politik bir analiz yapmayı amaçlamadığını ama hayatının koşulları gereği sıkışıp kalmış bir insanın dramatik öyküsünü anlatmayı istediğini söylüyor.

Ayşegül Oğuz

Escaping from his country Helmut Busch, a former informant for the Stasi (the secret police in East Germany) lands in Mexico under a false identity. His desire is to start a new life far from Europe and where he is less likely to be found. Nevertheless, he is immediately identified by the Mexican secret service led by one Díaz, who with the threat of sending him back to Germany as a deserter coerces him into working for him. Díaz asks him to infiltrate a group of politically militant students. To do this, Helmut Busch takes on a new identity as Bruno Müller, an historian and visiting professor at the University of Mexico. He is to deliver a series of lectures on the Paris May '68 student riots. Bruno´s mission is made more difficult when a love affair with Adela, one of the members of the group, starts getting serious. Bound by his agreement and under severe pressure, Bruno does his job by trying to maintain as great a distance as possible from any compromising situation in order to reveal nothing important. However, things get complicated and Bruno´s conflict grows when he finds out that the young woman he is in love with is a member of one of the politically militant groups that Díaz is interested in. This situation reaches an unbearable point when Díaz asks him to kill José, the young leader of a cell composed by Adela, Lucía, Luis, and a young journalist Serna. Francisca (in this movie not the name of a woman but of a pistol) narrates the impossible struggle of a man seeking his freedom. The more Bruno attempts to escape from his past, the more he becomes a puppet of his destiny; the more he tries to break his chains, the tighter the trap closes in on him and the people he loves.

Ayşegül Oğuz

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Eva Lopez Sanchez 1954 yılında Meksika'da doğdu. Antropoloji, tarih, piyasa ve reklamcılık üzerine eğitim aldı. Centro de Capacitación Cinematográfica'dan mezun olduktan sonra kısa film yönetmeye başladı ve bunlardan biri olan *Objetos Perdidos* ile Ariel Ödülü'nü kazandı. *Francisca* (2002) yönetmenin ikinci uzun filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Eva Lopez Sanchez was born in 1954 in Mexico City. As a student she studied anthropology, history, marketing, and advertising. After graduating from the Centro de Capacitación Cinematográfica, she began to direct short films, one of which, *Objetos Perdidos* (1992), was awarded an Ariel. *Francisca* (2002) is her second feature.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Francisca... De qué lado estás?, 2002; Dama de Noche, 1993; Objetos Perdidos, 1992; Recuerdo de Domingo, 1990; No Se Asombre Sargento, 1989; La Venganza, 1989

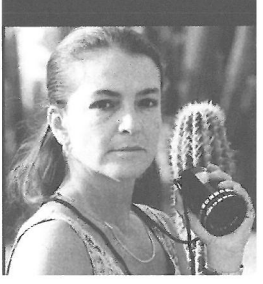

WILBUR ÖLMEK İSTİYOR
WILBUR WANTS TO KILL HIMSELF

DANİMARKA / DENMARK, 2002, 111', 35 mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Lone Scherfig
SENARYO / SCRIPT: Lone Scherfig
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Jorgen Johansson
MÜZİK / MUSIC: Joachim Holbek
KURGU / EDITING: Gerd Tjur
OYUNCULAR / CAST: Jamie Sives, Adrian Rawlins, Shirley Henderson, Lisa McKinlay, Mads Mikkelsen, Julia Davis, Susan Vidler, Robert McKintosh, Loraine McKintosh...
YAPIM / PRODUCTION: Zentrope Entertainments, Wilbur Ltd., Scottish Screen
TÜRKİYE HAKLARI / TURKEY SALES: Bir Film
ÖDÜLLER / AWARDS
Bordeaux Uluslararası Sinemada Kadın Festivali Golden Wave "En İyi Kadın Oyuncu" / Bordeaux International Festival of Women in Cinema Golden Wave "Best Actress Award", 2003.
Emden Uluslararası Film Festivali "Emden Film Ödülleri İkinciliği"/ Emden International Film Festival "Emden Film Awards Second Place", 2003.
Festroia -Troia Uluslararası Film Festivali "FIPRESCI Ödülü", Gümüş Yunus "En İyi Erkek Oyuncu", "En İyi Senaryo" / Festroia-Troia International Film Festival "FIPRESCI Prize", Silver Dolphin "Best Actor Award", "Best Actress Award", 2003.
Valladolid Uluslararası Film Festivali "En iyi Erkek Oyuncu"/ Valladolid International Film Festival "Best Actor Award", 2003.

Wilbur Ölmek İstiyor, ölüme karşı kazanılmış bir zaferden çok, yaşamın küçük anlarında saklı anlamı tartışan mütevazı bir film. Filmdeki bu anlam, ölümle yaşam arasında dokunan bir mekik olsa da filmin ardından şu soruyu sormak mümkün: Aşk bu anlamın neresine denk düşer? Gerçi Harbour-Alice-Wilbur üçgeninde bunun yanıtını bulmak kolay; üstelik yaşamdan yana yapılmış tercihler, ölümden yana yapılmış olanlarına galip geldiğinde aşkın varlığına daha da inanmak biz bu topraklarda yaşayan insanlara pek de yabancı değilken. Ama film inatla şunu söylüyor sanki: Aşk da bir devamlılıktır. Galiba buna inanacağız. Bir dizi savruluşun ardından Wilbur'u, Alice ve Alice'in kızı Mary'nin yanında gördüğümüzde "İşte Wilbur gerçek mutluluğu yakaladı" düşüncesinden çok "Wilbur artık kendini öldürmek istemiyor" fikrine kendimizi çaresizce daha yakın hissetmemizin nedeni de bu olsa gerek. Zaten yönetmen Lone Scherfig'in buz gibi soğuk kış günlerinin, gri hastane odalarının, soluk renkli kitapların fonu oluşturduğu, intihar teşebbüslerinden göz açamadığımız bu bir buçuk saatlik filminde bize kanıtladığı da bu: Devam... Böylesi bir devamlılık fikri içersinde film vaatler sunmuyor, yaşamı allayıp pullamıyor, "neyse öyle" hissettiğimiz bir kesiti "neyse o" haliyle veriyor. Yaşamdan yana ne hissediyorsak o. Belki bir parça daha depresif, belki biraz daha soğuk. Ona da filmin büyüsü demek düşüyor bize galiba. Bir kitapçı dükkanın geçmişin ağır küf kokusundan usul usul silkelenişi, silkelenirken bugünün ağırlıklarını yüklenişi... İşte gerçekle sarmallanmış büyünün bir diğer parçası. Kısacası, intihar meyilli Wilbur, melek yüzlü ve melek kalpli ağbi Harbour, mahcup ve hayat enerjisini yitirmiş Alice ve kızı Mary'nin sıradan öyküleriyle izlenmeyi sahiden de hak ediyor Wilburlu ölüm-yaşam macerası.

Müge İplikçi

Wilbur Wants to Kill Himself is an unpretentious film that discusses the meaning hidden in small moments of life, rather than focusing on a victory over death. Although having mentioned this, the film does move between life and death. After having seen the film, you can ask yourself this question: In which part of this meaning lies love? It is easy to find the answer to this question in the Harbour-Alice-Wilbur triangle. Furthermore, as people living in this country, we are no strangers to believing in the existence of love more strongly at times when life is chosen over death.. But the film seems to be insisting on another thing: Love is also a continuation. I think we can believe this, for after several mood changes, we see Wilbur next to Alice and her daughter Mary. And maybe that's the reason why we inevitably find ourselves closer to the idea that "Wilbur does not want to kill himself anymore", instead of believing that "Wilbur finally found happiness". Actually, this is exactly what the director Lone Scherfig proves to us in her one and a half hour film, where the ice-cold winter days, gray hospital rooms, and faded books form the setting, and where suicide attempts are more than common. Continuation... By such an idea of continuation, the film does not offer us promises, nor does it tries to make life seem fascinating. It just offers us a moment of life "as it is" and "as we feel it"; it shows us what we feel about life. Maybe a little bit more depressing, or a bit colder. And I guess we can call it the magic of the film. Just like a bookstore quietly getting rid of the musty smell of the past, and taking on new burdens while doing so... This is another part of the magic, surrounded by reality. In short, we can say that, with these ordinary stories of suicidal Wilbur, angel-faced and good-hearted brother Harbour, shy Alice who has lost all her energy for living, and her daughter Mary, Wilbur's adventure of life and death really deserves to be seen.

Müge İplikçi

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Lone Sherfig 1959 yılında Kopenhag'da doğdu. Sorbonne'da ve Kopenhag Üniversitesi'nde sinema okudu ve 1984'de Danimarka Ulusal Film Okulu'ndan mezun oldu. Reklamlar, kısa filmler, belgeseller ve TV yapımları çekti ve birçok senaryo yazdı. *Yeni Başlayanlar İçin İtalyanca* (2000) Scherfig'i uluslararası ölçekte adını duyurdu. *Wilbur Ölmek İstiyor* yönetmenin son kurmaca filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Lone Sherfig was born in 1959 in Copenhagen. She studied film at the Sorbonne, Copenhagen University, and graduated from the Danish National Film School in 1984. She has directed commercials, short films, documentaries, and television productions, and has written several screenplays.She received international recognition for *Italian For Beginners* (2000). *Wilbur Wants To Kills Himself*, is her latest feature film.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Krøniken, 2004 (TV Series); Wilbur Wants to Kill Himself, 2002; Italiensk for Begyndere, 2000; Når mor kommer hjem, 1998; Taxa, 1997 (TV Series); Flemming og Berit, 1994 (TV Series); Den Gode lykke, 1993 (TV); Kaj's Fødselsdag, 1990; Margrethes Elsker, 1985 (TV)

YAĞMURDAN SONRAKİ BERRAK GÖKYÜZÜ
LE BEAU TEMPS APRES LA PLUIE
CLEAR SKIES AFTER THE RAIN

FRANSA / FRANCE, 2003, 94', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Nathalie Schmidt
SENARYO / SCRIPT: Thierry Derocles, Nathalie Schmidt
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Christophe Paturange
MÜZİK / MUSIC: Franck Gervais, Krishna Levy, Nathalie Schmidt
KURGU / EDITING: Nathalie Landlage
OYUNCULAR / CAST: Julie Gayet, Marc Barbe, Clovis Cornillac, Tom Novembre, Philippe Bizari, Valeria Cavelli,Salvatore Ingoglia, Tolsty, Michel Musseau
YAPIM / PRODUCTION: Gemini Films
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Gemini Films

Müzikal komedi ve tiyatro oyuncusu Nathalie Schmidt, ilk uzun metrajlısında izleyicilere, aykırı karakterlerle gerçek hayatın kesişmesini bir yol filmine yedirerek sunuyor. Filmde, ikinci sınıf şarkıcı Rose Bonbon ve aklı pek çalışmayan partneri Roger yeni tanıştıkları organizatör Dubel'in iş önerisini kabul ediyorlar. Teklif edilen iş, bir sonraki akşam yapılacak gösteride, Rose'un bir müzikal oyuncusunun yerine oynamasıdır, ama zaman kısadır, piyanist bulmaları ve başlarına gelecekleri yaşamaları gerekir. Tabii bir kere yola çıkılınca, kimse yolun başındaki haliyle bir daha asla aynı olmaz. Schmidt, filminde, bizim de ülkece son dönemde yarışma programlarıyla tanık olduğumuz, star olmak hayaliyle yola çıkan ve amacına hiçbir zaman ulaşamayan insanları anlatmaya çalışmış; onları saf, geçmişleri örselenmiş ve gerçeklikle uyumsuz tiplemelere dönüştürüp, özelliklerini abartarak, absürdleştirerek yaşantılarını komediye dönüştürmüş; çığırtkan, canları ne isterse onu yapan, fırtınalı karakterler. Öte yandan, yaşanmamış çocukluklarının acısını çıkarırcasına hâlâ çocuk, saf, hassas karakterler. Karakterlerin anlamsızlıklarına veya uyumsuzluklarına gülerken onlara sempati duymamak mümkün değil, çünkü burada da komedi, dramın üstüne kurulmuş bir komedi; seyircinin dalga geçmesini engelleyen, onu hassaslaştıran hümanist bir komedi. Çocuk-kadın rolüne deyim yerindeyse 'cuk oturan' yetenekli oyuncu Julie Gayet, şarkı ve dans performanslarıyla bu komediyi tek başına müzikale çevirmiş. Kaba saba Roger rolünde, Clovis Cornillac ve işi olmayan organizatör rolünde de Marc Barbé, rollerinin üstesinden ustaca geliyorlar. Müzikal absürd komedi izlemek isteyenlere, trajedi ve komedinin aslında birbirinin içinden doğduğuna tanıklık etmek isteyenlere tavsiye edilir.

Burcu Bilgiç

In her first feature film, musical comedy and theater performer Nathalie Schmidt presents us with a road movie wherein opposing characters intersect with real life. In the film, a second-class singer Rose Bonbon and her not very bright partner Roger accept a job offer from the organizer Dubel, whom they have met recently. Rose is asked to replace a musical performer in the following night's show, but time is limited and they have to find a pianist and deal with what awaits them. Of course once you are on the road, you are no longer the same person as the one who began the journey... In her film, Schmidt tries to portray us as the people who start on the road with the dream of becoming a star, but who can never realize this dream -a phenomenon with which our country has recently become very familiar by the example of TV contests. Schmidt changes these people into naive characters with traumatized pasts, discordant with reality; she exaggerates their characteristics, making them absurd and turning their lives into a comedy. Whereas they are hardy and passionate characters who do whatever they want, they are also naive and sensitive people who still keep a child inside themselves, so as to compensate for their unlived childhood. While laughing at their absurdity or discordance, it is impossible for the viewer to not to feel sympathy for them, because here also, the comedy is based on tragedy, and it is a humanistic comedy which makes the viewer sensitive and thus kept from despising the characters. With her singing and dancing performance, the highly talented French actress Julie Gayet, who perfectly suits the child-woman character, has turned this comedy into a musical. Clovis Cornillac, who interprets the uncultured Roger, and Marc Barbé the vagabond organizer, have also done a great job. We highly recommend this film to those who would like to watch an absurd musical comedy, as well as to those who wish to see that tragedy and comedy can, in fact, spring from one another.

Burcu Bilgiç

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Nathalie Schmidt Théâtre des Amandiers'da oyunculuk eğitimi aldı; sonra bir sene ABD'de müzikal bir okul olan Amerikan Müzikal ve Drama Akademisi'nde eğitim aldı. Daha sonra oyunculuk ve yönetmenlik bilgisini tiyatro için birleştirdi ve 30'dan fazla sinema filminde ikincil rollerde yer aldı. *Yağmurdan Sonraki Berrak Gökyüzü* yönetmenin ilk uzun filmdir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Nathalie Schmidt was shaped as an actress at the school of the Théâtre des Amandiers; she then studied one year in the USA at the music school The American Musical and Dramatic Academy. She combined her former craft of actress and director in the theatre, and has appeared in secondary roles in the cinema in more than 30 films. *Clear Skies After the Rain* is her first feature film as a director.

FİLMLERİ / FILMOGRAPY
Le Beau Temps Après la Pluie, 2003

HER ŞEY ZIVANADAN ÇIKTI
HUS I HELVETE
ALL HELL LET LOOSE

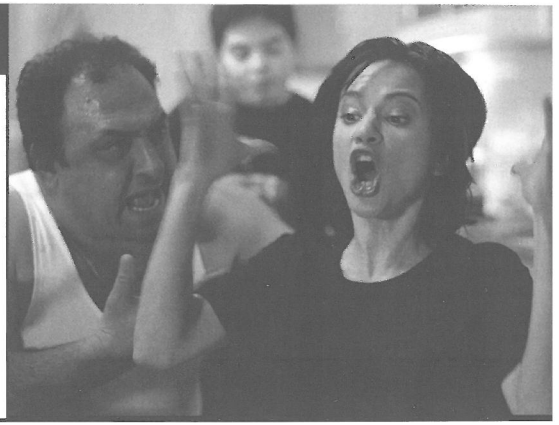

İSVEÇ / SWEDEN, 2002, 100', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Susan Taslimi
SENARYO / SCRIPT: Susan Taslimi
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Robert Noroström
MÜZİK / MUSIC: Ale Möller
KURGU / EDITING: Lasse Summanen
OYUNCULAR / CAST: Melinda Kinnaman, Hassan Brijany, Caroline Rauf, Meliz Karlge, Omi Mottaghi, Bibbi Azizi, Kemal Görgü, Anneli Hedin, Sunil Munshi
YAPIM / PRODUCTION: Migma Film, Vast Production, Swedish Film Institute
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Triangle Film
ÖDÜLLER / AWARDS
Montreal Dünya Film Festivali "İlk Film Özel Ödülü" / Montreal World Film Festival "First Film Special Distinction Award", 2002.

Minoo geri döndü. Kız kardeşi Gita'nın düğününe katılmak için Amerika'dan geldi. Ancak daha akşam yemeğinde başladı tartışma. İsveç'e göç etmeden önce, ülkesi İran'da 'onurlu' bir adam olan Serbandi, kızının dönüşünden huzursuz: "Sen benim hayatımı mahvettin' diyor, "üstelik giysilerin berbat". Fakat berbat olmayan ne var ki? Gelini ile didişme halinde karar kılmış yarı deli egzotik bir anne, babaannesinden sigara aşıran küçük bir oğul, nişanlısı ile kırıştırmadan bir gün bile geçiremeyen gelin adayı, başka bir erkekle flört etmekten çekinmeyen vamp bir eş ve bütün bunları kontrol etmek zorunda olmanın baskısı altında iyiden iyiye gerilmiş Ortadoğulu bir adam: Baba Serbandi. Birkaç yıl önce evlilik dışı ilişki yaşadığı için evden kovulan Minoo ise babası ile arasına gerilmiş tehlikeli tellere basmaktan çekinmiyor. Kendini arama bağlamında girdiği tehlikeli maceradan "evsiz kalmanın" ne demek olduğunu öğrenerek dönmüş; fakat 'ev', bir yuva olduğu kadar rüşvet olarak özgürlüğünü isteyen bir yer. Serbandi'nin ikilemi de en az kızınınki kadar derin: Kızını da ailesini de seviyor ve korumak istiyor; ancak Serbandi'nin sevme şekli ile ailenin eklemlendiği yeni-hayat tasavvuru arasındaki makas kapanabilecek türden değil. Bu saaten sonra ancak, şizofrenik bir meleğin vurdumduymazlık aşısı ile mümkün bu. Yönetmen, yabancı bir ülkenin yeni değerleri karşısında yaşanan kültür ve jenerasyon çatışmasını mizah ve üzüntü ile harmanlayarak başarılı bir aile dramı çıkarıyor ortaya. Minoo'nun kırgınlığı ve Serbandi'nin acısı arasındaki trajik hattın sekteye uğramasına izin vermiyor; kamerasını oyuncularının yüzüne tutarken sadece yüzlerinin fotoğrafını değil, duygusal koordinatlarını da iletmeyi başarıyor. İran doğumlu Susan Taslimi, ismini ilk olarak Behram Beyzai'nin *Küçük Garip Başu* adlı filminde oynadığı başrol ile duyurdu. *Her Şey Zıvanadan Çıktı* şu an İsveç'te yaşayan Teslimi'nin yönetmen olarak ilk filmi.

Nihal Bengisu Karaca

Minoo is back. She came from the States to attend the wedding of her sister Gita. An argument, however develops over dinner. Serbandi, who was an honorable man in his homeland Iran before he migrated to Sweden, is a bit uneasy about his daughter's coming back. "You ruined my life" says he, "what's more, you've got terrible clothes". But what is there that is not terrible? a half-insane exotic mother who is determined to bicker with her daughter in law, a little son sneaking cigarettes from his grandmother, a bride to-be-who cannot spend a day without flirting secretly with her fiancé, a wife who does not hesitate to flirt with another man, and a man from the Middle East, completely stressed with having to control all of them: Father Serbandi. Minoo, who was expelled from home because of having an affair without getting married, does not hesitate to walk on the already stretched wires between her father and herself. She returns from her dangerous adventure of finding herself by exploring the meaning of "being homeless". However, she finds that home is not only a warm nest, but also a place which is asking for a bribe in return for freedom. Serbandi's dilemma is as deep as his daughter's. He loves both his daughter and his family and wants to protect them all, but the way Serbandi loves them and his family's new awareness of life do not seem to intersect at all. This can only be possible by an ignorance-vaccine from a schizophrenic angel. With humor and sorrow the director shuffles the cultural and generational conflicts against the values of a new country, and here produces a successful family drama. She does not let the tragic line between Minoo's heartbreak and Serbandi's grief be interrupted, and when she turns the camera upon the faces of her actors, she not only transmits visions but also emotional codes. Susan Teslimi, born in Iran, first appeared in a leading role in Behram Beyzai's film *Bashu, Little Stranger*. *All Hell Let Loose* is her first film as a director. She now lives in Sweden.

Nihal Bengisu Karaca

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Susan Taslimi İran'da doğdu. Sinema kariyerine 1980 yılında başladı. Kadınları tasvir etmesi, İran devriminden sonra oluşan politik ve kültürel atmosferi açıkça protesto etmesi tehdit edici bir durum ortaya çıkardı; nihayetinde Taslimi İran'ı terk etti. 1987'de İsveç'e kaçtı. Reza Parsa'nın Oscar ödüllü *The Border* adlı filminde başrol oynadı. *Her Şey Zıvanadan Çıktı*, Taslimi'nin yönetmeni olarak adını duyurduğu filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Susan Taslimi was born in Iran. She started her career in films in 1980. Her portrayals of women, and her open protests against the political and cultural atmosphere after the Islamic revolution, created a threatening situation which forced her to leave Iran; in 1987 she escaped to Sweden. She played the lead in Reza Parsa's film, *The Border*, which won an Oscar. *All Hell Let Loose* marks her debut as a film director.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Hus I Helvete, 2002

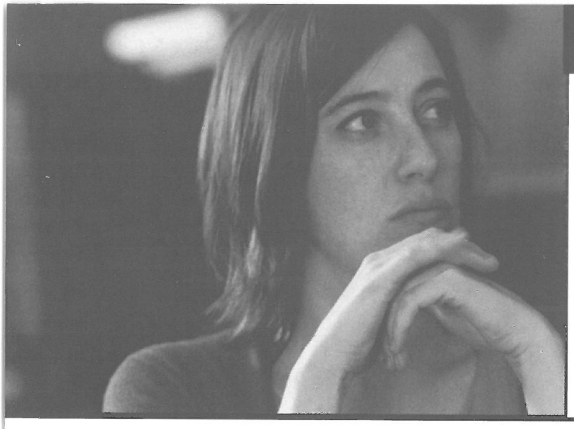

BİR DEVE İÇİN DAHA KOLAY
IL EST PLUS FACILE POUR UN CHAMEAU
IT IS EASIER FOR A CAMEL

FRANSA-İTALYA / FRANCE-ITALY, 2003, 110',35mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Valeria Bruni-Tedeschi
SENARYO / SCRIPT: Valeria Bruni-Tedeschi, Noemie Lvovsky, Agnes de Sacy
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Jeanne Lapoirie
KURGU / EDITING: Anne Weil
OYUNCULAR / CAST: Valeria Bruni-Tedeschi, Chiara Mastroianni, Jean-Hugues Anglade, Denis Podalydes, Marysa Borini, Roberto Herlitzka, Lambert Wilson, Emmanuelle Devos
YAPIM / PRODUCTION: Gemini Films
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Gemini Films
ÖDÜLLER / AWARDS
Prix Louis Dellux "En İyi İlk Film Ödülü" / Prix Louis Dellux "Best First Film Award", 2003.

Elliden fazla filmde oynamış bir aktris olan Valeria Bruni Tedeschi'nin senaryosunu Noemie Lvovsky ile birlikte yazdığı *Bir Deve İçin Daha Kolay,* onun yönettiği ilk film. *Bir Deve İçin Daha Kolay,* pek çok şeyi birlikte barındıran konusuna esprili yaklaşımı ile etkileyici bir film. Filmin yönetmeni ve başrol oyuncusu Valeria Bruni Tedeschi farklı bir kadın kahramanı anlatıyor bu filmde. Federica, bir bakıma bir anti-kahraman: Kendini boşlukta hisseden, ne istediğini bilmeyen ve hayatta kendine bir yol açmaya çalışan biri. Kararsız, sarsak, rüküş, sürekli bir suçluluk duygusu taşıyan ama her şeye rağmen yaşama sevinci duyan güçlü bir karakter. Filmin başında Federica bir rahibe günah çıkarırken, çok zengin olduğu için kendini suçlu hissettiğini söyler. Onu anlayan rahip, İncil'den bir alıntı yapar: "Bir zenginin cennete gitmesi, bir devenin iğnenin deliğinden geçmesinden daha zordur." Tedeschi, Federica'nın hayatını, ailesi ve dostlarıyla ilişkilerini oldukça gerçekçi ve eleştirel bir üslupla anlatıyor. Aynı zamanda Federica'nın hayal gücüyle yeniden kurguladığı geçmişi ve Federica'nın "gündüz düşleri" filme farklı, incelikli bir mizah duygusu ve ironi katıyor. Federica bir işçi çocuğu olan devrimci Pierre ile birliktedir. Babası ölüm döşeğindedir ve Federica, babasının ölümüyle ona kalacak olan mirastan kurtulmaya çalışır. Küçük kızkardeşi Bianca ve amaçsız bir şekilde dünyayı bir o tarafından, bir diğer tarafından gezerek vakit öldüren erkek kardeşi Aerelio da sorunludur. Zenginliğin satın alacağı şeylerle ilgilenmeyen Federica mutlu olmanın yollarını arar. Yolda rastladığı eski sevgilisi Philippe ile birlikte olur. Bir parkta oturup anne olmanın hayalini kurar. Yazdığı oyunların ünlü bir yönetmen tarafından sahneye konulmasını arzular. Tiyatro oyunu yazmasını "burjuva hobisi" diye küçümseyen sevgilisi Pierre'le tartışır. Bütün bu ilişkileri tatlı bir hicivle anlatan *Bir Deve İçin Daha Kolay,* kendine özgü bir dünya yaratmayı başaran ve aynı zamanda toplumsal bir eleştiriyi büyük sözler söylemeden seyirciye ileten bir film olarak öne çıkıyor.

Şükran Yücel

It is Easier For A Camel is the first film directed by Valeria Bruni Tedeschi, an actress who has played in more than fifty films, and who together with Noemie Lvovsky wrote the scenario of this film. *It is Easier For A Camel* is an impressive film, with a humorist's approach to its multi-dimensional theme. The director and main character Valeria Bruni Tedeschi depicts for us an unusual heroine. In fact, we could say that Federica is an anti-heroine: She feels emptiness inside her soul, doesn't know what she wants, and is finding her own way in life. Although she is an affected woman who is unstable and untidy, and who always feels guilty, she is a strong character and full of life. In the beginning of the film, we see Federica confessing to a priest, saying that she feels guilty because she is rich. The priest understands, and gives a quotation from the Bible: "It is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter the kingdom of God." Valeria Bruni Tedeschi tells us of Federica's life, and her relations with her family and friends, in a realistic and insightful manner. At the same time, Federica's past life, which she mentally reconstructs with the help of her imagination, and her daydreams, give the film a subtle sense of humor and irony. Federica is involved in a relationship with Pierre, a revolutionary from a working class family. Her father is about to die, and Federica tries to dispose of the inheritance that she will possess after his death. Her little sister Bianca and her brother Aerelio, who wastes his time by constantly travelling the world without any purpose, are problematic characters as well. Not interested in what money can buy, Federica seeks the way to happiness. She runs into her ex-boyfriend Philippe on the street, and makes love to him; she sits in a park and dreams of becoming a mother; she wishes that the plays she writes would be staged by a famous director; she argues with her boyfriend Pierre who despises her play writing, saying that it is a "bourgeois hobby". Telling us about all these relationships with a sweet irony, *It Is Easier For A Camel* succeeds in creating an original world which conveys a social message to the viewer, without resorting to pretension.

Şükran Yücel

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Valeria Bruni-Tedeschi 1964'de Torino'da doğdu. Sinema çalışmalarına yönetmen Patrice Chereau'nun yanında oyuncu olarak başladı. Nanterre Tiyatro Okulu'nda eğitim gördü. *Les Gens Normaux n'ont rien d'exceptionnel* (1993) adlı dramada başrol oynadı; bu dizi ona Cesar ve Bronz Leopar ödülleri kazandırdı. *Nenette ve Boni*'deki rolüyle 1996'da da Bronz Leopar Ödülü'ne değer bulundu. Ayrıca *Bir Deve İçin Daha Kolay*'ın senaryosunu birlikte yazdığı Noemie Lvovsky'nin filmlerinde de rol aldı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Valeria Bruni-Tedeschi was born in 1964, in Turin. She trained as an actress with director Patrice Chereau, and attended the Drama School in Nanterre. She made a name for herself when she played the lead in the drama *Normal People Are Nothing Exceptional* (1993), for which she won a Cesar and a Bronze Leopard. Further international recognition, a Bronze Leopard at the Locarno IFF in 1996, brought her a role in the film *Nenette and Boni*. She has also appeared in films by Noemie Lvovsky, who collaborated with her on the screenplay for *It Is Easier For A Camel* (2003).

MİŞ'Lİ GEÇMİŞ ZAMAN
PASSATO PROSSIMO
SUMMER & FALL

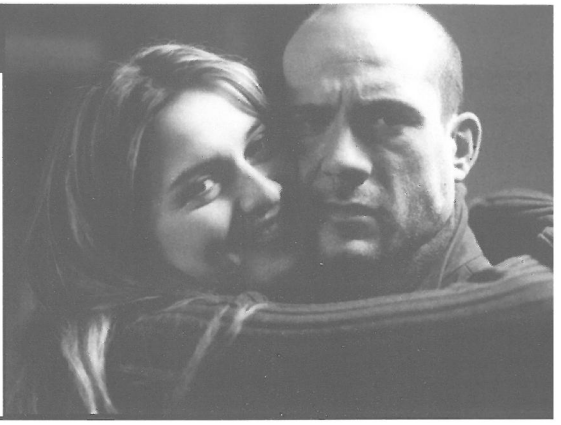

İTALYA / ITALY, 2003, 83', 35 mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Maria Sole Tognazzi
SENARYO / SCRIPT: Maria Sole Tognazzi, Daniele Prato
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Giulio Pietromarchi
MÜZİK / MUSIC: Andrea Guerra
KURGU / EDITING: Walter Fasano
OYUNCULAR / CAST: Valentina Cervi, Paola Cortellesi, Claudio Gioe', Ignazio Oliva, Claudio Santamaria
YAPIM / PRODUCTION: Medusa Film, Seal Production
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Adriana Chiesa Enterprises
ÖDÜLLER / AWARDS
İtalyan Ulusal Film Yazarları Sendikası Silver Ribbon "En İyi Yeni Yönetmen" / Italian National Syndicate of Film Journalists Silver Ribbon "Best New Director Award", 2003

Genç İtalyan yönetmen Marie Sole Tognazzi'nin ilk filmi olan *Miş'li Geçmiş Zaman*, 20'li yaşlarda, uzun süredir yakın arkadaş olan beş gencin, bir sonbahar mevsiminde birlikte geçirdikleri bir hafta sonu tatilinin öyküsünü anlatıyor. Roma dışında etkileyici bir mekan olan kır evinde bir araya gelen beş genç için bu hafta sonu tatili, yaşamlarının geri kalanı için, çok kesin olmasa da bir dönüm noktası olacaktır. Film, aşkın belirsizliğini, kırılganlıklarını, ve her şeye rağmen gençlerin beraberliklerini sürdürmedeki özenlerini incelikle dile getiriyor. Satılacak olan bu kır evinde, son kez bir araya gelen gençler için, aşkların, dostlukların, kimlik bunalımlarının, rekabet, kıskançlık gibi acı veren duyguların, ilişkilerdeki zorlukların bir kez daha gündeme geldiği bu hafta sonu, aynı evde geçen yaz geçirdikleri bir başka hafta sonuna göndermelerle birlikte örülüyor. Gençlerin yaşamında o hafta sonu veya bir önceki mevsim yaşanan hafta sonu değişkenliklerle ve bilinemezlikle dolu, her şey değişim halinde ve önceden tahmin edilemez. Ama en önemlisi, ilişkilerinde hayal kırıklığı yaratan durumlar olsa da aralarındaki derin dostluk, filmi anlamlı kılan en belirleyici duygu oluyor. Bu beş arkadaşın beraber geçirdikleri gençlik döneminin belirsizliği ve gelecekteki öngörülemez değişimleri için kritik bir önem taşıyan bu evin satılıyor olması, bir sürü anıyı paylaştıkları bir dönemden çıkıp hayatlarının sınırları daha belirgin çizilmiş, kimlikleri, meslekleri, ilişkilerini netleştirdikleri başka bir dönemine doğru yönelişlerini ifade eden, adeta yakıcı bir metafora dönüşüyor. *Miş'li Geçmiş Zaman*, küçük bütçeli ama çok özenli kotarılmış, iyi yönetilmiş bir film. Modern toplumun kendine özgü sorunları ve bir o kadar da incelikleri olan yeni kuşağının kırılganlıklarına ışık tutan, kimi zaman gülümseten, kimi zaman hüzünlü, duyarlı bir gençlik dönemi filmi. Son olarak yönetmen Marie Sole Tognazzi'nin efsanevi İtalyan oyuncu Ugo Tognazzi'nin kızı olduğunu ve erkek kardeşinin bu filmin oyuncularından biri olduğunu da hatırlatarak, onun sanatçı bir ailenin geleneğini sürdürdüğünü de belirtmek gerekiyor.

Necla Algan

Summer & Fall is the first film of the young Italian director Marie Sole Tognazzi. The film tells us the story of a weekend holiday in autumn, involving five close friends who are in their 20s, and who have known each other for a long time. For the rest of their lives, this weekend holiday will be seen as a turning point for these five young people, who come together at an imposing country house outside of Rome. The film puts before us with finesse the uncertainty of their love, their fragility, and the painstaking efforts of these young people to carry on their relationships despite all. The weekend is depicted with flashbacks from another weekend they had spent the summer before in the same house. At this country house, soon to be sold, the young people meet once again and for the last time; they question their loves, friendships, their search for their identities, and the painful feelings of competition and jealousy, as well as the difficulties they face in their relationships. This weekend is full of ambiguity and transformation, just like the weekend of the previous summer. Everything is in a process of change, and nothing is predictable. But what makes the film significant is the continuation of their strong and deep friendship, despite the situations that create disappointment between them. The house plays an important part both during the uncertain adolescent time they spend together, and in the unknown changes that will take place in their lives in the future. So, the fact that the house will soon be sold becomes a strong metaphor; they also will close a chapter in their lives, a chapter full of shared memories, and they will start a new one which will be more certain, whereby they will make clear their relationships, their careers, and identities. *Summer & Fall* is a low-budget yet carefully prepared and well-directed film. It is a funny-sad, sensitive film of adolescence that reveals to us the world of the new generation of modern society, their special problems, tenderness, and ingenuity. As a last word, a reminder that the director, Marie Sole Tognazzi, is the daughter of the legendary Italian actor Ugo Tognazzi, and her brother is one of the actors in the film; we take note that she is carrying on the tradition of her artistic family...

Necla Algan

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Maria Sole Tognazzi 1971 yılında Roma'da doğdu. Sosyal bilimlerle ilgilendi. Oyuncu babası Ugo Tognazzi'nin ölümünden sonra babasının aksine kameraları seçti. İki İtalyan şarkıcı için video klip çekti ve ilk uzun filminden önce bir kısa film yönetti. *Miş'li Geçmiş Zaman* yönetmenin yönetmen ve senaryo yazarı olarak adını duyurduğu ilk yapımıdır.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Maria Sole Tognazzi was born in 1971 in Rome. She was pursuing humanistic studies at the time of her father's death; he was a famous actor. After his death, unlike her father, she chose to work with the video camera. She directed several video clips for two Italian singers, and a short movie, before she made her first feature film. *Summer & Fall* is her debut as director and scriptwriter.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Passato Prossimo, 2003; Non Finisce Qui, 1997

BULUTLARI BEKLERKEN
WAITING FOR THE CLOUDS

TÜRKİYE-FRANSA-ALMANYA-YUNANİSTAN / TURKEY-FRANCE-GERMANY-GREECE, 2004, 92', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Yeşim Ustaoğlu
SENARYO / SCRIPT: Yeşim Ustaoğlu
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Jacek Petrycki
MÜZİK / MUSIC: Michael Galasso
KURGU / EDITING: Timo Linasolle & Nicolas Gaster
OYUNCULAR / CAST: Rüçhan Çalışkur, Rıdvan Yağcı, İsmail Baysan, Dimitris Kamberidis, Suna Selen
YAPIM / PRODUCTION: Ustaoğlu Filmcilik
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Celluloid Dreams

Yeşim Ustaoğlu, *Bulutları Beklerken*'in senaryosu için 2003'te NHK-Sundance Uluslararası Sinemacılar Ödülü'nü ve Berlin'de Sanatçılar programının (Alman Akademik Değiştokuş Hizmeti Vakfı) DAAD bursunu aldı. Gizlenen bir kimliğin rahatsız edici sırlarıyla 50 yıl yaşamak zorunda kalmış bir kadının hikayesini anlatan film, küçük tren kasabası Tirebolu'da sabah erken saatlerde nüfus memurlarının gelmesiyle başlar. Sokaklar boş ve sessizdir. Herkes sayılmayı göze alamaz. İnsanın geçmişine ilişkin sorular pek çok yarayı açabilir. Ayşe, Selma'nın kardeşi olma konumunu korumak için 50 yıla yakın süre sessiz kalmıştır. Aslında 1916'da Karadeniz bölgesinden çıkartılan Rum ailelerden birinin kızı olan Ayşe, ya da asıl adıyla Eleni, annesiyle kız kardeşi soğuktan ve açlıktan öldükten sonra kendini ve 6 yaşındaki erkek kardeşi Niko'yu kurtarmak için cesaretle yola devam etmiştir. Uzaktaki bir köyün kıyısına vardıklarında bir Türk ailesi, neredeyse ölü olan Eleni ve Niko'yu evlerine alır. Küçük Eleni'nin acımasız deneyimin travması, yeniyetme Selma'yla kurduğu sevgi dolu bağ sayesinde hafifler. Sevgili Selma'sı vefat edince, Ayşe uzun zaman önce kaybolmuş erkek kardeşi Niko tarafından bağışlanmak için acı çeker. Ama Ayşe'nin Yunanistan'a dönüşü, mantıksız siyasi zulmün insan hayatlarını psikolojik ve zihinsel olarak nasıl yerinden oynattığının kanıtını sunar. Ayşe, Türkiye'de bir yabancı olduğuna inandırılmıştır. Türkiye'de doğduğu halde, Yunanistan'a anavatanı gözüyle bakmıştır, ama Yunanistan'a ilk kez adım atar atmaz, durumun asla böyle olmadığını anlar.

23. Uluslararası İstanbul Film Festivali Kataloğundan alınmıştır.

Yeşim Ustaoğlu was awarded NHK Sundance International Filmmaker's Award, 2003 and the (Foundation of the German Academic Exchange Service) DAAD scholarship. Arrists in Berlin program, to write the script of *Waiting for the Clouds*. The story of a woman forced to live for 50 years with the haunting secrets of a hidden identity, the film begins while the census clerks arrive early one morning in the small port town of Tirebolu. The streets remain empty and silent. Not everyone can afford to be counted. Questions about one's pastcan open up too many wounds. For some 50 years, Ayşe has kept silent about her true identity to protect her status as Selma's sister. Actually the daughter of one of the evacuated Greek families from the black see region in 1916, Ayşe aka Eleni bravely pushed on to save herself and Niko, her six-year old brother, after cold and starvation killed her mother and sister. Near dead upon arrival at our skins of a faraway village, Eleni and Niko were taken in by a Turkish family. The trauma of young Eleni's Brutal experience subsided through the loving bond she established with the teenaged Selma. When her beloved Selma passes away, Ayşe suffers for the forgiveness of her long lost brother Niko. Ayşe's return to Greece will show proof of how irrational political cruelty can psychologically and mentally displace human lives. Ayşe was led to believe that her status in Turkey was that of a foreigner. Although born in Turkey, she has regarded Greece as her native country, but she realizes that this was never the case at all, as soon as she seta foot in Greece for the first time.

By the courtesy of 23. International Istanbul Film Festival.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Yeşim Ustaoğlu 1960 yılında Kars'ta doğdu. Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde Mimarlık okuduktan sonra, 1985'de Yıldız Üniversitesi'nde restorasyon üzerine lisansüstü eğitimini tamamladı. Çeşitli sanat dergilerinde sinema teorisi ve günümüz sineması üzerine makaleler yayınladı. Bir çok ödüllü kısa film yaptıktan sonra, 1994 yılında yönettiği *İz*'le ilk uzun metrajlı kurmaca filmini gerçekleştirdi. Bir sonraki filmi *Güneşe Yolculuk*'la uluslararası ölçekte adını duyurdu. Berlin Film Festivalinde yarışan film, Mavi Melek Ödülü (En İyi Avrupa Filmi) ve Barış Ödülü'nü aldı. *Bulutları Beklerken* yönettiği üçüncü kurmaca filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Yeşim Ustaoğlu was born in 1960 in Kars. After studying architecture at Karadeniz Technical University, she received her master's degree at Yıldız University in İstanbul in 1985, specializing in restoration. She has written articles on film in various art magazines. After making several award-winning shorts, she made her feature film debut with The Trace. She received international recognition for her next feature film, Journey To the Sun. In competition at the Berlin Film Festival, it received the Blue Angel (Best European Film) and the Peace Prize. *Waiting for the Clouds* is her third feature film.

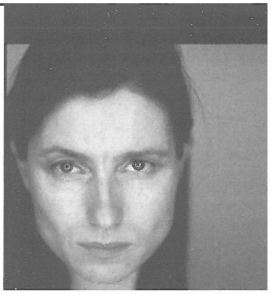

KENDİ DÜŞEN AĞLAMAZ
NOUSUKAUSI
UPSWING

FİNLANDİYA / FINLAND, 2003, 98', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Johanna Vouksenmaa
SENARYO / SCRIPT: Mika Ripatti
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Peter Flinckenberg
MÜZİK / MUSIC: Kerkko Koskinen
KURGU / EDITING: Kimmo Kohtamaki
OYUNCULAR / CAST: Peterri Summanen, Tiina Lymi, Antti Virmavirta, Hannu-Pekka Björkman, Vilma Juusonen, Katja Kukkola, Satu Paavola, Marja Packalen
YAPIM / PRODUCTION:Kinotar
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: FS Film Oy
ÖDÜLLER / AWARDS:
Jussi Ödülleri "En İyi Film", "En İyi Müzik", "En İyi Senaryo" / Jussi Awards "Best Film Award", "Best Music Award", "Best Script Award", 2004.

Tuzu kuruların canı mı sıkılır? Hayatta her işi yolunda giden insana rahat batar mı? Yoksulların hayat tarzı tuzu kurular için bir tür "trophy" olabilir mi? Konakta bir olmuş iki gönüle gerçekten samanlık bile seyran olur mu? Daha önemlisi, insanın insanlığını korumasının asgari maddi koşulları nelerdir? Servet, başarı, cazibe gibi "dünya nimetlerinin" hepsinden nasiplerini bol bol almış, üstelik de genç çift Katri ve Janne cesaretlerini de sınamak isterler. Günümüzün dünyasında en büyük heyecansa insanın akşam yemeğini bulup bulamayacağını bilmediği hayatlardadır. Ama neyi, ne kadar ayakta tutabileceklerdir? *Kendi Düşen Ağlamaz*, bize az tanıdığımız bir toplumla ilgili belki üzerine fazla düşünmediğimiz sorular soruyor. Ancak bu sorular aracılığıyla sorguladığı gerçekler hepimizin açısından geçerli. Mutlu ve medeni diye yere göğe konulamayan Avrupa'da da böyle yoksul hayatların olduğunu öğrenmek bile önemli, o yüksek milli gelirler nasıl paylaşılıyor acaba? Filmin bize gösterdikleri, yoksulluğu ve yoksulları değerlendirirken kullandığımız kriterleri muhakkak etkileyecektir; evlilik kurumu üzerine bir defa daha -kim bilir kaçıncı defa?- düşünmemizi sağlayacağını söylemeye bile gerek yok. Film geçen yıl Finlandiya'nın en önemli ödülü olan Jussi'de en iyi film, senaryo ve müzik ödülünü almış, Norveç'te ise Amanda ödüllerinden birini kazanmış. Bir de, kadınların güldüremeyeceğini iddia etmeye hâlâ cesareti olanlar varsa, onlara iyi bir cevap. Zaten elinden kredi kartı alınmış, orta sınıf bir batılıdan daha iyi komedi malzemesi olabilir mi?

Ayşe Düzkan

Do the well-off ever get bored? Do the people with nothing to worry about become perturbed by their comforts? Can living the lifestyle of the poor be considered a "trophy" for those who are well-to-do? Is it possible for two rich lovers to be blinded by love towards the nastier situations? More importantly, what are the minimum costs for holding onto one's humanity? Katri and Janne, a young couple who fully enjoy the "nice offerings of the world"--wealth, success, and charm-- decide to test their courage as well. The greatest challenge in their world is to live a life in which it is not certain to find something to eat for that day's dinner. But how long are they going to hold it together? And with what? *Upswing* is asking us some questions about an unfamiliar part of our society we haven't thought much about. But the realities it investigates through these questions are valid for us all. It is important to know that such lives exist, even in "happy and civil" Europe. So just how will they share their slice of the high national income? The things that Upswing shows us will no doubt influence the criteria we use when evaluating poverty and the poor. It is not even necessary to mention that it will make us rethink marriage. This film was awarded the best film, best scenario and music prizes in Finland's most prestigious festival, Jussi. In Norway, it won an Amanda award. One last thing: If there are still those who think that women cannot make people laugh, this film is the best response. On the other hand, can there be better material for comedy than middle class westerners whose credit card has been taken away?

Ayşe Düzkan

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Johanna Vuoksenmaa 1995 yılında başladığı sinema eğitiminden önce fotoğraf sanatçısı olarak başarı elde etmiştir. Fotoğraf dalındaki çalışmaları ile Fotoğrafçılık Devlet Ödülü ve yılın sanatçısı bursu kazanmıştır. Ödül almış kısa filmlerinin yanı sıra televizyon dizileri de yönetmiştir. *Kendi Düşen Ağlamaz* ilk uzun filmidir. Johanna Vuoksenmaa iki çocuk annesidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Before Johanna Vuoksenmaa started her cinema education in 1995, she was a successful photography artist. With her work in photography, she won the Photography State Award and the artist of the year scholarship. Besides her awarded short films, she has directed TV serials. *Upswing* is her first feature film. Johanna Vuoksenmaa has two children.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Nousukausi, 2003; Kumman kaa, 2003 (TV Series); Rikospoliisi Maria Kallio, 2003 (TV Series); Paristo 2002 (TV Series); Vaimonsa mies, 2001 (TV Series); Siperian Nero!, 2000 (TV Series); Taivas tiellä /True Love Waits, 2000; Apinamies, 1999; Omassa Vuoteessa, 1997

YAŞAMA YOLCULUK
DA QUI P'RA ALEGRIA
FROM HERE TO JOY

PORTEKİZ / PORTUGAL, 2003, 90', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Jeanne Waltz
SENARYO / SCRIPT: Jeanne Waltz
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Lisa Hagstrand
MÜZİK / MUSIC: Mario Marquez
KURGU / EDITING: Jeanne Waltz
OYUNCULAR / CAST: Dinarte Branco, Raquel Cardoso, Joana Ferreira, Catarina Rosende
YAPIM / PRODUCTION: Filmes Do Tejo
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Filmes Do Tejo

Yönetmen Jeanne Waltz'ın imzasını taşıyan *Yaşama Yolculuk* bir yetişkinliğe geçiş, olgunluğa, sorumluluğa adım atış öyküsü. Film, Lizbon'un alt gelir gruplarının yaşadığı, toprak renginin hakim olduğu donuk, sönük bir banliyöde iki ana karakterin etrafında dönüyor. Önce 7-8 yaşlarında küçük kız çocuğu haliyle tanıdığımız, ardından 15-16 yaşlarında genç bir kız olarak karşımıza çıkan Bruna. Francisco ise, evli ve çocuklu yetişkin bir adam aslında. Ancak kaybetmekten, sorumluluk almaktan korktuğu için sevgiden, yakınlarından kaçan, büyük kentin ezdiği, özelliği olmayan zayıf, sıradan biri. Gençliğin havailiği içinde iki kız arkadaşıyla birlikte deneme-yanılma yoluyla hayatı, çevresini, insanları ve erkekleri tanımaya çalışan Bruna, yıllar önce intihar etmesini engellediği Francisco'yla tekrar karşılaşır. Francisco yalnızlığına ve kendi içine daha fazla gömülmüştür. Bruna ise olayları istediği gibi biçimlendireceği konusunda yeni yetmeliğin verdiği güven ve gözükaralık içindedir. Bu yüzden, karısının ölümüyle daha da sarsılmış, suçluluk duygusu içindeki Francisco'nun yaşamının içine dalar. Bu ilişki sürecinde ikisi de büyür ve değişirler. Biri yaşamın hep kazanılan bir oyun olmadığını, diğeri ise sorumluluk üstlenmek, sevgiyi kazanmak ve yaşatmak gerektiğini öğrenir. Bruna hayal ettiği gibi Francisco'ya sahip olamaz ama onu değiştirmeyi başarır. Francisco ile Bruna'nın ilişkisini, geri dönüşlerle anlattığı Francisco ve karısının öyküsüyle iç içe geçirerek beyazperdeye taşıyor yönetmen Jeanne Waltz. Son derece yalın bir dille çekilmiş, adeta belgesel tadında bir film. Karakterlerini ve olayları hiçbir oyun ya da süslemeye sapmadan, oldukları gibi izleyicinin karşısına getiriyor. Francisco'nun terastan, öte yakadaki büyük kentin ışıklarını seyrettiği sahneler, filme damga vuran soluk renkler, yalnızlık duygusunu iletmede başarılı.

Çiğdem Kömürcüoğlu

From Here to Joy, directed by Jeanne Waltz, is the story of coming to adulthood, maturity, and responsibility. The film develops around two main characters who live in a lifeless, faded, dun-colored, and lower-income suburb of Lisbon. One is Bruna, who first appears as a 7-8 year-old little girl, and then as a 15-16 year old young woman. The other, Francisco, is in fact a married man with children. However, he is weak person without any qualifications who feels lost in the big city, and who runs away from love and the people around him because he is afraid of loss and responsibility. Drifting with the winds of youth, Bruna, along with two of her girl friends, tries to get to know life, her surroundings, people, and men. Once again she comes across Francisco, whom she saved from suicide years ago. Francisco is now drowning in loneliness; Bruna has confidence and courage - feelings which come with youth- about shaping the events as she likes. That's why she jumps into the life of Francisco, who is depressed by his wife's death and feeling responsible for it. Throughout this relationship, they both change and mature. One of them learns that life is not a game that is always won, and the other realizes that it is necessary to take on responsibility, to win love and keep it alive. Bruna cannot keep Francisco for herself, as she has dreamed, but she does succeed in transforming him. On the screen, Director Jeanne Waltz develops the relationship of Bruna and Francisco by overlapping it with the story of Francisco and his life via flashbacks. This film is as delightful as a documentary, and speaks in a very simple language. The characters and events are presented as they are, without any tricks or embellishments. The scenes in which Francisco watches the lights of the big city from his rooftop, and the pale colors dominant in the film, are successful in transmitting the feelings of loneliness.

Çiğdem Kömürcüoğlu

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Jeanne Waltz 1962 yılında İsviçre'de doğdu. Berlin'de Freie Universitat'ta Japonca eğitimi aldı. Küçük bir tiyatronun yöneticisi olarak çalıştı, ayrıca Berlin Film Festivali'nde görev aldı. 1989 yılından beri çoğunlukla Portekiz'de yaşıyor ve çalışıyor.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Jeanne Waltz was born in Switzerland in 1962. She studied Japanese at the Freie Universitat in Berlin. She has been manager for a small theater, and has worked for Berlin's Film Festival. Since 1989 she lives and works primarily in Portugal.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Da Qui P'ra Alegria, 2002; As Terças da Bailarina Gorda, 2000; La Reine Du Coq A L'ane, 1999; O Que Te Quero, 1998; Morte Macaca, 1997; A Incubadora, 1994

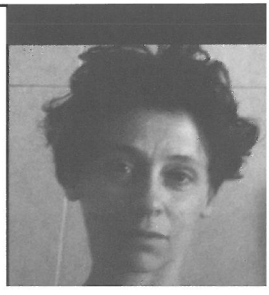

LOTTE REINIGER

SİNEMA TARİHİNİN İÇİNDEN OLAĞANÜSTÜ BİR SİLÜET LOTTE REINIGER

Sinema tarihi kitaplarına baktığınızda, "silüet canlandırma sineması" diye bir başlıkla karşılaştınız mı hiç? Ya canlandırma sinemasının çizgi filmden çok daha geniş ufukları olduğunu, ve kullanılan tekniklerin çoğunun sinemanın kendisinden daha eski olduğunu düşündünüz mü? Sessiz canlandırma sinemasının, günümüzde ne yazık ki çoğu kaybolup gitmiş örneklerini görme fırsatınız oldu mu?

İşte bu bilinmezlerle dolu dönemden günümüze gelebilen en ilginç örneklerden bazıları, Lotte Reiniger'in filmleri. Reiniger tüm yaşamını sadece silüet tekniğiyle yapılmış filmlere adadı. Canlandırma sinemasının nadir görülen kadın yönetmenlerinden biri, üstelik de tarihteki ilk uzun metrajlı canlandırma filmi olan 1926 yapımı *Prens Ahmet'in Maceraları*'nın yönetmenidir. Ne var ki, popüler sinema tarihi kaynaklarında genellikle ilk uzun metrajlı canlandırma filmi olarak 1937 Disney yapımı *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler* gösterilir.

Lotte Reiniger, 1899'da Almanya'da dünyaya geldi. Berlin'deki Institut für Kulturforschung'da tanıştığı bir grup sanatçı ile birlikte bir atölye kurdu. Burada 1919'dan itibaren, kocası kameraman Carl Koch ile birlikte silüet-animasyon tekniğini geliştirdiler. 1936'da Nazi rejiminden uzaklaşmak için önce İngiltere'de ve sonra İtalya'da çalıştılar, ancak 1944'te Almanya'ya dönmek zorunda kaldılar. Nihayet 1949'da İngiltere'ye göç ederek animasyon çalışmalarını bu ülkede sürdürmeyi başardılar. Reiniger ilerleyen yaşına rağmen, 70'li yıllarda da tiyatro ve televizyon için filmler yaptı. 1970'de silüet-animasyonun tekniklerini

AN EXTRAORDINARY SILHOUETTE FROM CINEMA HISTORY LOTTE REINIGER

When perusing books on the history of film, have you ever come across a chapter on "silhouette animation cinema"? Or have you ever thought that animated films have much broader horizons than cartoons and that most of the techniques used are even older than cinema itself? Have you ever had a chance to see silent animated films, most of which there are no copies today?

Some of the most interesting examples that have survived from that obscure period are the films of Lotte Reiniger. She devoted her whole life to silhouette films. She is one of the few women directors of animated films and what's more, she is the director of the first feature-length-animated film, *Die Abenteuer Des Prinzen Achmed*, released in 1926. In spite of popular film history sources generally referring to Disney's *Snow White And Seven Dwarfs* (1937) as the first feature-length animation film.

Reiniger was born in Germany in 1899 where she founded a workshop with a group of artists from the Institut für Kulturforschung in Berlin. In this workshop in 1919, Reiniger and her cameraman husband, Carl Koch, developed the silhouette-animation technique. They left Berlin in 1936 to escape from the Nazi regime and worked in England and Italy respectively. However, they had to return to Berlin in 1944. Finally, they migrated to England in 1949 and continued their animation work there. Despite her advanced age, Reiniger made films for theatre and television until the 70s. Her book about animation techniques, Shadow Puppets, Shadow Theaters and Shadow Films, was published in 1970. Reiniger died in 1981 in Germany. In accordance with her will, her work is preserved in a special archive in Tubingen and is accessible to interested parties.

In the 1920s, making a feature-length-animated film was not considered a viable idea. Short animated films were merely one of the components of short

anlatan Shadow Puppets, Shadow Theaters and Shadow Films adlı kitabı yayınlandı. Reiniger 1981'de Almanya'da öldü. Vasiyeti üzerine, eserleri Tübingen'de özel bir arşivde korunuyor ve ilgilenenlerin kullanımına sunuluyor.

1920'lerde uzun metrajlı bir canlandırma filmi yapmak pek de geçerli bir fikir değildi; kısa metrajlı canlandırma filmleri, sinemaların varyete dolu programların küçük bir parçasıydı. Üstelik bu dönemde kullanılan canlandırma teknikleri de uzun metrajlı bir film yapılmasını son derece uzun ve zahmetli bir iş haline sokuyordu. Reiniger'in tercih ettiği silüet canlandırma tekniği, eklemlerinden hareket ettirilebilen (Karagöz oyunundaki tekniği andıran, ancak oynatma sopası bulunmayan) kuklaların yatay yüzey üstünde kare kare fotoğraflanmasından oluşuyordu.

Sessiz dönemde henüz saniyede 24 film karesi standardı oturmamış olmasına rağmen, hareketin akıcılığını sağlamak için saniyede en az 18 karenin projektörden geçmesi gerekiyordu (yani bir dakikalık bir film, art arda gösterilen 1080 adet fotoğraf demekti). Her fotoğraf çekilmeden önce Reiniger kartondan keserek yaptığı kuklaları azar azar hareket ettiriyor ve böylece film gösterildiğinde kuklalar kendiliğinden hareket ediyormuş gibi oluyordu. Reiniger'in kameraman eşi Carl Koch, bu filmlerin yapımı için tavandan sarkan ve alttan ışıklandırılmış bir zeminin üstüne sabitlenebilen bir kamera geliştirdi. Bu şartlar altında 1923'te başlayan *Prens Ahmet'in Maceraları*'nın yapımı, toplam beş kişilik ekiple üç yıl sürdü (film yaklaşık 96 bin kareden oluşuyor). Bu ekipte Alexander Kardan ve Walter Türk ile birlikte, daha sonra kendi

film programs accompanying the main feature film. Furthermore, animation techniques back then made productions more complicated. The silhouette animation technique preferred by Reiniger consisted of photographing movable puppets (with multiple joints), on a horizontal surface (these puppets resemble those used in the Karagöz shadow theatre, however they do not have sticks to move them).

In the silent era, the standard projection speed of 24 frames per second was not yet in use. However, in order to ensure a fluently animated movement, at least 18 frames per second had to pass through the projector (meaning that a one minute film consisted of 1080 respective photographic stills). Between each still shot; Reiniger was repositioning the puppets, (which were made of cardboard) little by little so when the film was shown, the puppets seemed to move on their own. Reiniger's cameraman husband Carl Koch developed a special camera for these films. The camera would hang down from the ceiling stabilized upon an under lighted surface. The production of *Die Abenteuer Des Prinzen Achmed*, started in 1923, and lasted three years employing a team of five people (The film consists of approximately 96.000 shots in total). Team members included Alexander Kardan, Walter Turk, Walter Ruttman and Berthold Bartosch who later became known for their experimental animation films.

In the 1920's, both the theatrical release and the production of animated films presented problems. Theater owners were convinced that the audience would not like an hour-long silhouette animation film. In fact, Reiniger mentions this and her admiration for the eastern shadow theaters in her book published in 1970.

"The other shadow plays, very popular still in these territories, are all grouped around their leading figure, Karagöz as he is called in Turkey, or Karaghiozis as he is called in Greece. (...) I heard about the popularity of shadow plays in Greece while I was working on my silhouette-films and I became jealous. For I always had to struggle against the distributors' objection that this silhouette work was art and therefore not suitable for the masses. (p.25,28)"

Although her films were criticized, Reiniger herself had never been an elitist throughout her career and even made most of her films for children. Apart from that, she made advertising films or commissioned films. She always preserved her style and did not discriminate between commercial or artistic projects. All things considered, she still belongs to a rare group of directors who always stuck to their own aesthetic work principles.

Despite Reiniger's populist approach, *Die Abenteuer Des Prinzen Achmed*, (premiered on May 2, 1926) only attracted the attention of intellectuals, not the masses. Especially after it's appearance in France, the film earned the admiration European artists and was quickly considered a masterpiece of innovative cinema, rather than popular film. Artists such as Bertolt Brecht and Jean Renoir were so inspired by her films that they asked her to contribute to their projects with her decor and artistic design. This

adlarına yapacakları deneysel canlandırma filmleriyle tanınacak Walter Ruttmann ve Berthold Bartosch da yer alıyordu.

1920'lerde canlandırma filmlerinin sadece yapımı değil, gösterimi de başlı başına bir sorundu. Sinema sahipleri seyircilerin bir saat süren bir silüet filmine ilgi duymayacağı görüşündeydiler. Nitekim, Reiniger 1970'de yayınlanan kitabında Doğu'daki gölge oyunlarına olan hayranlığını şöyle anlatıyordu: "Hâlâ çok popüler olan diğer gölge oyunlarına gelince; bunlar Türkiye'de Karagöz, Yunanistan'da Karaghiozis adıyla anılan baş kahramanın çevresinde toplanırlar. (...) Ben silüet filmlerim üzerine çalışırken Yunanistan'daki gölge oyunlarının ne kadar sevildiğini duyunca onları çok kıskandım. Zira her zaman film dağıtımcılarının 'yaptığım işin kitlelere uygun olmayan bir sanat' olduğu yolundaki itirazlarıyla karşılaşmışımdır" (sf.25,28).

Filmlerinin böyle tepkiler almasına karşın, Rieniger tüm kariyeri boyunca hiçbir zaman elitist olmamış, hatta filmlerini çocuk seyirci için yapmıştı. Bununla birlikte Reiniger, ticari olup olmama kaygısı gütmeden, kendi stilini koruyabildiği sürece reklam filmleri veya ısmarlama filmler yapmaktan da kaçınmamıştı. Ancak, tüm eserlerinde estetik prensiplerinden hiç ödün vermemiş sayılı yönetmenler arasında sayıldı. Reiniger'in bu yaklaşımına rağmen, 2 Mayıs 1926'daki ilk gösteriminin ardından *Prens Ahmet'in Maceraları* kitlelerin değil, sadece aydınların dikkatini çekebildi. Özellikle Fransa'da gösterilmesinin ardından Avrupalı sanatçılar tarafından çok beğenilerek popüler sinemanın değil, yenilikçi sinemanın başyapıtı kabul edildi. Bertolt Brecht, Jean Renoir gibi isimler Reiniger'in filmlerinden çok etkilendiler ve ondan oyunlarının ve filmlerinin dekorlarına katkıda bulunmasını istediler. Bu ilgi, belki de Reiniger'in kullandığı tekniğin Fransa sanat çevrelerine yabancı gelmemesinden kaynaklanıyordu. 19. yüzyıl sonunda Paris'teki "cabaret artistique" kültürü içinde önemli yeri olan Le Chat Noir kabaresi ilk kez 1887'de Henri Rivière (1864-1951) öncülüğünde, o sırada çok popüler olan kukla tiyatrosu "guignol"un yerine gölge tiyatrosunu başlattı. Bu yenilik yüzyılın sonuna doğru tüm Paris'e yayıldı ve Toulouse Lautrec ve canlandırma sinemasının öncülerinden Emile Cohl gibi sanatçıları etkisi altına alarak 1910'a kadar sürdü. Çin ve Japon estetiğinden esinlenerek, kartondan silüetlerin, renkli ve derinlik etkisi yaratan dekorlar arasından perdeye yansıtıldığı, yani gölge ve silüet efektlerini birada kullanan bu teknik, proto-sinema tarihinden ilginç bir örnektir.

Buna rağmen Reiniger, kitabında Fransız kabaresinden söz etmez, Orta Doğu ve Uzak Doğu kültürlerini anlatmakla yetinir. Ancak, bir yandan Karagöz "hayali"lerinin becerilerine nasıl hayran olduğunu, ve kendisinin de kuklalarını perde önünde oynatmayı deneyerek bunu bir hobi haline getirdiğini anlatırken, diğer yandan kendi filmlerinde kullandığı tekniğin kuklanın oynatılarak gösterinin filme çekilmesi değil de kare kare canlandırma olduğunu hatırlatır, ve bu

interest in Reiniger's work was perhaps because Parisian artists weren't unfamiliar with Reingiger's techniques. At the end of the 19th century, the cabaret Le Chat Noir, important in cabaret artistique culture in Paris, replaced the very popular puppet theatre of that time, guignol, with shadow theatre. The initiative came in 1887 by Henri Riviere (1864-1951). This innovation quickly became so popular that it had spread to different districts of Paris by the end of the century. The shadow theatre inspired many artists such as Toulouse Lautrec, and Emile Cohl (who was one of the pioneers of animated films), and continued well until 1910. This type of show comprised reflecting cardboard silhouettes on a curtain through colorful and sometimes three-dimensional, multi-layered décors. It was inspired by the Chinese and Japanese aesthetics. This technique combined shadow and silhouette effects and is an interesting example in the history of proto-cinema.

Despite all of this, Reiniger does not mention the French cabaret in her book. She only mentions the theatrical cultures of the Middle East and Far East. Although she admired Karagöz players so much that puppeteering became her hobby, Reiniger clarifies in her book that the technique she uses in her films does not involve filming puppets that move. Instead her films are animated shot by shot. That's why, she emphasizes that she prefers to call her films "silhouette films", and not "shadow films" as the latter is reminiscent of the shadow theatre. Indeed, the silhouette technique, one of the visual arts of the pre-cinema (even pre-photography) period, had existed since the beginning of the 18th century in Europe. The word "silhouette", derived from French, was first used for portraits that were created by drawing the

nedenle filmlerine gölge tiyatrosunu çağrıştıran 'gölge filmi' değil de 'silüet filmi' adını verdiğini vurgular. Nitekim silüet tekniği de Avrupa'da 18. yüzyıldan başlayarak var olan, sinema (ve hatta fotoğraf) öncesi dönemine ait görsel sanatlardan biriydi. Fransızca'dan gelen 'silüet' kelimesi, ilk önce bir ışık kaynağı sayesinde kanvasın üstüne yansıtılan gölgenin çizilmesi tekniğiyle yapılan (ve bu sayede fotoğraf gibi gerçeğe tıpatıp görüntü veren) portreler için kullanılıyordu. Bu teknik fotoğrafın icadıyla giderek bir halk eğlencesine dönüştü, kağıttan kesilen silüetleri bayram süslemelerinde kullanmak gibi.

Işık ve gölge oyununa dayalı bu tekniklerin Reiniger tarafından 1919'dan itibaren sinemaya uygulanması tamamen tesadüf sayılamaz. Tam bu yıllarda doruk noktasına ulaşan Alman dışavurumcu sineması da ışık ve gölge estetiğine çok önem veriyordu. Nitekim Reiniger sinemaya ilk olarak 1918'de Paul Wegener'in çektiği Der Rattenfänger Von Hamelin filminde 'özel efekt' teknisyeni olarak girmiş, bu filmde kullanılan tahta farelerin canlı fareler gibi hareket etmesini sağlamıştı.

Halk sanatlarına sempatisi olan Reiniger'in filmleri için konu seçiminde de popüler kültürden yola çıktığını görüyoruz. LaFontaine'in fabları ve Hans Christian Andersen ve Grimm kardeşlerin masalları, Mozart'ın Die Zauberflöte veya Bizet'nin Carmen gibi operalarının popüler aryalarını konu almasının yanı sıra, Reiniger en uzun filmi için esinini 1001 Gece Masalları'nda bulmuştur. Nitekim *Prens Ahmet'in Maceraları* içerik açısından son derece egzotik bir filmdir. Aslında Avrupa sanatında oryantalist eğilim çoktan var olmakla beraber, bu filmde egzotik içeriğin, yine özünde Uzak Doğu (Çin, Java, Hindistan) kökenli gölge tiyatrosunu çağrıştıran görsel estetikle birleşmesi sinemasal açıdan son derece özgün bir sonuç verir.

1950'lerde İngiltere'ye yerleşerek genellikle televizyon veya tiyatro için kısa filmler yapmaya devam eden Reiniger sinema tarihi tarafından unutulmaya yüz tutmuştu. 70'li yıllarda Almanya'da Reiniger'in işlerine ilgi artmaya başladı. Reiniger 1972'de Filmband ve 1980'de Bundesverdienstkreuz madalyalarına değer bulundu ve Almanya'ya davet edilerek atölye çalışmalarına katıldı, eserlerini retrospektiflerde sergiledi. Ancak, ne yazık ki bu arada Almanya'da *Prens Ahmet'in Maceraları*'nın tüm orijinal kopyaları kayboldu. Eldeki tek kopya, 1954'te uydurma bir müzik eklenerek ve yanlış hızla kopyalanmış, bulanık siyah-beyaz bir filmdi.

Nihayet 1999'da, Reiniger'in 100. yaşgünü için büyük bir retrospektif düzenlemeyi tasarlayan Deutsches Filmmuseum, bu filmin British Film Institute'da bulunan tek kopyasını, orijinal renklerini koruyarak restore etme kararı aldı. Eldeki kopya İngilizce arayazı eklemeli olduğundan, Bundesarchiv-Filmarchiv'deki sansür kayıtlarından yararlanılarak 124 Almanca arayazı metni, özgün arka plan süslemeleriyle yeniden yaratıldı. 1926'da Wolfgang Zeller tarafından bestelenmiş özgün müziğin de ABD'de Library of Congress arşivlerinde bulunması filmin sağlıklı

outline of the shadow of an object reflected upon a canvas by a source of light. (Thus, the portraits resembled the original image, just like a photograph). With developments in photography, this technique turned into cheap entertainment for common people and continued to exist in folkloric forms such as silhouettes cut from paper, festival decorations, etc.

It cannot be a coincidence that Reiniger started to use light and shadow techniques in the cinema in 1919. German Expressionist cinema was reaching its climax at that time and also gave great importance to light and shadow aesthetics. In fact, Reiniger made her cinematic debut with Paul Wegener's Der Rattenfänger VON HAMELIN (1918) as a special effects technician, where she animated the wooden rats making them look like real rats.

It is easy to see how Reiniger, as a fan of folkloric arts, was inspired by popular culture when choosing subjects for her scenarios. Apart from using fables from La Fontaine, fairy tales from Hans Christian Andersen and the Grimm Brothers, and popular arias from Mozart's Die Zauberflöte and Bizet's Carmen, she also used 1001 Night Tales for her longest film. This film, *Die Abenteuer Des Prinzen Achmed*, was very exotic. Of course, European art already had an orientalist tendency for centuries by this time, but in this film, the combination of the exotic with the visual aesthetics of the Far Eastern (China, Java, India) shadow theatres, created a unique cinematic effect.

In the 1950s, Reiniger moved to England and continued to make short films for television and theater, however, she was on the verge of being forgotten. In the 70s, there was renewed interest in Reiniger's work in Germany. She was honored with the Filmband prize in 1972 and Bundesverdienstkreuz medal in 1980. She was invited to Germany to participate in workshops and retrospectives where her films were shown. However, by this time, all the original copies of *Die Abenteuer Des Prinzen Achmed* had been lost in Germany. The only available copy was a blurred black and white one, which had been duplicated in 1954 in the wrong speed and with an added, irrelevant musical score.

Finally in 1999, Deutsches Filmmuseum decided to organize a big retrospective for the 100th birthday of Reiniger and to make a color restoration of the best available print, which was in the British Film Institute. Since this copy had English intertitles, 124 new intertitles in German were recreated based upon the censor registrations found in the Bundesarchiv-Filmarchiv. Meanwhile, sheets of the original musical score were found in the archives of Library of Congress in the USA. Wolfgang Zeller had originally composed this soundtrack for the 1926 premiere.

Since 1999, Lotte Reiniger's films have been presented to today's audiences through film festivals. In recent years, these films continued to be appreciated throughout the world. The showings enriched with local shadow plays in countries such as Indonesia and India and proved that the imaginative world of Reiniger had not lost any of its fascination.

rekonstrüksiyonunu sağladı.

Reiniger'in filmleri, 1999'dan itibaren festivaller aracılığıyla günümüz sinema izleyicisine sunulmaya başlandı. Özellikle Endonezya, Hindistan gibi ülkelerde yerel gölge oyunlarıyla birlikte düzenlenen gösteriler Reiniger'in fantazi dünyasının büyüleyiciliğinden bir şey kaybetmediğinin kanıtıydı.

Gerek teknik, gerek estetik boyutunda yarattığı yeniliklerle sinema estetiğinin gelişimine son derece özgün katkıda bulunmuş, geniş hayal gücünü kullanarak ve prensiplerinden hiç bir şart altında ödün vermeyerek çevresindeki sanatçılara da esin kaynağı olmuş bu kadın yönetmenin filmlerini izleyicilerimizin beğenisine sunuyoruz.

Elif Rongen

FİLMLERİ/ FILMOGRAPHY

Rübezahls Hochzeit (Rumpelstilskin's Wedding), 1916
Die schöne Prinzessin von China (The Beautiful Chinese Princess), 1916
Apokalypse (Apocalypse), 1918
Der Rattenfänger von Hameln (The Pied Piper of Hamelin), 1918
Das Ornament des verliebten Herzens (The Ornament of the Heart in Love), 1919
Der verlorene Schatten (The Lost Shadow), 1920
Amor und das standhafte Liebespaar (Cupid and the steadfast lovers),1920
Das Geheimnis der Marquise (The Marquise's Secret) for Nivea skin cream,1920
Die Barcarole (The Barcarole) for Pralinés Mauxion dessert, 1920
Der fliegende Koffer (The Flying Trunk), 1921
Der Stern von Bethlehem (The Star of Bethlehem), 1921
Aschenputtel (Cinderella), 1922
Dornröschen (Sleeping Beauty), 1922
Die Niebelungen, 1923
Die Abenteuer des Prinzen Achmed (The Adventures of Prince Achmed),1923-25
Der scheintote Chinese (The Seemingly-Dead Chinaman), 1926
Heut' tanzt Mariette (Today Marietta Dances), 1927
Doktor Dolittle und seine Tiere (Dr. Dolittle and His Animals), 1928
Die Jagd nach dem Glück (The Pursuit of Happiness), 1929
Zehn Minuten Mozart (10 Minutes of Mozart), 1930
Harlekin (Harlequin), 1931
Sissi, 1932
Don Quixote, 1933
Carmen, 1933
Das rollende Rad (The Rolling Wheel), 1934
Der Graf von Carabas (Puss-in-Boots), 1934
Das gestohlene Herz (The Stolen Heart), 1934
Der Kleine Schornsteinfeger (The Little Chimneysweep), 1935
Galathea, 1935
Papageno, 1935
The King's Breakfast, 1936
The Tocher (The Dowry), 1937
La Marseillaise, 1937
Dream Circus, 1939
Pulcinella, 1939 after Stravinsky's (unfinished by the beginning of thewar).
L'Elisir D'Amore, 1939
Die goldene Gans (The Goose that Laid the Golden Eggs), 1944
Greetings Telegram, 1949
Post Early for Christmas, 1949
Radio License, 1949
Wool Ballet, 1950
Mary's Birthday, 1951
Aladdin, 1953
The Magic Horse, 1953
Snow White and Rose Red, 1953
The Three Wishes, 1954
Der Heuschreck und Die Ameise, (The Grasshopper and the Ant), 1954
The Gallant Little Tailor, 1954
Dornröschen (The Sleeping Beauty), 1954
The Frog Prince, 1954
Kalif Storch (Caliph Stork), 1954
Cinderella, 1954
Hansel and Gretel, 1955
Thumbelina, 1955
Jack and the Beanstalk, 1955
The Star of Bethlehem, 1956
Helen La Belle, 1957
The Seraglio, 1958
The Pied Piper of Hamelim, 1960
The Frog Prince, 1961
Wee Sandy, 1962
Cinderella, 1963
Aucassin and Nicolette, 1975
The Rose and the Ring, 1979

We gladly present the films of this woman director, who generously contributed to the innovative technical and aesthetic development of film, and who inspired the artists around her with her endless fantasy without compromising her principals.

Elif Rongen

References
- Cate, Philip Dennis and Mary Shaw. The Spirit of Montmartre: Cabarets, Humor, and the Avant-Garde, 1875-1905.Rutgers University Press / Zimmerli Art Museum, 1996.
- Crafton, Donald. Before Mickey: The animated film 1898-1928.University of Chicago Press, 1982, 1993. pp. 237-246.
- Reiniger, Lotte. Shadow Puppets, Shadow Theaters and Shadow Films. Plays, Inc.: Boston, 1975 (reprinted).
- Worschech, Thomas and Michael Schurig. "Die Abenteuer des Prinzen Achmed: Restoration by the Deutsches Filmmuseum, Frankfurt".
FIAF Journal of Film Preservation. Number 60/61. Brussels, 2000. pp. 47-49.

PRENS AHMET'İN MACERALARI
DIE ABENTEUER DES PRINZEN ACHMED
THE ADVENTURES OF PRINCE AHMED

ALMANYA / GERMANY, 1923-1926, 65', 16 mm, **renkli & S&B** / color & B&W

SİLUETLER VE ANIMASYON / SİLHOUETTES AND ANIMATION: Lotte Reiniger
PERSONEL / STAFF: Carl Koch, Walther Ruttmann, Berthold Bartosch, Alexander Kardan, Walter Türck
MÜZİK / MUSIC: Wolfgang Zeller
YAPIM / PRODUCTION: Comenius - Film Berlin
KAYNAK / PRINT SOURCE: Alman Kültür Merkezi, Ankara

Prens Ahmet'in Maceraları, Halife'nin doğum günü kutlamalarıyla başlar. Kötü niyetli büyücü, Halife'ye getirdiği uçan at karşılığında, ondan kızı Dinarzade'yi kendisine vermesini ister. Ancak Halife'nin oğlu Prens Ahmet buna razı olmayınca, büyücü prensi uçan ata bindirip kaçırır. Prens uzaklarda bir adaya ulaşır ve burada Peri Banu'yu görerek ona aşık olur. Ancak büyücü, sevgililerin arasına girer ve prensi kuyuya attıktan sonra Peri Banu'yu kandırıp Çin'e götürür. Burada Peri Banu sarayın soytarısı ile evlenmeye zorlanır. Bu sırada prens dağda bir cadı ile karşılaşır. Bu cadının da büyücüden alınacak intikamı vardır. Cadı prense yardım eder ve onun tam zamanında Peri Banu'yu kurtarmasını sağlar. Ancak Peri Banu'nun adasındaki ruhlar onlara dargındır, ve sadece Alaaddin'in sihirli lambasını getirirlerse adaya kabul edileceklerini söylerler. Prens, Alaaddin'i bulur, ancak Alaaddin lambasını kaybetmiştir. Anlattığına göre; tuhaf bir yabancı Alaaddin'in terzi dükkanına gelip onu kandırmış, Dinarzade ile evlenebileceğine inandırmış, fakat sonra elinden lambasını alıp onu fırtınalı denizlere bırakmıştır. Bu yabancı elbette kötü büyücüdür. Nihayet cadı büyücü ile çatışır ve onu öldürüp lambayı Alaaddin'e geri verir. Ruhlar tam Peri Banu'yu kuyuya atmak üzereyken Prens Ahmet yetişir, büyük bir çatışmanın sonunda nihayet kötü ruhlar yenik düşerler. Alaaddin'in uçan sarayı ufukta görünür ve onları Halife'nin ülkesine geri götürür. Görüldüğü gibi, bu filmin senaryosu 1001 Gece Masalları'nda olduğu gibi birbirine açılan maceralarla örülüdür. Aslında her macera tamamen farklı dekorlarda sahnelenir (Halife'nin ülkesi, Peri Banu'nun adası, Çin vs.). Bu sayede Reiniger bazı geleneksel tasvirlere göndermeler yaparak her bölüme farklı bir görsel yorum getirir. Örneğin filmin başındaki doğum günü kutlaması sahnelerindeki ay yıldızlı bayraklar ve perspektifsiz sahneleme, Şehzade Mehmed'in sünnet düğününü tasvir eden Surname-i Humayun'daki 16. yy minyatürlerini çağrıştırır. Oysa daha ileride, prensin Peri Banu'yu gördüğü sahnelerde Reiniger, farklı katmanlardan oluşan renkli dekorlar, ve atölyelerinde geliştirdikleri, ön planla arka planı ayırarak derinlik izlenimi yaratan 'multi-plane camera'yı kullanarak perspektif konusundaki ustalığını sergiler. Cadının büyücü ile savaştığı sahneler ise Uzakdoğu tiyatrosundaki mitolojik koreografileri andırır.

Elif Rongen

Die Abenteuer Des Prinzen Achmed begins at the birthday celebration of the Caliph, where the evil wizard asks for the hand of the Caliph's daughter Dinarzade, in return for his present of a flying horse. However, when the Caliph's son Prince Ahmed rejects this proposal, the wizard kidnaps the Prince, upon his flying horse. The Prince is carried off to a remote island, where he espies Fairy Banu and falls in love with her. However, the evil wizard comes between them, throws the Prince down a well, and spirits Fairy Banu off to China. Here he intends to force Fairy Banu to marry the buffoon of the palace. Meanwhile, the since-extricated Prince meets up with a witch in the mountains who intends to take revenge upon the wizard. She helps the Prince make haste and save Fairy Banu. However, this angers the spirits on Fairy Banu's island; they say that they will accept the pair only on condition that they fetch Aladdin's Lamp to the island. The Prince searches out Aladdin, who unfortunately has given away his lamp. He tells the Prince that an otherworldly stranger came to his tailor's shop and deceived him into thinking that he could marry Dinarzade, and then took his lamp and left him in troubled spirits. Of course this mysterious stranger is the evil wizard. At last, the witch goes off to fight and kill the wizard; she retrieves the lamp and gives it to Aladdin. Just when the island spirits are about to throw Fairy Banu into the well, Ahmed arrives and fights the bad spirits unto defeat. Aladdin's flying palace appears to take them back to the Caliph's land. As is quite clear, the story-line of this film is full of interconnected adventures, just like the Tales from 1001 Nights; but in fact, each adventure appears in a completely different setting (the Caliph's land, Fairy Banu's island, China, etc.). Reiniger makes reference to some traditional description, and also brings different commentary to each section. For example, flags with stars and moons and a non-perspective screening in the birthday celebrations at the beginning of the film, recall the 16th century miniatures in Surname-i Humayun illustrating the circumcision celebrations of Sehzade Mehmed. Further along in the film, in those scenes where the Prince sees Fairy Banu, Reiniger shows her skills in perspective technique by forming colorful sets in different layers through utilizing a multi-plane camera, developed in their workshop. The scenes in which the witch fights the wizard resemble those of mythological characters in the theatre of the Far East.

Elif Rongen

VURMALI ÇALGILAR EŞLİĞİNDE PRENS AHMET'İN MACERALARI

Asian and Brazilian percussion - Dinçer Özer
Electronic Atmosphere & Small African Percussion - Stephan Barnikel
Cocktail drums & Indian percussion - Steven Garling

Tema ve Düzenleme: Steven Garling

Pekin Operası vurmalı çalgı müziği ile Afrika, Güney Amerika ve Kızılderili müziklerinden karışımından oluşan bir sessiz film müziği.

THE ADVENTURES OF PRINCE AHMET ACCOMPANIED BY PERCUSSION

Asian and Brazilian percussion - Dinçer Özer
Electronic Atmosphere & Small African Percussion - Stephan Barnikel
Cocktail drums & Indian percussion - Steven Garling

Concept and Composition: Steven Garling

This is a free adaption from Peking Opera percussion, mixed with individual Afro,
South American and Indian influences, for a contemporary silent film score.

STEVEN GARLING

Berlinli müzisyen Steven Garling müzik eğitimini Hermann Naehring ve sonrasında Steffen Hübner'den aldı. Değişik ülkelere yaptığı seyahatler ve o ülkelerin müzik gelenekleri, sanatçının tını dünyasında önemli bir rol oynadı. Sessiz sinemaya olan hayranlığını müziğiyle birleştirdi. 1994'te "Gezici Sessiz Film Organizasyonu" Shoulder Arms'ı kurdu ve kent kent, ülke ülke dolaşıp sessiz filmlere müziğini verdi. Garling aynı zamanda Berlin Uluslararası Sessiz Film ve Müzik Festivali'nin de başkanı.

STEVEN GARLING

Steven Garling received his musical education from Hermann Naehring and Steffen Hübner. He travelled to different countries and the musical traditions of these countries have shaped his music. Since 1986 he has been working as a professional musician, and in collaboration with dancers, poets, painters, and performance artists. He emphasized the excellent harmony of silent movie and music since 1992. In 1994 he established his own movie theater The Shoulder Arms in Berlin. Today he composes and gives numerous concerts in connection with silent movie shows. He is the president of the International Festival of Silent Film and Music, Berlin.

STEPHAN BARNICKEL

Stephan Barnickel, piyano ve org konusunda uzun süreli bir eğitim sonrası, üniversite eğitimini München'deki International School of Percussion'da tamamladı, aynı zamanda Freddy Santiago (Puerto Rico), Martin Verdonk (Rotterdam) ve Milian Gali'den (Santiago) eğitim aldı. 1989 yılında tanıştığı Afrika kültürü müziğini derinden etkiledi. Sanatçı 1995 yılından beri kendi plak firması Eshu Records'da çalışmalarını yürütmekte ve üniversitelerde ders vermektedir.

STEPHAN BARNICKEL

After attending piano and pipe organ courses he studied Latin American music at the Munich International School. At the same time he received percussion education from Freddy Santiago (Puerto Rico), and took private lessons in Afro-Cuban music from Martin Verdonk (Conservatory Rotterdam,NL) and Milan Gali (Theatro Santiago de Cuba)
He travelled to West Africa to make studies. He is one of the owners of Eshu Records, and he gives lectures in universities and schools.

DİNÇER ÖZER

Ankara Devlet Konservatuarı Vurma Çalgılar Bölümü'nde eğitim gören Özer, 1990 yılında İsviçre Hükümetinden burs kazandı. Cenevre'de eğitimini sürdürürüken Uluslararası Cenevre Vurma Çalgılar Topluluğu'na girerek birçok konsere katıldı. Türkiye'ye geri döndüğünde öğrencilik yıllarında kurduğu Vurma Çalgılar Topluluğu'nu tekrar bir araya getirdi. Çalışmalarında Türk motiflerini klavyeli vurmalı çalgılara uyarlayarak bir ilke de imza attı. Halen Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası Vurma Çalgılar Grup Şef Yardımcılığı, Gazi Üniversitesi Müzik Eğitimi Fakültesi Öğretim Üyeliği, Güzel Sanatlar Lisesi Vurma Çalgılar öğretmenliği görevlerini sürdürmektedir.

DİNÇER ÖZER

After graduating from the Ankara State Conservatory Percussion Department, Dinçer Özer was accepted into the Presidential Symphony Orchestra, and became a member of the percussion section. In 1990, he came out on top in the scholarship exam of the Switzerland Government. During his studies in Geneva, he was invited to join the world famous Swiss Roman Orchestra and took part in many concert tours. After returning to Turkey, he put together the Percussion Group. He was the first to adapt Turkish motifs in percussion. He continues to work as Chief Assistant of the Presidential Symphony Orchestra, as a member of the university in the Musical Education Faculty at Gazi University; as percussion instructor in the fine arts high school.

DOKTOR DOLITTLE VE HAYVANLARI
DOKTOR DOLITTLE UND SEINE TIERE
DR DOLITTLE AND HIS ANIMALS

ALMANYA / GERMANY, 1928, 25', 16 mm., S&B / B&W

SİLÜETLER VE ANİMASYON / SILHOUETTES AND ANIMATION: Lotte Reiniger
SENARYO / SCRIPT: Lotte Reiniger (Hugh Lofting'in öykülerinden / based on the stories by Hugh Lofting)
PERSONEL / STAFF: Carl Koch, Berthold Bartosch
YAPIM / PRODUCTION: Deutscher Werkfilm Berlin, Germany
KAYNAK / PRINT SOURCE: Alman Kültür Merkezi / Goethe Institute, Ankara

1. Bölüm: Afrika'ya Yolculuk Doktor Dolittle kıyıdaki evinde bir maymun, bir köpek, bir domuz, bir ördek ve bir papağanla yaşamaktadır. Aldığı bir haber mutlu hayatlarına son verir: Afrika'nın uzaklarında maymunlar arasında fena bir hastalık baş göstermiştir. Doktor, bavulunu kaptığı gibi, hayvanlarını da yanına alarak bir gemiye biner ve macera dolu yolculukları böylece başlar. Gemi fırtınaya yakalanır ve parçalanır; ama doktor ve hayvanları kıyıya ulaşarak hayatta kalmayı başarırlar. **2. Bölüm: Yamyamlar Ülkesinde** Doktor ve hayvanları, papağan dışında, yerliler tarafından esir alınırlar. Papağan, yerlilerin şefinin oğluyla bir tenis maçı yapar; amacı, onu kandırarak esirlerin kaçmasına yardım etmektir. Vadiye geldiklerinde maymunlar gelir ve vadinin üzerine bir köprü oluştururlar; bu sayede esirler kaçıp kurtulur. **3. Bölüm: Aslanın İninde** En sonunda maymunların kentine varırlar. Fakat doktor tek başına bütün hayvanlara yardım edemez; böylece çöldeki hayvanlar yardıma gelirler. Ama, hayvanların kralı olan aslan yardıma gelen herkesi korkutur. Yavru aslanın hastalanmasıyla durum değişir; çünkü onun da yardıma ihtiyacı vardır.

Part 1: A Trip To Africa Doctor Dolittle lives together with a ape, a dog, a pig, a crocodile, a duck, and a parrot in a house on the coast. A piece of news puts an end to their happy life: a terrible disease has begun to be seen among the apes in deepest Africa! With his suitcase and his animals, the Doctor boards a ship-- the beginning to their adventurous trip. They get caught in a storm and their ship is smashed to pieces, but they are able to rescue themselves and reach shore. **Part 2: In The Cannibal Land** the Doctor and his animals are taken captive by natives, except for the parrot. With crafty intentions, it gets involved in a tennis match with the Chief's son, and thus helps the prisoners to escape. When they reach a gorge, the apes appear and form a bridge over it, so they can complete their getaway. **Part 3: In The Lion's Den** Finally, they arrive in the land of the apes. The good Doctor alone, however, cannot help all the animals, so the creatures of the desert come to his side. But the lion, king of the animals, frightens away all the helpers. Soon, however, the lion's baby falls sick too, and needs medical treatment; and the story continues along to its happy ending.

CARMEN
CARMEN

ALMANYA / GERMANY, 1933, 9', 16 mm., S&B / B&W

SİLÜETLER VE ANİMASYON / SILHOUETTES AND ANIMATION: Lotte Reiniger
SENARYO / SCRIPT: Lotte Reiniger (Bizet'nin Carmen adlı operasından / based on motifs taken from the opera by Georges Bizet)
PERSONEL / STAFF: Carl Koch, Arthur Neher
MÜZİK DÜZENLEMESİ / MUSIC ARRANGEMENT: Peter Gellhorn
YAPIM / PRODUCTION: Lotte Reiniger Film Berlin, Germany
KAYNAK / PRINT SOURCE: Alman Kültür Merkezi / Goethe Institute, Ankara

Carmen, Don Jos'u dansıyla baştan çıkarır ve onu bazı "gölge karakterlerin" olduğu bir ormana götürür. Don Jos uyurken onun elbiselerini çalar ve dantel bir elbise almak için onları satar. Don Jos uyandığında her şeyini kaybettiğini görür. Boğa güreşini izlemek için şehre indiğinde Carmen'i görür. Carmen ondan kaçmak için arenaya atlar; boğayı alt eder ve seyircilerin sevgisini kazanır. Sonunda da bir boğanın üstünde arenayı terk eder.

Carmen beguiles Don Jos with her dancing, and then lures him into the camp of some shady characters. She steals his clothes while he is sleeping, and sells them off for a magnificent lace gown. When Don Jos wakes up, he finds he has lost everything. He goes to town to the bullfight, and sees Carmen there. Carmen jumps into the ring to escape Don Jos. She defeats the bull, and gains the favor of the crowd. At the end, she rides triumphant out of the arena on the back of the bull.

PAPAGENO
PAPAGENO

ALMANYA / GERMANY, 1935, 11', 16 mm, S&B / B&W

SİLÜETLER VE ANİMASYON / SILHOUETTES AND ANIMATION: Lotte Reiniger
SENARYO / SCRIPT: Lotte Reiniger (Mozart'ın Sihirli Flüt adlı operasından / based on motifs taken from the opera The Magic Flute by W. A. Mozart)
PERSONEL / STAFF: Carl Koch, Arthur Neher
MÜZİK DÜZENLEMESİ / MUSIC ARRANGEMENT: Peter Gellhorn
YAPIM / PRODUCTION: Lotte Reiniger Film Berlin, Germany
KAYNAK / PRINT SOURCE: Alman Kültür Merkezi, Ankara

Mozart'ın Sihirli Flütü adlı operasındaki neşeli kuş avcısı Papageno, kuşlarının yanında kendisini yalnız hisseder ve onların güzel kadınlara dönüşmesini diler. Bu dileği yerine gelir gelmesine ama, onun kısmetine düşen Papagena'nın ortaya çıkmasıyla, hayalleri yeniden suya düşer. Papageno aradığı mutluluğa kavuşmuş gibidir, ancak bu ürkek yaratık bir yılandan kaçıp ortadan kaybolunca Papageno kendini öldürmeye yeltenir. Son anda, üç papağan onu kurtarır. Papağanlar Papageno'ya sevgilisi tarafından geri getirilen çan seslerini hatırlatır. Böylece mutlulukları artar, ve kuşların getirdiği, her biri devekuşu yumurtası büyüklüğünde olan yumurtalardan, çiftler halinde minik Papagenolar ve Papagenalar çıkar. Bir zamanlar Mozart delisi olduğunu itiraf eden Lotte Reiniger'dan oldukça muzip bir yaklaşım.

The cheerful bird-catcher, Papageno, feels lonely in the company of his birds, and wishes that they would turn into beautiful women. His hopes come true, but then disappear when Papagena, the mate intended for him, approaches. Papageno's happiness seems to be complete, but when the timorous girl runs away from a snake and cannot be found, he wants to put an end to his life. At the last minute three parrots rescue Papageno, and remind him of his chimes, whose melody returns to him with his sweetheart. And so that their happiness may increase, the birds roll eggs the size of ostrich eggs onto the scene, out of which hatch little Papagenos and Papagenas in pairs- - a mischievous punch-line by Lotte Reiniger, who once admitted to having a "Mozart mania".

UYUYAN GÜZEL
DORNRÖSCHEN
THE SLEEPING BEAUTY

ALMANYA / GERMANY, 1954, 10', 16 mm., S&B / B&W

SİLÜETLER VE ANİMASYON / SILHOUETTES AND ANIMATION: Lotte Reiniger
SENARYO / SCRIPT: Lotte Reiniger (Grimm Kardeşler'in aynı adlı masalından / based on the fairy tale collected by the Grimm Brothers)
PERSONEL / STAFF: Carl Koch
MÜZİK / MUSIC: Freddie Philips
YAPIM / PRODUCTION: Primrose Productions, Great Britain
KAYNAK / PRINT SOURCE: Alman Kültür Merkezi, Ankara

Bir zamanlar bir kral ve bir kraliçe varmış. Kızlarının doğumunu bir partiyle kutlamaya karar vermişler ama, on üçüncü periye davetiye göndermeyi unutmuşlar. Parti on üçüncü perinin gelip küçük prensesin on beş yaşına geldiğinde eline bir iğne batarak ölmesini dilemesine kadar güzel gidiyormuş. On ikinci peri bu dileği hafifletmiş: Prenses yüz yıl uyuyacakmış. Bütün iğneler toplatılmış, fakat prenses, içinde yaşlı bir kadının yaşadığı eski bir şato keşfetmiş. Bir iğnenin batması saraydaki herkesin uyumasına sebep olmuş. Yüz yıl geçtikten sonra, bu hikayeyi duyan bir prens gelmiş, şatoyu bulmuş, prensesi öpmüş ve herkes uyanmış. Prens ve prenses görkemli bir düğünle evlenmişler.

Once upon a time, there was a king and his queen. They decided to celebrate their daughter's birth with a party; however, somehow they forgot to send an invitation to the thirteenth fairy. The party was lovely until the thirteenth fairy arrived on the scene and prophesied: that on her fifteenth birthday, the little princess will prick herself with a spindle, and die. The twelfth fairy softenened this curse: the princess will fall asleep for hundred years. All spindles were collected, but princess happened upon an old tower in which an old lady lived. A prick of her spindle caused everyone in the castle to fall asleep. After one hundred years went by, a prince came along who had heard about this legend; he found the castle and kissed the princess, and everyone woke up. The prince and princess got married with a magnificent wedding.

HALİFE LEYLEK
KALIF STORCH
CALIPH STORK

ALMANYA / GERMANY, 1954, 10', 16 mm., S&B / B&We

SİLÜETLER VE ANİMASYON / SILHOUETTES AND ANIMATION: Lotte Reiniger
SENARYO / SCRIPT: Lotte Reiniger (Wilhelm Hauff'un masalından / based on the fairy tale by Wilhelm Hauff)
PERSONEL / STAFF: Carl Koch
MÜZİK / MUSIC: Freddie Philips
YAPIM / PRODUCTION: Primrose Productions, Great Britain
KAYNAK / PRINT SOURCE: Alman Kültür Merkezi, Ankara

Güce susamış olan bir büyücü olan Kaşnur, kendisi halife olmak istediği için Bağdat Halifesi'ne bir tuzak hazırlar: Sihirli bir tozun yanına esrarengiz bir not koyar. Notta şunlar yazılıdır: "Eğer bu tozu üflersen ve sihirli kelime 'mutabur'u söylersen istediğin hayvana dönüşebilirsin. Eğer tekrar insana dönüşmek istiyorsan başını üç defa doğuya eğmeli ve kelimeyi tekrar söylemelisin. Eğer gülersen ya da sihirli kelimeyi unutursan, sonsuza kadar hayvan olarak kalırsın." Meraklanan Halife ve Başvezir bu sihri denerler ve leyleğe dönüşürler. Bu gülünç durum karşısında gülerler ve sihirli kelimeyi de unuturlar. Bir sarayın yıkıntıları arasında kendileriyle aynı kaderi paylaşan, aslında bir prenses olan baykuşla karşılaşırlar. Hep birlikte Kaşnur'un da katıldığı bir büyücü toplantısına giderler. Kaşnur, toplantıda diğerlerine sihirli kelimeyi söyleyince iki leylek ve baykuş insana dönüşür ve Kaşnur'u bir leyleğe çevirip sonsuza kadar bir kafese kilitlerler.

The power-hungry sorcerer Kashnur lures the Caliph of Baghdad into a trap in order to become the Caliph himself. He puts a mysterious document near a magic powder: "If you sniff this powder and say the word 'mutabur', you can be transformed into any animal you wish. If you want to turn back into a human, you must bow thrice to the East and say same word again. If you laugh, or if you do not remember the word, you will remain an animal forever." Curious, the Caliph and his Grand Vizier try this trick, and turn into storks. They laugh, and forget the magic word. In the ruins of a palace they meet an owl, which is actually a princess suffering from a similar fate. Together they go to a meeting of sorcerers, where Kashnur is also. In the meeting, Kashnur tells others the magic word. Subsequently, the two storks and the owl turn into human beings; they transform Kashnur into a stork, and lock him up in a cage forever.

AĞUSTOSBÖCEĞİ İLE KARINCA
DER HEUSCHRECK UND DIE AMESIE
THE GRASSHOP PER AND THE ANT

ALMANYA / GERMANY, 1954, 10', 16 mm., S&B / B&W

SİLÜETLER VE ANİMASYON / SILHOUETTES AND ANIMATION: Lotte Reiniger
SENARYO / SCRIPT: Lotte Reiniger (La Fontaine'in aynı adlı masalından / based on motifs in the fable The Ant and the Grasshopper by La Fontaine)
PERSONEL / STAFF: Carl Koch
MÜZİK / MUSIC: Freddie Philips
YAPIM / PRODUCTION: Primrose Productions, Great Britain
KAYNAK / PRINT SOURCE: Alman Kültür Merkezi, Ankara

Çiçeklerle dolu bir ormanda ağustosböceği keman çalıyor ve meşgul karınca dışında herkes dans ediyormuş. Karınca kış için erzak depolamakla meşgulmüş. Derken güzel yaz sona ermiş ve soğuk kış günleri başlamış. Ağustosböceği soğuk evinde aç bir halde otururken karınca sıcak odasında keyfine bakıyormuş. Ağustosböceği yanına gelmek için karıncaya yalvarmış ama karınca bunu reddetmiş. Ağustosböceği, eğer fare ve sincap onu karların üzerinde bulmasalarmış soğuktan donacakmış. Daha sonra karınca yanına gelmiş ve onunla arkadaş olmak istediğini söylemiş. Ağustosböceğinin karıncaya verdiği yanıt şu olmuş: "İçeri gelin Bayan Karınca! Bütün yaz çalıştınız, şimdi dans edebilirsiniz."

In a field of flowers, the grasshopper plays his violin and everyone dances, except the industrious ant. She is busy with gathering provisions for the winter. One day, the beautiful summer is over and the icy winter arrives. While the grasshopper huddles hungry in his freezing cold house, the ant is sitting snug in her warm room. The grasshopper begs to be let in, but the ant refuses him. He would have frozen to death, if the mouse and the chipmunk had not found him lying in the snow; they bring him back to life. After a while, the ant comes seeking a bit of company and conversation, and the grasshopper answers: "Come in Miss Ant! You worked whole summer, and now in the winter you can dance."

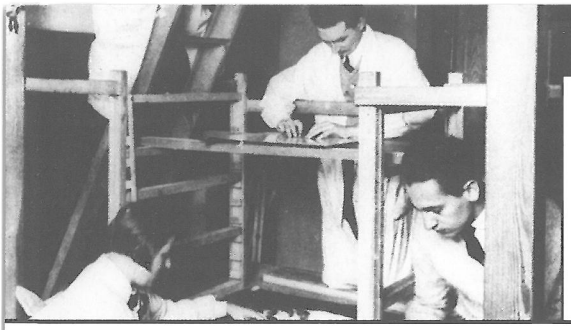

LOTTE REINIGER'İN SANATI
LOTTE REINIGER BEI DER ARBEIT
THE ART OF LOTTE REINIGER

ALMANYA / GERMANY, 1953 / 1971, 16', 16 mm, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: John Isaacs
SENARYO / SCRIPT: Louis Hagen
KAMERA / CAMERA: George Varjas
YAPIM / PRODUCTION: Primrose Productions, London
KAYNAK / PRINT SOURCE: Alman Kültür Merkezi, Ankara

Bu belgesel filmde Lotte Reiniger, bir siluet filmi yapabilmek için neler gerektiğini anlatıyor. Yönetmen; bir figürü nasıl tasarladığını, nasıl kestiğini, onu nasıl hareket ettirdiğini ve nasıl filme çektiğini gösterirken, bir siluet filmiyle bir animasyon çizgi film arasındaki farkları da anlatıyor. Son olarak da, renkli fon sahnelerini nasıl yaptığından ve ilk renkli siluet filmi olan *Kurbağa Prens*'in nasıl ortaya çıktığından söz ediyor.

Lotte Reiniger explains in this documentary the necessary steps to make a silhouette film. She explains how she designs a figure, cuts it out, makes it movable, and then films it. She also explains the differences between a silhouette film and an animated cartoon. At the end, she explains her use of colored background scenes, and talks about her first colored silhouette film, *The Frog Prince*.

ARZUNUN AYKIRI YÖNETMENİ
DIVERGING DIRECTOR OF DESIRE

CATHERINE BREILLAT

CATHERINE BREILLAT FİLMLERİ: CERAHATE BIÇAK SAPLAMAK

"Cinsellik anlaşılamaz, çünkü doğa anlaşılamaz."
Camille Paglia

Sinema tarihinin, erkeklerin kadınları filme çekmesinden ibaret olduğu yolundaki meşhur önerme, çarpıcı bir gerçeğin altını çizmekle beraber, bütün şık tespitler gibi gerçeğin özünü gözden kaçıran bir önerme. Kaba bir genelleme yaptığı için değil, kadın doğasını yansıtma bakımından sinema tarihinin neden bu kadar fukara kaldığını açıklamakta aciz kaldığı için.

Nasıl ki 'kültür' kavramı, başına 'Afrika', 'Japon', 'Hint' gibi bir sıfat gelmediği sürece belirli (tanıdık) bir coğrafyanın sınırları içinde çaktırmadan beyaz bir alana gönderme yapıyorsa, sinemada da 'kadın filmleri' demedikçe -bunun farkında olalım ya da olmayalım- doğal olarak erkek egemen bir coğrafyadan söz ediyoruz. Bu yüzden, yüz küsur yıldır ha bire filme çekilen kadınlar değil; cinsel, psikolojik, ailevi, toplumsal rol açısından erkek fantezilerine göre biçim verilmiş kadın modelleridir. Sonuçta kadının kültürel temsillerinin beyazperdede yeniden üretilmesi, hatta daha da pekişmiş biçimde karşımıza çıkması, eşyanın tabiatına uygun düşüyor.

Yönetmenlerin bu merkezi bakışının birazcık dışına çıkması, kadınların gerçeğe yakın karakterler olarak beyazperdede gözükmeye başlaması için, '60'lı-70'li yılların cinsel devrim rüzgarlarını ve bunu arkasına alan feminist eleştiri akımını beklememiz gerekti. Bu karşı kültür hareketlerinden beslenen sinemacılar - yalnızca kadınlar değil erkek yönetmenler de- çubuğu tersine bükmek için hatırı sayılır çabalar sarf ettiler. Ne var ki, 'kadın cinselliği' büyük ölçüde ellenmemiş (bakir!) bir alan olarak kaldı. Elini taşın altına sokup bu karanlık mahremiyet alanını kurcalamak, Catherine Breillat gibi bir yazar/sinemacıya düştü.

Breillat'nın filmleri ile ilgili en yaygın kanı, aynı zamanda en yanlış olanı: *Romans* başta olmak üzere hemen tüm yapıtları "pornografik" olarak damgalandı. Ne de olsa izlediğimiz filmleri tartıya vururken kendi kültürel kodlarımız, değer yargılarımız ve başka filmlerden edindiğimiz seyir terbiyesinin süzgecinden geçiriyoruz. Sertleşmiş bir erkeklik organı ya da yakın planda bir vajina görüntüsü, algı evrenimizde doğrudan pornografik bir çağrışım yapıyor. Çoğu yazarın *Romans*'ı kötü bir film olarak nitelendirmesinin altında, filmin onlara başarısız bir pornografi örneği gibi gözükmesinin yattığını düşünmüşümdür. Öyle ya, cinsel organların yakın çekimi gibi porno filmlerine özgü bir müstehcenlik içerdiği halde uyarıcı olmaktan uzak, haz duygusunu kışkırtmak bir yana, tiksinti uyandıran, özdeşleşme mekanizmalarını alt üst eden sahnelerle dolu bir film bu.

İki bakış arasındaki farkı kolay ayırt edemeyişimizin altında, sinemanın cinsel mahremiyeti tamamen pornografinin insafına terk etmiş olması yatıyor belki de. Kadın cinselliğine dair söz almaya soyunan Catherine Breillat'nın filmlerini pornografik ilan etmek, Michael Haneke'nin şiddet sömürüsü yaptığını iddia etmek kadar abes. Breillat en "pornografik" sahnelerinde bile porno estetiğini ters yüz etmeye, seyirciye dikizleme hazzını tattırmak yerine onu arzunun en karanlık bölgelerine doğru çekmeye çalışır. Finalde de, cerahate bıçak saplamaktan çekinmez. Tıpkı Haneke'nin, başka zaman keyifle izleyeceğimiz şiddet sahnelerini tersine çevirip bumerang misali

FILMS OF CATHERINE BREILLAT: STABBING THE WOUND

"Sexuality is not comprehensible, as nature is not so"
Camille Paglia

The famous proposition that the history of cinema is nothing but men filming women, highlights a striking fact but, however, ignores the essence of reality, just like all witticisms. It's not because it is only a rough generalization, but rather because it is not good enough to explain why the history of cinema is so ineffectual in reflecting the nature of woman.

As the concept of "culture" refers to a blank spot in a particular (familiar) place if it is not preceded with words such as "African", "Japanese", "Indian"; when we speak of cinema, if we do not underline the phrase "women films", we deliberately or not-deliberately speak of an area dominated by men. Therefore, it is not real women who have been depicted for hundreds of years, but models of women shaped according to the fantasies of men about their sexual, psychological, familial and social roles. Over time, the reproduction of cultural representations of women on the white screen; moreover, their reappearance in an exaggerated form; is considered to be a normal phenomenon.

We had to wait for the winds of the sexual revolution of the 60s and 70s, and the consequent feminist critical movement, to see directors depart somewhat from the standard perspective and depict women as real characters on the screen. Directors -both men and women- influenced by these confronting cultural movements, exerted great effort to change the status quo. However, woman's sexuality remained a completely intact (virgin) area. It was Catherine Breillat who took the risk, and interfered with this dark and intimate area.

The most accepted notion about the films of Breillat is at the same time the most wrong: *Romance*. Actually, nearly all of her films, including *Romance X*, have been labelled as "pornographic", because we evaluate the films we see according to our own cultural codes, values, and our general film-watching morality. A stiffened penis or a zoom-imaged vagina evokes a pornographic association in our perceptual universe. I have always thought that underneath the assessments of many writers about *Romance* as a bad film, lies in their minds the image of the film as unsuccessful pornography. Of course! Although it may create obscenity by zooming in on vaginas, which is unique to porno films, such a film is far from arousing; it evokes disgust instead of satisfaction, and it is full of scenes with disturbing identification mechanisms.

The reason why we cannot make clear the difference between the two perspectives is perhaps that cinema has abandoned sexual intimacy for the arms of pornography. Declaring the films of Catherine Breillat pornographic is as absurd as suggesting that Michael Haneke is making violence exploitative. Even in her most "pornographic" scenes, Breillat tries to reverse the aesthetics of pornography, to attract the audience to its darkest areas of desire instead of giving them the satisfaction of staring slyly. In the final scenes, she does not hesitate to stab the wound. Just like Haneke, who upends violent scenes which we might enjoy seeing in other films, and returns them back to us like a boomerang. (By the way, it should not be forgotten that it was Haneke who made one of the

üzerimize yöneltmesi gibi. (Yeri gelmişken, Breillat'nın sinema evrenine en çok yaklaşan filmlerden birini Haneke'nin çektiğini unutmamalı: *Piyanist*.)
Breillat, *İlk Sevişme* adıyla izleyeceğimiz ilk filminde, ergenlik çağında bir kızın tatil için geldiği ailesinin taşradaki sayfiye evinde, yağlı sinek kağıdı kadar banal bir hayatın ortasında, cinselliği keşfetme çabalarını anlatıyor. Alice adlı karakter, bedenine hapsedemediği arzularını tatmin için daracık bir çevrenin sunduğu sınırlı arayışlara girer. Dizginlenemez merakının karşılığı, cinselliğin tekinsiz doğasını, yıkıcı gücünü ve en nihayet ölümü (boşalmayı?) keşfetmek olur.
Yönetmen yıllar sonra çekeceği *Kızkardeşim*'de, benzer bir ilk cinsel deneyim hikayesini bu kez iki kız kardeş üzerinden aktarır. Yine bir yaz tatilinde, yine ailenin gölgesi altında yaşanıyor bu ilk deneyim. Kardeşlerden çekici olanın yaz aşkını, şişman ve yalnız olanın bakış açısından izleriz. Yakışıklı bir oğlanla yaşadığı ilk cinsel deneyimin "acı"sı, uzun bir planda, birkaç adım ötede yatan kardeşin açık gözlerinden aktarılır. Bu hikayenin sonu, diğer filmlerdekinden farklı değil: Cinsel tatminle ölümün peş peşe geldiği, tecavüzün bir tür cinsel deneyime dönüştüğü, seksle şiddetin iç içe geçtiği bir 'ilişki cehennemi'ndeyiz bir kez daha. Tıpkı *Kusursuz Aşk*'ın kan dondurucu finalinde olduğu gibi.
Karşı cinslerin ilişkisini kadın cephesinden verirken, sinemanın romantik aşk klişesini her seferinde paramparça eder Breillat. Truffaut'dan tiksinir, Oshima'ya tapar. Cinselliğin ele gelmeyen, yıkım ve şiddet yüklü doğasına kadının gözüyle bakmaya çalışır.
Onun filmlerinde erkek dünyasının gölgesi vardır yalnızca; gerçek erkek karakter yoktur, sadece 'çocukların karanlıktan korkması gibi, kadınlardan korkan erkekler' vardır. Onlar da birer arzu nesnesinden ibarettir. Öykülerinin merkezinde yer alan kadın ise, doğayla özdeşleşegelmenin yükünü taşıyan, ortak günahlarımızın kefaretini ödemeye mahkum edilen taraf olarak arzu nesnesi olmaktan uzaktır. Son filmi *Romans 2*'nin en mide kaldıran sahnesinde, kadın âdet kanını bir bardağın içinde erkeğine ikram ederken, bir bakıma bu ağır yükü paylaşmaya çağırır.
Görsel uyarımlara yatkın erkek algılarımız görüntünün kendisini anlamının önünde tuttukça, bize sunulan her çıplaklıkta seks öğesi aradıkça Breillat'nın filmlerine doğru yerden bakmamız imkansızlaşır. Bu nedenle onun gibi sinemacıların önünde sansürle boğuşmaktan daha da zor bir engel var aslında: Kendi seyircisini bulmak. Sektörün üretegeldiği filmlerin kadın olma halini yansıtma konusundaki kısırlığı (daha doğrusu, hadım edilmişliği), sinemanın tüketimini de erkek egemen bir alan haline getirdi çünkü. Seyirci kitlesi dediğimiz o alabildiğine heterojen kitle, eril bir kimlik etrafında homojenleştirildi.
Breillat filmlerinin bu eril görüntüler ormanında kendine yer bulup seyirci nezdinde kabul görmesi zaman alacak gibi görünüyor. Ama sinema cinselliğe kapılarını nasıl açtıysa, bir gün kadın cinselliğine de açacak. Breillat da bu kapıyı ilk zorlayanlardan biri olarak kayda geçecek.

Necati Sönmez

films which came closest to the cinematic universe of Breillat: *The Piano Teacher*.)
In her first film *Une Vrai Jeune Fille* (A Real Young Girl) Breillat shows us the attempts of a young adolescent girl to discover her sexuality, in her family's country summer house where she is visiting for the holidays. The young girl named Alice, starts looking for satisfaction for the instoppable desires of her body, in the nearby town which doesn't offer much. The response to her uncontrollable curiosity is the insecure nature of sexuality, its destructive force, and finally death (.....?)
The director tells the story of a similar first sexual experience, through two sisters in her second film *A Ma Soeur* (My Sister), which she filmed years later. It is again during a summer holiday and under the pressures of family. We see the summer-time love of the beautiful sister through the eyes of the fat and lonely one. The "pain" of her first sexual experience with a good-looking boy is transmitted to us through the wide-open eyes of the other sister who is lying just a few meters away. The ending of this story is not different from the others'. We are again in the middle of a "relationship hell" where sexual satisfaction and death are relative, rape becomes a kind of sexual experience, sex and violence are twined together, just like the blood-freezing finale of *Parfait Amour* (Perfect Love).
While showing us the relations of the sexes through the eyes of women, Breillat at the same time destroys the cinematic cliché of romantic love. She hates Truffaut, adores Oshima. She tries to look at the intangible and violent nature of sexuality through the eyes of women. In her films, there is only the shadow of the men's world, not men themselves. There are men who are scared of women, just like children scared of the dark. For them women are nothing but objects of desire. Woman at the center of her stories is far from being an object of desire, as she carries the burden of identification with nature, and must pay the price for our common sins. In her most recent film *Anatomie de l'Enfer* (Anatomy of Hell), the woman invites her man to carry this burden together with her, by offering him a glass of her mentrual blood in a most disgusting scene.
As our perceptions of men are likely to be affected by visual stimulation, which keeps the image beyond the reach of its meaning, and as we look for elements of sex in every picture of nakedness presented to us, it will be impossible for us to view the films of Breillat from the right place. Therefore, filmmakers like her face an obstacle more difficult than censorship: Finding their audience. The impotence (in fact, castration) of the genre's films to reflect the state of being a woman, has caused the consumption of cinema to become an area dominated by men. This broadly heterogenous mass which we call the audience, has been homogenized around a masculine identity.
It seems that it will take more time for the films of Breillat to find a place in this forest of masculine perceptions, and be accepted by the audience. But one day, cinema will open its doors to woman's sexuality, as it opened them for sexuality. Breillat will be among the first ones to push open those doors.

Necati Sönmez

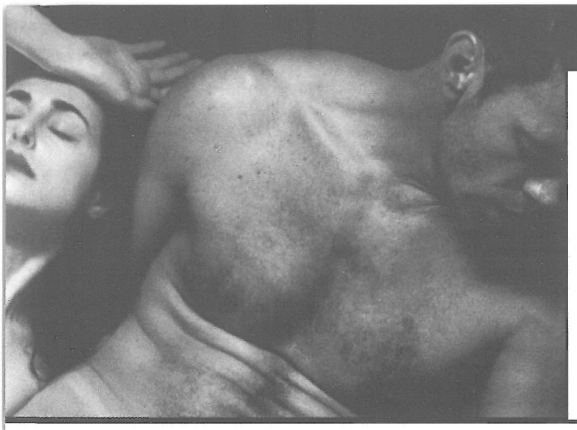

ROMANS 2
ANATOMIE DE L'ENFER
ANATOMY OF HELL

FRANSA / FRANCE, 2004, 80', 35 mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Catherine Breillat
SENARYO / SCRIPT: Catherine Breillat
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Yorgos Arvanitis, Guillaume Schiffman
KURGU / EDITING: Pascale Chavance
OYUNCULAR / CAST: Amira Casar, Rocco Siffredi, Alexandre Belin, Manuel Taglang, Jacques Monge, Claudio Carvalho, Carolina Lopes, Diego Rodrigues, Joao Marques
YAPIM / PRODUCTION: CB Films, Canal+, Cntre National de la Cinematographie, Flach Film
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Rezo Films, Sharad Distribuzione

Catherine Breillat'nın kadın kahramanları (*Kızkardeşim*, *Romans*) birer kaşife benziyorlar. Cinselliğin karanlık bölgelerine, kadın erkek ilişkilerinin 'cehennem'ine kendi istekleriyle kalkıp gidiyorlar ve orada çoğu kere bakılır gibi olmayan şeylerle yüzyüze geliyorlar. Zaten o gittikleri yerde nelerle karşılaşacaklarını da az çok biliyorlar. Gelgelelim eylemleri, onları - bedenlerini çoğu kez bir araştırmanın alanı olmak üzere, pasif birer nesne olarak sunsalar da - son derece aktif birer özne haline getiriyor. Bu 'yalancı- nesne', 'bedenötesi' konumuyla karşılarındakini kışkırtıyorlar. Bu çoğu zaman bir erkek, nihai olarak da (erkek?) seyirci oluyor. Breillat'nın *Romans 2 - Cehennemin Anatomisi* adlı yeni filmi de bir tür 'kendine ait bir oda' hikayesi. Filmin başında, intihar girişiminin nedeni sorulduğunda 'çünkü ben bir kadınım' diye cevap veren Kadın, bir eşcinsel barında rastladığı 'yansız' Erkeği 'sadece kendisini izlemesi için ve gördüğünü anlatması' için odasına çağırıyor ve soyunup yatağın üzerine uzanıyor. Yavaş yavaş ortaya çıkan manzara, kurban gibi görünse de kadının sorgulayıcı ve suçlayıcı, erkeğin ise sanık durumunda olduğu bir mahkeme oluyor. Sahne, arketiplerle, kadına atfedilenlerle yüklü bir yüksek gerilim hattına dönüşüyor. Filmde kadının erkeği sorgulayışı, süslü diyaloglarla ve giderek dozu artan erotik ritüellerle gelişiyor, arada sahile vuran dalgalarla resmedilmiş deniz manzaralarıyla bağlanıyor. Catherine Breillat'nın kadın kahramanı adet kanıyla, erkeği 'almaya' hazır bedeniyle bir femme fatale, bir Kirke, bir ağa düşüren kadın olarak görülebilirse de ateşle oynayan, risk alan, çıplak teli eliyle tutan da o, bu bakımdan eğer yatakodalarından ve orada olup bitenlerden bahsedeceksek, bu kadın daha çok kellesinin gideceği zamanı bekleyen Şehrazat. Film, odaya çağıran kadın rolündeki Amira Casar'ı resim sanatının (Velasquez, Ingres, Magritte vb.) ve bu filmde onun işbirlikçisi gibi görünen pornografinin kadını soktuğu pozların birçoğuna sokuyor. Ayrıca, Erkek rolünde porno dünyasının en 'büyük' yıldızlarından biri olduğunu film dışı bir bilgi olarak bildiğimiz Rocco Siffredi'nin (Breillat, Siffredi'yi ikinci kez kullanıyor) olması da bu filmi belki daha da 'manidar' kılıyor.

Fatih Özgüven

The heroines of Catherine Breillat have always been like explorers. They willingly travel to the dark regions of sexuality, as well as to the "hell" of relationships where they most of the time face up to what is difficult to look at. In fact, they more or less know what they are about to see in those places. Nevertheless, although they present their bodies as passive objects for research, their actions turn them into active players. With the help of these pseudo-objects, they first provoke the male characters of the film, then the (male?) viewers. Breillat's new film *Anatomy of Hell* is a sort of "bedroom" story. In the beginning of the film, we see a Woman who says that the reason why she wants to commit suicide is simply because "she is a woman". She meets a man in a gay bar, a man who does not find the opposite sex attractive, and she invites him to her bedroom just for watching her and telling her what he sees; then she takes her clothes off and lies on her bed. As the film goes on, the whole scene turns into a trial wherein the woman, who at first seemed to be the victim, interrogates and accuses the man, now the defendant. The tension is heightened through all that is attributed to the woman. The interrogation goes on with involved dialog and decreasingly erotic ritual, and then the scene turns into a sea-view depicted with waves that wash upon the shore. With her menstrual blood and her body that is ready to "take" the man, the heroine of Catherine Breillat might be seen as a femme fatale, a man-trapping woman; yet she is the one who is playing with fire, who is taking risks, so if we are to talk about bedrooms and what happens behind their doors, we can say that she herself is the victim who is trying to postpone the time when she will be punished. In this film, we view Amira Casar, the woman who invites the man into her bedroom, in positions of women seen in paintings and in pornography. Furthermore, the fact that the "man" is portrayed by Rocco Siffredi, one of the "greatest" stars of the pornography world, makes the film more "knowing".

Fatih Özgüven

KIZKARDEŞİM
A MA SOEUR!
FAT GIRL

FRANSA / FRANCE, 2001, 93', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Catherine Breillat
SENARYO / SCRIPT: Catherine Breillat
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Yorgos Arvanitis
MÜZİK / MUSIC: Jean Minondo
KURGU / EDITING: Pascale Chavance, Gwenola Heaulme, Frederic Barbe
OYUNCULAR / CAST: Anais Reboux, Roxane Mesquida, Librero de Rienzo, Arsinee Khanjian
YAPIM / PRODUCTION: La Sept/ ARTE/ Urania Pictures, R&C/ CB Films, Canal+
TÜRKİYE HAKLARI / TURKEY SALES: İrfan Film
ÖDÜLLER / AWARDS:
OFCS Ödülleri "En İyi Yabancı Film" / OFCS Awards "Best Foreign Language Film", 2002.
Rotterdam Film Festivali "Sinema Kuşağı Ödülü" / Rotterdam Film Festival "Movie Zone Award", 2002.
Berlin Film Festivali "Manfred Salzgeber Ödülü", "Altın Ayı Adaylığı" / Berlin Film Festival "Manfred Salzgeber Award", "Golden Berlin Bear Nomination", 2001.
Cannes Film Festivali "Fransa Kültür Ödülü" / Cannes Film Festival "France Culture Award", 2001.
Chicago Film Festivali "En İyi Film", "Altın Hugo" / Chicago Film Festival "Best Film Award", "Golden Hugo", 2001.

Hiçbir Avrupalı yönetmen, Catherine Breillat kadar cüretkâr filmler yapmamıştır. O kadar ki, yönetmenin 'aykırılık'la flört ettiği bile söylenebilir. *Kızkardeşim*, iyi anlaşmalarına karşın, birbirlerine 'pençelerini' göstermekten de kaçınmayan iki kızkardeşin 'cesur' öyküsünü anlatıyor. Vahşi bir finalle son bulan filmin, izleyicileri ikiye böleceğini söylemek zor değil.

Kız kardeşlerin küçüğü, bir yetişkinin isteklerine ve zekasına sahip olan 12 yaşındaki Anais'dir (Reboux). Ablası Elena (Mesquida) ise Anais'in tam tersi güzeldir, seksidir ve karşısına çıkan her genç erkeği bir mıknatıs gibi kendisine çekmektedir. Ailece gittikleri tatilde Elena, genç bir İtalyanın (de Rienzo) dikkatini çeker. Anais, kız kardeşiyle yeni tanıştığı gencin ilişkilerini takibe alır; öyle ki işi yatak odalarını gözetlemeye kadar götürür. Ancak çok geçmeden İtalyan gencin Elena'yı 'kullandığını' anlarlar. Anais kızkardeşlerden en iyisinin kendisi olduğuna inanmıştır bir kere. Ve bir gün bunu kanıtlayacaktır. Yine de her şeye rağmen kızkardeşini sevmektedir Anais. Yönetmen Breillat, filminde kızkardeşleri "iki ayrı bedendeki tek ruh" olarak betimler. Ancak kızların anne-babaları aynı fikirde değildir; onlara göre, 'zor' olan Anais'dir ve kızkardeşi Elena'yı üzmekten zevk alıyor gibidir. Kızkardeşlerin 'yırtıcı' öyküsünü, genç insanların iç dünyalarına girmeyi çok iyi bilen bir yönetmen olarak anlatıyor Breillat. Reboux ve Mesquida'nın performansları ise bu öykünün inandırıcılığını daha da arttırıyor. Özellikle Reboux, yalnızca kendi duygularını bize yansıtmakla kalmıyor, aynı zamanda kardeşler arasındaki sessiz savaşın galibinin kendisi olacağını hissettirmeyi de başarıyor.

Filmin sonundaki birkaç dakikayı -ki bu süre filmin kırılma noktası aslında- anlatmak çok insaflı olmaz ama finaldeki vahşetin, Anais'in psikolojisini şekillendiren aile sırlarının ortaya dökülmesini sağladığı söylenebilir. Breillat, hiç kuşku yok ki, pek çok yönetmenin uzak durduğu konuları beyazperdeye yansıtmaktan çekinmeyen yetenekli ve akıllı bir yönetmen. *Kızkardeşim*, hakkında ne düşünürseniz düşünün, görmezden gelinemeyecek bir Breillat filmi.

No European director has ever made such bold films as Catherine Breillat. So much so that it can even be said that she is flirting with 'the forbidden'.

Fat Girl, tells the bold story of two sisters, who in spite of getting on well together, don't hesitate to show their 'claws' to one another. It is not hard to predict that this film, with its violent ending, will divide the audience.

The younger sister is 12-year-old Anais (Reboux), who has the desires and intelligence and expectations of an adult. The elder sister, Elena (Mesquida), on the other hand, is the exact opposite of Anais. She is beautiful and sexy and attracts every young man to her like a magnet. On a holiday with their family, Elena catches a young Italian's eye (de Rienzo). Anais begins to observe every detail of the relationship and even goes so far as to watch what goes on in the bedroom. However; it is soon understood that the young Italian is 'using' Elena. Anais, who has for a period of time perceived herself as the better sister, will one day prove this. Nevertheless; she loves her sister and Breillat calls them "one soul in two bodies", but the parents disagree. Rather, they think "the troublesome" one is Anais who seems to love upsetting Elena.

These sisters' 'ferocious' story is told by a director who knows how to penetrate young minds. Moreover; the performances of Reboux and Masquide elevates this credibility. Especially Reboux is not only successful at reflecting her own emotions but also at implying that she will win the quiet struggle with her sister. Although it wouldn't be too cruel to tell the last few minutes of the film - this is actually the climax- it can be said that the violent ending discloses the family secrets that had already shaped Anais' character. Without a doubt Breillat is a clever and talented director who is not afraid to portray on screen what many directors try to avoid. You can think whatever you like about *Fat Girl*, but it is undeniably a Breillat film.

ROMANS
ROMANCE

FRANSA / FRANCE, 1999, 95', 35mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Catherine Breillat
SENARYO / SCRIPT: Catherine Breillat
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Yorgos Arvanitis
MÜZİK / MUSIC: Raphael Tedas, DJ Valentin
KURGU / EDITING: Agnes Guillemot
OYUNCULAR / CAST: Caroline Ducey, Sagamore Stevenin, François Berleand, Rocco Siffredi
YAPIM / PRODUCTION: Flach Films, CB Films, Arte France Cinema, Centre National de la Cinematographie, Canal+, Procirep
TÜRKİYE HAKLARI / TURKEY SALES: İrfan Film
ÖDÜLLER / AWARDS:
İngiliz Bağımsız Film Ödülleri "En İyi Yabancı Film" / British Independent Film Awards "Best Foreign Language Film Award", 1999.

Eğer kışkırtıcılık çok üstün bir sinemasal erdem olsaydı, Catherine Breillat bu konuda başı çeken ve kendisine en yüksek payeler biçilen film yönetmenlerinden biri olurdu. Gel gelelim, bugün 56 yaşında olan Fransız yönetmenin sineması, büyük oranda, bilinen film seyircisini kışkırtmak üzerine kurulu olduğu için, ortaya çıkan yapıtları da hak ettikleri veya hak etmedikleri anlamlarla yükleniyor.

Uluslararası arenada Breillat'yı yücelten ilk yapıt hangisiydi, bilemiyorum; ama o her zamanki kışkırtıcı tavrını Türkiyeli sinema seyircisinin önüne dört yıl önce Romans ile sundu. Örneğin bu filmde Paolo rolünde seyredeceğiniz porno yıldızı Rocco Siffredi'nin ereksiyon halindeki penisi tüm haşmetiyle perdede süzülürken ve başrol oyuncusu Caroline Ducey'le gerçekten "birleşirken" sadece Türkiyeli seyircinin değil, görmüş geçirmiş birçok ülke vatandaşının da şaşkınlığını gizlememiş olması normal (Film o yıl Amerika'da sansürden geçememiş ve okyanusun o yakasında tam 15 dakikası kesilerek gösterilmişti.). Kadın bedeni söz konusu olduğunda her türlü cömertliği kabul edilebilir bulan dünya sinema kamuoyu, aynı sömürü erkek bedeni üzerinden yapılınca bir trafik polisi edasıyla eliyle "Dur!" işareti yapmayı hep görev bellemiştir. Breillat'nın yaptığı esas ve belki de en önemli şey bunu kırmak oldu. Bu tavır öyle kışkırtıcı bir halde ki seyircinin üstüne üstüne gidiyor, onu genelde itiyor, ama bir yandan da konu üzerine düşündürüyor. Böylece, ister istemez amacına ulaşmış oluyor. Bunun tüm filmografisine yayılmış olması Breillat'nın bu yola baş koyduğunun açık bir kanıtı. Enine boyuna -ama tam anlamıyla enine boyuna- kadın cinselliği, yönetmenin temel meselesi. *Romans*'ın kahramanı Marie, erkek arkadaşı Paul'ü (Sagamore Stévenin) cinsel olarak tatmin etmenin çok uzağındadır artık. Genç kadın birtakım cinsel arayışlara girer ve önce bir İtalyan ile, sonra da onu bir nevi cinsel kölesi haline getirecek Robert'la (François Berléand) ilişki yaşar. Breillat'nın Marie'nin yaşadığı bu ilişkileri tasvir ediş biçimi erotik olmaktan çok uzaktadır. Onun derdi, perdede estetik değil, doğal bir cinsellik yaratmaktır. Tutturacağı feminist söylemi böyle bir üslup üzerinden aktarmak...

Filmde Marie'nin kurduğu bir düş var: bir duvarın ikiye böldüğü kadın bedeni... Tüm simgeselliğinin ötesinde bu imge, Romans'ın insanda bıraktığı etkinin de tam karşılığı haline geliyor: sinemadaki bir bireyi de, tüm seyirci topluluğunu da tam ortadan ikiye bölüyor (Bu noktadan sonra belden aşağıda mı yoksa yukarıda mı kaldığınıza karar vermek -zor da olsa- size kalıyor).

Burçin Yalçın

If provocation were to be conceived as a virtue in cinema, there is no doubt that Catherine Breillat would rank among the leading and the most sought-after directors on this subject. Nevertheless, the 56 year-old director's cinema is mostly based on provoking the spectators, and as a result, her films are attributed meanings that they may or may not deserve.

I do not know which was the first film that gave Breillat her reputation in the international arena, but the Turkish spectators were introduced to her usual provocative attitude four years ago, with Romance. It is very normal that not only Turkish viewers, but also the seasoned citizens of so many countries could not hide their stupefaction when they saw on the screen the majestic erected penis of the porn star, Rocco Siffredi, playing the character Paolo in this film, and when he was literally "coupling" with the main actress of the film Caroline Ducey (That year, the film was censored in the United States and 15 minutes of it were cut). When it comes to the woman's body, world cinema public opinion can be very generous indeed. However, if the male body is subjected to the same kind of exploitation, the same viewers take it upon themselves to act like the hand of a traffic policeman to put up a "Stop!" sign. Breillat's basic and perhaps most important achievement was to destroy this image. Furthermore, this attitude is so provocative that it overcomes and repels the viewer; but it also makes the viewers think about the subject thus, inevitably, reaching its aim. The fact that this attitude can be seen in all her movies proves that Breillat is very dedicated to this method.

We can say that female sexuality is the main issue of the director. Marie, the heroine of *Romance*, is far from satisfying her boyfriend Paul (Sagamore Stévenin) sexually. She seeks new sexual experiences and gets involved with an Italian first; then with Robert (François Berléand) who turns her into a kind of sex slave. The way that Breillat depicts Marie's relationships is far from being erotic. Her primary concern is to create a natural sexuality rather than an esthetic scene on the screen. She then communicates her feminist message in this style...

In the film, Marie has a dream. She sees a woman's body that is divided in half by a wall... Beyond all symbolism, this image becomes the exact equivalent of the impression that Romance makes on you: it divides both the individual in the cinema and the whole group of viewers into two halves (After this point, it is up to you to decide whether you consider the film to be erotic or not).

Burçin Yalçın

KUSURSUZ AŞK
PARFAIT AMOUR
PERFECT LOVE

FRANSA / FRANCE, 1996, 110', 35mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Catherine Breillat
SENARYO / SCRIPT: Catherine Breillat
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Laurent Dailland
MÜZİK / MUSIC: Jean Minondo, Jacques Thomas- Gerard
KURGU / EDITING: Agnes Guillemaot
OYUNCULAR / CAST: Isabelle Renauld, Francis Renaud, Laura Saglio, Alain Soral, Delphine de Malerbe, Coralie Gengenbach, Marie Lébée, Alice Mitterrand, Michel Reme, Tom Rocheteau et Serge Toubiana
YAPIM / PRODUCTION: Dacia Films, La Sept Cinéma
TÜRKİYE HAKLARI / TURKEY SALES: İrfan Film
ÖDÜLLER / AWARDS:
Acteurs A L'ecran "En İyi Kadın Oyuncu", "Michel Simon Ödülü" / Acteurs A L'ecran "Best Actress", "Prix Michel Simon", 1997.

Catherine Breillat'nın filmleri, pornografiyle sanatın estetik boyutları arasında sıkışıp kalmış bir çizgi üzerinde sallanır. Zaten Breillat da çektiği filmlerin salt porno olmadığının altını ısrarla çiziyor. Onun filmleri için 'kışkırtıcı', 'erotik' ve zaman zaman da 'rahatsız edici' demek daha uygun olur. *Kusursuz Aşk*, konusu bakımından, Breillat filmleri içinde en dişe dokunur ve masum anlatımlardan biri. Yönetmen filmini; 37 yaşında, iki çocuk annesi ve çalışan bir kadın olan Frederique ile 28 yaşında 'ayak takımından', işsiz güçsüz, üstüne üstlük hiç de karizmatik olmayan Christophe arasındaki tutkulu ilişki üzerinden anlatmaya başlıyor. Kadının erkeğe olan tutkusu ve rahatlığı, erkeğin olası ruh halini daha da biçimlendirip açığa çıkarıyor. Genelde yemek, içki ve sevişme sahnelerinin etrafında dönen film, izleyiciyi 'rahatsız etmek' konusunda bir hayli iddialı!

Film aslında Breillat'nın *Romance* filminin kadın oyuncularından birinin söylediği şu söze çok denk düşüyor, belki de kadın-erkek ilişkilerinin özü buna dayandığı için: "Aşk bir güç meselesi. Bir erkeği, ona sadık kalacak kadar sevdiğinizde sizinle seks yapmıyor. Ancak onu aldattığınızda sizinle birlikte oluyor." Aslında kadının da açmazları yok değil. Yolunda giden, kendi rutininde seyreden bir ilişki onu sıkıyor. Sevdiği adamın yerine daha hareketli bir kişilik koyuyor ve doğal olarak sonuçlarına katlanamıyor. Erkek de onun kendini güçlü gösterme çabalarına.

Cinselliği 'takıntı' haline getiren yönetmen, bunu istediği gibi kullanıyor. Onaylanmak gibi bir derdi de yok. Genelde irkıyım kadınlarla çalışmayı yeğliyor sanki. Yönetmenin gerçek bir öyküden esinlenerek çektiği *Kusursuz Aşk*'ın başrollerinde Isabella ve Francis Renauld var. Sonuçlarına katlanılası bir ilişki düzeyi yaratıyor yönetmen. Yani klasik Catherine Breillat formatlarında ilerleyen, hikayesi diğer filmlere göre daha anlaşılır ve daha tutarlı bir film, *Kusursuz Aşk*.

Banu Bozdemir

Catherina Breillat's films are on the borderline between the pornography and aesthetic art. Actually Breillat strongly emphasizes that her films are not hard porno. I guess it would be better to say that her films are 'provocative', 'erotic' and sometimes 'disturbing'. The subject matter of *Parfait Amour* (Perfect Love), has one of the strongest and most innocent narratives of any Breillat's films. *Perfect Love* starts with the relationship between Frederique, a 37 year-old working mother with two children, and Christophe, a 28 year-old unemployed straggler with no charisma at all. The woman's passion and relaxed manner towards the man shapes and reveals his existing to his state mind. Mostly based on eating, drinking and sex, the film is bound to make the audience feel 'disturbed'. Actually the film goes hand in hand with these words spoken by one of the actresses of *Romance* because it exemplifies the essence of male-female relationships: "Love is a matter of power. When you love a man to the point of staying faithful to him, he won't have sex with you. Only when you cheat on him, does he make love to you."

In fact, it is not as if the woman doesn't have her own problems. A regular and routine relationship bores her. She replaces the man she loves with a more active type and naturally cannot face the consequences. Neither can the man stand her power play.

The director, obsessed with sexuality, uses thesubject however she wants. She has no problems with approval seeking. It seems as if she generally prefers working with plump women. Based on a real story, *Perfect Love* stars Isabella and Francis Renauld. The director creates such a relationship that the consequences are of little importance.

In short, although *Perfect Love* is a classic Catherine Breillat film, the story is clearer and more consistent than her other films.

Banu Bozdemir

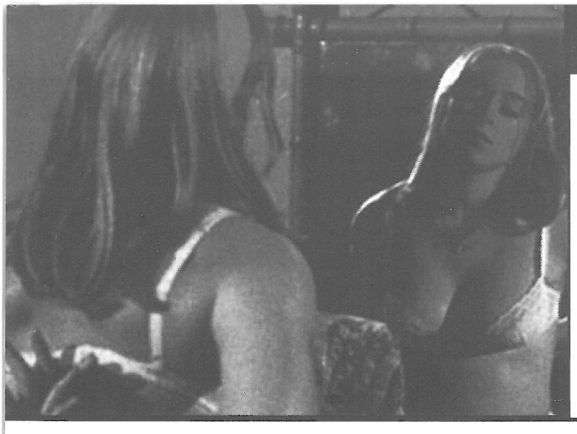

İLK SEVİŞME
UNE VRAIE JEUNE FILLE
A REAL YOUNG GIRL

FRANSA / FRANCE, 1976, 93', 35mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Catherine Breillat
SENARYO / SCRIPT: Catherine Breillat
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Patrick Daert, Pierre Fattori
MÜZİK / MUSIC: Mort Shuman
KURGU / EDITING: Annie Charrier, Michele Quevroy
OYUNCULAR / CAST: Charlotte Alexandra, Hiram Keller, Rita Maiden, Bruno Balp, Georges Gouret, Shirley Stoler, Marie- Helene Breillat, Alexandra Gouveia, Carmelo Petix, Christian Valentin
YAPIM / PRODUCTION: Artedis, CB Films, Centre National de la Cinématographie, Les Films de la Boetie
TÜRKİYE HAKLARI / TURKEY SALES: İrfan Film

Günlük Le Figaro gazetesinin "bedenin mahremiyetine hakaret" olarak tanımladığı, "kadınları aşağıladığını" yazdığı *İlk Sevişme*, Breillat'nın Fransa'da yirmi beş yıl sonra vizyona girebilmiş ilk filmi. Aynı derecede cüretkar, aynı derecede kışkırtıcı, hatta *Romans* gibi filmlerinden daha da sert olduğunu söylenebileceğimiz bir film. Erotizm ve ölümü bir sınır deneyimi haline getirerek Sade ve Bataille'ı takip ettiğini gösteren Breillat, 1974'de yayınladığı Le Soupirail romanından uyarladığı bu ilk filmiyle ruhlara hapsolmuş bedenleri salıvermeye yöneliyor. Yatılı okulundan ailesinin yanına tatile gelen Alice'in cinsel uyanışı ve haz kaynağı olarak bedenine yönelişi bedenin mahremiyetine hakaret etmekten çok, bedene yüklenmiş toplumsal, psikolojik yükleri kaldırıp atmaya yönelik. Alice kendi ağzından anlattığı hikayesinde her şeyiyle o kadar ortada ve o kadar açıkta ki bu açıklık insanı huzursuz ediyor, oturduğu yere iğneler batırıyor. Fanteziyle gerçeğin nerede başlayıp nerede bittiğinin ucunu kaçırdığımız sahnelerde, bir özne olarak filme hakim olmuş cinselliğe ilişkin tabuları yıkmaya çağrılıyoruz. Alice'in babasının kereste fabrikasında çalışan başına buyruk Jim'de arzu nesnesini bulmasının bizi nereye götüreceğini de bilemiyoruz. Breillat'nın altmışlı yıllarda dinlediği romantik ve açık saçık şarkılardan esinlenerek yazdığı şarkılar, bir yandan Alice'in bütün ruh haline, dalgalanmalarına, asiliğine ve hayalperestliğinin saflığına uyum sağlarken, erotizm ile pornografi arasındaki ince sınırı zorlayan çekimler bu saflığa dair açık gerçeği ele vermekten çekinmeyerek izleyiciyi zorluyor. Muhtemelen bu yüzden Breillat, filminin fiziksel olarak değil, izleyici tarafından sansürlendiğini söylemiş. Ne olursa olsun Alice bedenini ruhundan "taşırıyor", bedenini çoğu kadının yaptığı gibi kendine sansürlemiyor. Sınırları zorlayarak kendi iç deneyimini yaratan, izleyicisini hadım eden Alice Bataillevari, bir genç kızlık portresi olarak unutulmaz!

Övül Durmuşoğlu

Labelled "an insult to the intimacy of the body" and "a humiliation of women" by the daily Le Figaro, *A Real Young Girl* is the first of Breillat's films, and was originally shown in French cinemas twenty-five years ago. It can be said that it is as audacious, as provocative, and sometimes even harsher than the director's other films, such as *Romance*. By turning eroticism and death into a radical experience, Breillat proves to us that she is following in the footsteps of Sade and Bataille. In this film, which is an adaptation from her novel Le Soupirail, published in 1974, she tries to emancipate the body imprisoned in its soul. Alice, who comes home from boarding school to spend the holiday with her family, discovers sexuality, and starts enjoying the pleasures that her body provides her. Far from being an insult to intimacy, this discovery is portrayed as lifting the social and psychological burdens put upon the body. While telling us her story in her own words, the heroine of the film, Alice, is so open and frank that it perturbs the audience. In the scenes where the line separating fantasy from reality can barely be perceived, we are invited to break the sexual taboos that inform the film. Alice finds her object of desire in bad-boy Jim, who works in her father's timber factory, and we cannot predict where this will take them/us. The songs written by Breillat, under the influence of the romantic, indecent songs she used to listen to during the 60s, are in harmony with Alice's psychological moods, her ups and downs, her willfulness, and the naiveté of her fancies. On the other hand, the scenes forcing the fine line between eroticism and pornography give the audience a hard time, by revealing the truth that underlies this naiveté. Most probably that's why Breillat says the film will be censurable not in and of itself, but by the audience. Regardless of what happens, Alice's body "overflows" from her soul; she does not censure her own body as many women do theirs. Creating her own inner experience by forcing all limits, and so making eunuchs of the audience, Alice is an unforgettable, Bataille-style portrait of maidenhood.

Övül Durmuşoğlu

KATHARINE HEPBURN

SEVGİLİ MISS KATHARINE

Size daha önce de bir mektup yazmıştım. Sevgiyle hayranlık dolu, saygılı bir mektup. Şimdi bir daha baktım da, biraz ezberden yazılmış sanki, yazık. Sizin daha çok son dönemdeki filmleriniz hafızama nakşolmuş durumdaymış demek. Eskilerinin adlarını hatırlasam da kendilerini unutmuşum; gencecik, incecik bir kızken oynadığınız filmleri. Gerçi hep narin kaldınız ama, porselen şeffaflığındaki yüzünüzde o zaman farklı bir ışıltı varmış, içten gelen bir ışık.

Oysa, "Gençliğinizi de hatırlıyoruz, olgunluk çağınızı da..." demişim. "Neyse ki artık eski filmleri izlemek eskisi gibi sorun değil. Sizin gelişiminize tanık olabiliyoruz. Dördüncü Oscar'ı size getiren *Altın Göl* de muhteşemdi ama, ben olgunluk döneminizde en çok *Afrika Kraliçesi*'ni severim. Bence Cary Grant, James Stewart, ilk filminizdeki rol arkadaşınız John Barrymore bir yana, Tracy'den sonra size en çok yakışan "film eşi", *Afrikak Kraliçesi*'nin başına buyruk Charlie Alnut'u Humphrey Bogart'tı." Öyleydi sahiden. Ama *Philadelphia Öyküsü*, *Yılın Kadını* ve *Adem'in Kaburga Kemiği*'ndeki genç, neredeyse yırtıcı enerjiniz apayrı bir fasıl oluşturuyor. Bir de, o sıralar neredeyse sadece resimlerinizden hatırladığım güzelliğiniz... Benim doğduğum yılda, 1942'de, *Yılın Kadını*'nda Spencer Tracy'le birliktesiniz. Henüz tanışmışsınız, onca ortak filmin ilkindesiniz. Şimdi biz de sizi sıradışı, ömür boyu (Tracy'nin ömrünün geri kalanı) sürecek bir ilişkinin, çeyrek asırlık bir aşkın en başında izleme fırsatı bulacağız. Derler ki, ilk karşılaştığınızda siz Spencer Tracy'ye şöyle bir bakıp, "Korkarım boyum size göre fazla uzun, Mr Tracy" demişsiniz. O da size, "Merak etmeyin, Miss Hepburn, ben boyunuzu kesip kendi hizama getiririm" demiş. Eh, Allah için yapmış da. Elbette oyunculuğunuzun önüne geçememiş de (onu da çok beğenirim ama, siz olağanüstü bir yaratıktınız), ilişkinizde ağırlığını koymuş.

Ne muhteşem bir çifttiniz. Sinema tarihinin oyuncu "ikili"lerinden belki de en iyisi. Oysa yetişme biçiminiz, zevkleriniz, hatta oyunculuk tekniklerniz bile taban tabana zıttı. Tracy, afişlere önce kendi adının yazılmasını isterdi. İtiraz etmemişsiniz, besbelli. Ne aşkmış demek, sizin gibi başına uyruk, özgür ruhlu, "düşünen Amerikalı kadın"ın sembolü birine böyle bir şartı gönül rızasıyla kabul ettirmiş. Açıkçası, bu konuda en ufak bir tartışma açtığınızı sanmıyorum. Ne yazık ki, zirvede olduğunuz 1930'lu yılların ortasından sonra adınızın pek ender olarak "ilk" yazılmasının başlıca nedeni de, hem özel hayatınızda, hem filmlerde süren bu beraberlik oldu. Sonlarda, ama daha onunla son filminiz *Guess Who's Coming to Dinner*'ı çekmeden önce, uzun bir süre Hollywood'dan uzaklaşmış, hasta Tracy'ye bakmıştınız. Hatta aktörün karısı Louise'le ortaklaşa nöbet tuttuğunuz söylenir. Her neyse, herkes bilse de dile düşmemiş bir ilişkiydi. Dedikodu yazarları bile, ikinize olan saygılarından, meseleyi dallanıp budaklandırmamışlardı. 1991'de çıkan anı kitabınız "Me-Stories of My Life"ta yirmi altı yıllık bu aşkı içtenlikle anlatan siz oldunuz.

1928'de Bryn Mawr Koleji'nden mezun olduktan sonra kendinizi sahneye atmıştınız. Önce "yaz oyunları"nda, sonra Broadway'de. Lafını esirgemeyen, dediğim dedik biri olduğunuz için, daha genç yaşınızda Broadway'de başınız derde girdi. Bazen oyun daha başlamadan kovulurdunuz. Önce kadrosuna alınıp sonra kovulduğunuz, derken tekrar alındığınız *The Warrior's Husband* (1932), size ilk olumlu eleştirilerinizin yanı sıra, RKO Stüdyoları ile de bir mukavele getirdi. A Bill of Divorcement'ta, John Barrymore'un kızını oynadınız. Sıradışı sayılan görünüşünüz ve sesiniz, seyircilerin sizi yadırgamasına yol açtı önce. Ama *Morning Glory*'deki (1933) Eva Lovelace rolüyle, ilk Akademi Ödülü'nüzü kazanmayı başardınız. Toplam 12 Oscar adaylığı ve 4 Oscar'dan oluşan rekorunuz, halen kırılmamış durumda. *Long Days Journey Into Night*'la Cannes'da aldığınız En İyi Kadın Oyuncu ödülü ve *Altın Göl*'ün size Oscar'la birlikte getirdiği İngiliz

DEAR MISS KATHARINE

This is my second letter to you. My first letter was written with the emotions of love, admiration, and respect. Unfortunately, as I read it again today, it seems to me that I wrote it without really thinking; perhaps then I was only thinking about your later films. So although I have briefly mentioned their titles, I have forgotten your older movies which date back to the times when you were a sensitive young woman. Well, of course your tenderness never faded away, but in those days there was a somehow different glow on your porcelain-transparent face, a light that seemed to be coming from within your soul.

However, I did write, "We remember the times of your youth and your maturity... Fortunately, seeing your old movies is no longer a problem, and from them we can easily trace the path of your development. Yes, *On Golden Pond*, which brought you your fourth Oscar, was a fascinating film; yet my favorite movie of your mature period is the *African Queen*. I think besides Cary Grant and James Stewart, and John Barrymore with whom you acted in your first film, Humphrey Bogart who portrayed the captain Charlie Alnut in *African Queen* was your best "film partner" after Tracy." He really was. Still, your dynamic and almost wild energy in *The Philadelphia Story*, *Woman of the Year* and *Adam's Rib* informed a totally different period. And of course your perfect beauty in those years, that I can recall from your pictures... The year I was born, 1942, you played with Spencer Tracy in the *Woman of the Year*. At that time you had not yet met, and you were just about to make the first of all those films you would come to make together. Now we will have the opportunity to see you in the beginning of this extraordinary, life-long (for the rest of Tracy's life) relationship that would last twenty-six years. It is said that the first time you met, you looked at Spencer Tracy and told him "I'm afraid I am too tall for you Mr. Tracy". And he replied by saying "Don't you worry Miss Hepburn, I can shorten your height and make it exactly the same as mine". Well, I guess he succeeded in doing that. Of course he did not overshadow your acting, (I also like his acting, but yours was extraordinary), yet he was the dominant party in your relationship.

You were such a gorgeous couple, perhaps the best among the actor-couples in cinematic history. Yet your education, your tastes, even your acting techniques were totally opposite. Tracy wanted his name written on the top of the posters; we can see that you did not object to his demand. It was such a strong love that a headstrong, free-spirited woman like you, the symbol of "the intellectual American woman", willingly accepted such a condition. To be honest, I do not think that you even made a stir over this issue. Unfortunately, the relationship that continued both in your private and professional lives was the main reason why your name was rarely "at the top", for it was after the first half of the 1930s when you were at the zenith of your career. Later on, before you shot your last film together (*Guess Who's Coming to Dinner*), you were away from Hollywood for a long time, taking care of the ill Tracy. It is even said that you and the actor's wife, Louise, took turns by his bedside. Well, although it was known by everyone, it was not a very talked-about relationship. Even the gossip columnists of the papers did not made big news of it, because of their respect for you. You sincerely told us about this love that lasted twenty-six years in your memoirs, "Me - Stories of My Life", published in 1991.

After your graduation from Bryn Mawr College in 1928, you jumped directly onto the stage. First you took part in "summer theatre", and then you went on Broadway. Because you were a bold and stubborn person, even at a very young age, you found yourself in trouble on Broadway. Sometimes you were fired even before the show started. *The Warrior's Husband* (1932), from which you were fired but then re-hired, brought you not only your first positive notices, but also a contract with RKO Studios. In A Bill of Divorcement you were the daughter of John Barrymore; at first, your uncommon appearance and voice made the viewers find you odd. But with the character of Eva Lovelace in *Morning Glory* (1933), you managed to win your first Academy Award. Your record of a total of 12 Oscar nominations and 4 Oscars remains unbeaten. What's more, you also won the Best Actress Award in Cannes, with the *Long Day's Journey Into Night*, and the British Academy Award with your Oscar-winning *On Golden*

Akademi Ödülü de cabası. Üstelik ilk Oscar'ınızı, Broadway'den arzunuz hilafına transfer olduğunuz (olmadık bir para istemiştiniz, nasıl olsa vermezler diye, vermişlerdi) Hollywood'daki üçüncü filminizle almıştınız. Sonra, *Küçük Kadınlar* da (1933) var tabii. Pek çok farklı kadın karaktere can verdiğiniz ilk yıllardaki filmlerinizden biri ki, son yıllarda izlemek şansına kavuşmuştum. Louisa May Alcott'ın kitabını çok severdim. Sizin karakteriniz Jo ise, edebiyattaki kahramanlarımın en kıymetlilerindendir. Hep, bu filmin en sevdiğiniz film olduğunu söylerdiniz. Belki siz de Jo'yu seviyordunuz, kim bilir? Benim hayalhanemdeki Jo erkek çocuğa sizinkinden biraz daha fazla benziyordu ama, Winona Ryder'la mukayese kabul etmeyeceğiniz kesin. Aslında, cidden hoş bir uyarlamaydı. Ama ne yazık ki, *Philadelphia Öyküsü*'nde boşandığınız kocanızı oynayacak olan Cary Grant'le klasik komedi *Bringing Up Baby*'de (1938) ilk kez bir araya geldiğiniz sıralar, işletmeciler sizi "gişe zehiri" ilan etmişti bile. Broadway'e döndünüz, *Philadelphia Öyküsü*'nün orijinalinde Tracy Lord'u oynadınız. Ne de olsa, Philip Barry bu karakteri, hatta oyunu sizin için yazmıştı. Oyun büyük başarı kazandı, sinemaya uyarlanması söz konusu oldu. Evet, "gişe zehiri"ydiniz ama, oyunun da hakları sizdeydi. Bu sayede, Hollywood'a parlak bir dönüş yaptınız. Bir sonraki filminiz ise, malûm, sizi Spencer Tracy ile bir araya getirdi. 1942'den 1967'ye kadar kimyanızın kıvılcımları beyazperdeyi sardı. Birlikte yaptığınız filmler, "cinsiyetlerin savaşı" hikâyelerinin en iyi örnekleri arasına girdi. Leonard Maltin sizin cennette eşleştirildiğiniz görüşündeydi.

Ama meslek hayatınızın en iyileri arasında, başkalarıyla yaptığınız filmler de var. Bogart'la Afrika'da çektiğiniz mahut *Afrika Kraliçesi* ve daha niceleri: *Summertime* (1955); *Suddenly, Last Summer* (1959) ve *Long Day's Journey Into Night* (1962). Tracy ile son perde birlikteliğiniz *Guess Who's Coming To Dinner* (1967) size bir Oscar daha kazandırdı. Ertesi yıl, *The Lion In Winter*'daki (1968) Aquitaine'li Eleanor rolünüz de. Sonra Broadway'e döndünüz, ilk müzikalinizde Coco'nun Coco Chanel'i oldunuz. Henry Fonda ile oynadığınız o güzelim *Altın Göl*'le de (1981) dördüncü Oscarınızı aldınız. Ne diyelim, o gün bu gün elinize su döken çıkmadı. 1994'e kadar TV filmleriyle gönül eğlediniz. O yıl da *Love Affair*'de Warren Beatty'nin herkese dalaşan teyzesi oldunuz.

Harikulade bir meslek hayatıydı; emsalsiz bir kadındınız. Hollywood size burun kıvırırken, eleştirmenler hep baş savunucunuz oldu. Kimine göre, onlar olmasa, Hollywood'da tutunmanız mümkün değildi. Ara ara bıkıp uzaklaştınız, neyse ki geri de döndünüz. Stüdyo yetkilileri sizi pek çözemese bile, zamanla saygı duymayı öğrendiler. Basınla ilişkileriniz için ise "Bana alıştılar" diyecektiniz, "insanın eski bir eve alışması gibi."

Ama ben hep güzellik meselesine dönmek istiyorum. Tuhaf bir Hollywood macerasıymış aslında. Sizi güzel bulmadıkları için başarınızı iyi oyunculuğunuzun yanı sıra, kişiliğinize bağlamışlar. Oysa, eski filmleriniz bir yana, 35 yaşındayken çekilmiş bir resminize bakınca bile hayran kalmıştım. Ne kadar güzel bir kemik yapınız, mucizevi bir ışıltınız, yumuşakça dalgalanan saçlarınız var. New England damgalı sesinizi de beğenmezlermiş. "Donald Duck'la Stradivarius arası bir şey" derlermiş. Olsun varsın, o New England sesi, müzikallerin altından bile kalkacak kadar yetkindi!..

Doksan altı yıl, ışığınızı çevrenize saçtınız. Dört yıl daha yaşasanız, dalya diyecektiniz, Miss Katharine. Ne yapalım, her şeyin bir sonu var. Neyse ki yüz yıla yakın süre varlığınızla bu gezegeni, performanslarınızla sinemaseverlerin kalbini şenlendirdiniz. Ne mutlu sizi izleyenlere!

Sevin Okyay

Pond. And you won your first Oscar with your third film in Hollywood, for which you were transferred from Broadway against your will (you wanted a substantial amount of money, thinking that they would not give it, but in fact they did). And of course, there is *Little Women* (1933). It is one of your first films wherein you interpreted many aspects of the female character, and I had the opportunity to see it recently. I loved Louisa May Alcott's book. And Jo, the character you interpreted, is the most precious of all my heroes in literature. You always said this was your favorite film. Maybe you also liked Jo best, who knows? Although the Jo in my imagination looked more like a boy than your Jo, it is obvious that a comparison with Winona Ryder would be out of the question. Actually, that was a very nice adaptation. Unfortunately, during the classic comedy *Bringing Up Baby* (1938), which was your first film with Cary Grant playing your ex-husband in *The Philadelphia Story*, the managers had already labeled you "box-office poison". You returned to Broadway and played Tracy Lordin in the original version of *The Philadelphia Story*. After all, Philip Barry had written this character and even the whole play for you. The play was a great success and was later adapted for cinema. Yes, you may have seemed "box-office poison" but you were holding the rights to the play; that's how you had a triumphant return to Hollywood. And your next film, as we all know, brought you and Spencer Tracy together. From 1942 to 1967, the sparks from the chemistry between you lit up the screen. The films you made together became the best examples of the stories of the "war between the sexes". Leonard Maltin thought that you two were a match made in heaven.

But among the best films of your career, there are those which you made with others, like the well-known *The African Queen* which you shot in Africa with Bogart, and more: *Summertime* (1955), *Suddenly, Last Summer* (1959), and *Long Day's Journey Into Night* (1962). Your last film with Tracy, *Guess Who's Coming To Dinner* (1967), brought you yet another Oscar, as did the character of Eleanor of Aquitaine whom you interpreted the following year in *The Lion In Winter* (1968). In time, you returned to Broadway and played Coco's Coco Chanel in your first musical. With the enchanting *On Golden Pond* (1981) you performed with Henry Fonda and won your fourth Oscar. What can I say, except that since that day, no one has ever been able to outperform you? From that time until 1994, you amused yourself with TV movies. And then in 1994, you became the ever-quarrelling aunt of Warren Beatty in *Love Affair*.

You had a wonderful career, and you were a unique lady. While Hollywood was thumbing its nose at you, the critics were always your greatest advocates--some people think that it would have been impossible for you to get established in Hollywood without those critics. From time to time, you became exhausted, and withdrew; fortunately you always came back. Although the big shots of the studios could never fully understand you, in the course of time they came to respect you. And when it came to your relationship with the press, you would say, "They got used to me, just like a person gets used to living in an old house."

But I want to mention this infamous "beauty" issue. I guess it was an out-of-the-ordinary Hollywood adventures for you; because they did not find you beautiful, they thought your success was due only to your personality, and to your good acting. Yet, not even mentioning your younger years, I was fascinated when I saw a photo of you taken at the age of 35. What a beautiful bone structure you have! Your sparkle is miraculous, and your hair floats velvety-smooth. And they did not like your New England-style voice; they said it was a cross between "Donald Duck and Stradivarius". Nevertheless, that New England voice of yours was so effective as to succeed in musicals!

During your ninety-six years, you illuminated our world. Had you lived four more years, you would be able to celebrate your hundredth birthday, Miss Katharine. Unfortunately, all good things come to an end. But thank God, for almost a hundred years you brought joy not only to the hearts of your audiences but also to our very planet with your acting. Happy are those who have had the opportunity to watch you!

Sevin Okyay

ADEM'İN KABURGA KEMİĞİ
ADAM'S RIB

ABD / USA, 1949, 101', 35 mm., **S&B** / B&W

YÖNETMEN / DIRECTOR: George Cukor
SENARYO / SCRIPT: Ruth Gordon, Garson Kanin
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: George J. Folsey
MÜZİK / MUSIC: Cole Porter, Miklos Rozsa
KURGU / EDITING: George Boemler
OYUNCULAR / CAST: Spencer Tracy, Katharine Hepburn, Judy Holliday, Tom Ewell, David Wayne, Jean Hagen, Hope Emerson, Eve March, Clarence Kolb, Emerson Tracy, Polly Moran
YAPIM / PRODUCTION: Metro Goldwyn Mayer
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Metro Goldwyn Mayer, Warner Home Video, Criterion Collection, MGM/UA Home Entertainment
ÖDÜLLER / AWARDS:
Ulusal Film Koruma Kurulu, ABD "Ulusal Film Sicil Ödülü" / National Film Preservation Board, USA "National Film Registry Award", 1992.
Akademi Ödülleri "En İyi Senaryo Adaylığı" / Academy Awards, "Best Screenplay Nomination", 1951.

George Cukor'un yönettiği *Adem'in Kaburga Kemiği*, Katharine Hepburn'a kadınların eşitliği ve hakları üzerine düşüncelerini söyleme olanağı veren, zamanının çok ilerisinde bir film. Kadınla erkeğin mücadelesini anlatan filmlerin öncülerinden biri, ve bu konuda dengeyi iyi tutturuyor. Gerçek hayatta evli olan Garson Kanin ve Ruth Gordon'un senaryosu, Katharine Hepburn ve Spencer Tracy çifti için biçilmiş kaftandı. Film, tiyatroyu andıran durağan sahnelerine rağmen zekice yazılmış diyaloglarıyla ve oyuncularının başarısıyla dikkat çekiyor. Filmde az görünmesine rağmen filmin tetikleyicisi durumunda olan "kocasını vuran kadın"ı canlandıran Judy Holliday de ilk kez bu filmle kamera karşısına çıktı ve çok başarılı oldu. Sıradan bir ev kadını olan üç çocuk annesi Doris Attinger (Judy Holliday) kendisine ihanet ettiğinden kuşkulandığı kocasını takip eder ve bir kadınla birlikte olduğunu görünce adamı tabancayla vurur. Olayı gazeteden okuyan Amanda Bonner (Katharine Hepburn) öncelikle bir kadın olarak olayla ilgilenir. Bölge savcılığı iddia makamına Adam Bonner'ı (Spencer Tracy) atayınca, eşi Amanda Bonner da avukat olarak kadının savunmasını üstlenir. Davadaki cinsiyetler arası savaş, evliliklerine yansıyacak ve başlangıçta çok iyi yürüyen mutlu birliktelikleri giderek bozulacaktır. *Adem'in Kaburga Kemiği*, kadın hakları, hukuk ve kadının toplumdaki yeri konusunda önemli mesajlar verirken güldürmeyi de başaran, eğlendirirken düşündüren bir komedi. Zamanında çok beğenilen filmde Katharine Hepburn'un canlandırdığı kadın hakları için adalete meydan okuyan güçlü kadın karakterin, gösterildiği dönemde kadının eşitliği mücadelesinde bir model oluşturduğu söylenebilir. Beyazperdede karşılaştığımız yılmayan hak mücadelecisi kadın avukat karakterinin ilk örneğinin bu filmde çizildiğini görüyoruz. Hatta bugün çok popüler olan Ally Mc Beal dizisindeki kadın avukatların Katharine Hepburn'un yanında ne kadar zayıf ve hafif kaldıkları da günümüze özgü bilmecelerden biri olsa gerek. Filmi izlerken zaman içinde eskimediğini ve bir 're-make'inin yapılmasının yerinde olacağını düşüneceksiniz.

Şükran Yücel

Directed by George Cukor, *Adam's Rib* was a film far ahead of its era, in that it gave Katharine Hepburn the opportunity to say what she thought about the rights and equality of women. It is one of the pioneering films that tell of the struggle between men and women, and with a well-balanced approach. The casting of Garson Kanin and Ruth Gordon, who were married in real life, was in fact a perfect match for the Katharine Hepburn-Spencer Tracy couple. Despite some slow-moving scenes which resemble theater, this film stands out with its cleverly written dialogues and with the successful performances of its actors. Although not depicted in many scenes, Judy Holliday, playing the woman who shoots her husband and thus becomes the sparking force in the plot, achieved great success in this first film of hers. Doris Attinger (Judy Holliday), an ordinary housewife with three children, suspects that her husband is betraying her. She follows him, and when she finds out that he is with another woman, she shoots him. Amanda Bonner (Katharine Hepburn), who learns of the incident from the newspapers, gets interested in the subject because she also is a woman. When the public prosecutor's office appoints Adam Bonner (Spencer Tracy) as Attorney, his wife Amanda Bonner, who is also a lawyer, undertakes to defend the woman. As the gender war in the lawsuit affects their marriage, their easy-going, happy relationship gradually deteriorates. *Adam's Rib* is a comedy that not only gives important messages about women's rights, law, and the position of women in society, but also puts a smile on the viewer's face. It can be said that, in this highly praised film, the strong character who challenges 'justice' on behalf of women's rights, and who was portrayed by Katharine Hepburn, set a role model for the women's struggle for equality during the period the film was made. We can see that the prototype of a fearless, justice-seeking female lawyer of the screen was first created in this film. What's more, today's so popular women lawyers (as in the TV series Ally Mc Beal) seem weak indeed when compared to Katherine Hepburn. While watching the film, you will realize that it has not been faded by time, and that now would be an appropriate era to shoot a re-make of it.

Şükran Yücel

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
George Cukor 1899 yılında New York'ta doğdu. 1920'li yılların sonlarında Hollywood'da diyalog yönetmeni olarak çalışmaya başladı; bazı filmlerde de küçük roller aldı. 1930 yılında kendi uzun filmlerini çekmeye başladı. 1932 yılında yönettiği ve Katharine Hepburn'ün de ilk filmi olan A Bill of Divorcement, yönetmenin en iyi filmi kabul edilir. 40'lı yıllarda ödül kazanmış birçok dramanın yanı sıra *Philadelphia Öyküsü* ve *Adem'in Kaburga Kemiği* gibi klasik komedilere de imza attı. Yönetmenin en başarılı filmlerinden biri de 1954 yılında yönettiği *Bir Yıldız Doğuyor* adlı müzikaldi. *My Fair Lady* de Cukor'un 60'lı yıllara damgasını vuran bir başka müzikal çalışmasıydı. George Cukor 1983 yılında yaşama veda etti.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
George Cukor was born at 1899 in New York. By the late 1920s, he began working in Hollywood as a dialogue director and filling other uncredited crew roles on some films. In 1930, he began to co-direct his first features. But it defined his best work, starting in 1932 with Katharine Hepburn's first film, A Bill of Divorcement. He made the award-winning dramas during the '40s, as well as the classic comedies like *The Philadelphia Story* and *Adam's Rib*. One of Cukor's finest films was the 1954 musical *A Star Is Born*. Another musical was also his biggest hit of the '60s: *My Fair Lady*. George Cukor died in 1983.

SEÇİLMİŞ FİLMLERİ / SELECTED FILMOGRAPHY
Rich and Famous, 1981; My Fair Lady, 1964;Something's Got to Give, 1962; Let's Make Love, 1960; A Star Is Born, 1954

PHILADELPHIA ÖYKÜSÜ
THE PHILADELPHIA STORY

ABD / USA, 1940, 112', 35 mm., S&B/ B&W

YÖNETMEN / DIRECTOR: George Cukor
SENARYO / SCRIPT: Donald Odgen Stewart
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Joseph Ruttenberg
MÜZİK / MUSIC: Franz Waxman
KURGU / EDITING: Frank Sullivan
OYUNCULAR / CAST: Cary Grant, Katharine Hepburn, James Stewart, Ruth Hussey, John Howard, Roland Young, John Halliday, Mary Nash, Virginia Weidler, Henry Daniell
YAPIM / PRODUCTION: Metro Goldwyn Mayer
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Metro Goldwyn Mayer, Atalanta Films
ÖDÜLLER / AWARDS:
Ulusal Film Koruma Kurulu, ABD "Ulusal Film Sicil Ödülü"/ National Film Preservation Board, USA "National Film Registry Award", 1995.
Akademi Ödülleri, ABD Oscar "En İyi Erkek Oyuncu", "En İyi Senaryo", "En İyi Kadın Oyuncu Adaylığı", "En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Adaylığı", "En İyi Yönetmen Adaylığı" / Academy Awards, USA Oscar "Best Actor in Leading Role Award", "Best Screenplay Award", "Best Actress in Leading Role Nomination"," Best Actress in Supporting Role", "Best Director Nomination", "Best Picture Nomination", 1941.
New York Film Eleştirmenleri Derneği Ödülleri NYFCC "En İyi Kadın Oyuncu" / New York Film Critics Circle Awards NYFCC "Best Actress Award", 1940.

Sosyetik, sevimli, asi Katharine Hepburn, içten aydınlanmış ışıl ışıl bir yüzle ortada dolaşıyor. Babasına meydan okuyor, eski kocasına bağırıyor, gizlice düğününü yazmaya çalışan gazeteciyle kafa buluyor, nişanlısına muhabbetle bakıyor. Üstelik, hem onu yeterince güzel bulmayanları mahcup edecek kadar güzel görünüyor, hem de film, Miss Katharine'i "gişe zehiri" ilan edenlerin hevesini kursağında bırakacak kadar iş yaptı. Cary Grant ile James Stewart'ın gönül çelici oyunlarına, cazip varlıklarına rağmen, Metro-Goldwyn-Mayer'in ona mecburen başrolü verdiği *Philadelphia Öyküsü'nün* yıldızı da o. Hepburn, Philip Barry'nin onun için yazdığı, Broadway'de büyük başarı kazanan oyunun haklarına sahipti. MGM de bu yüzden aktrisi başrolde oynatmak zorunda kaldı. İyi olmuş, çünkü bu mutlu tesdüf belki de onun onlarca yıl süren meslek hayatının devam etmesini sağladı. Sosyetik genç hanım Tracy Lord rolünü üstüne elbise gibi giyen Hepburn, kendinden emin, mükemmeliyetçi, başkalarının kusurlarını affetmeyen Tracy'nin, beklenmedik olaylar ve ummadığı tepkiler sonucu değişerek mükemmeliyetçilikten kurtuluşunu çok inandırıcı biçimde canlandırıyor. Philadelphia Öyküsü, aslında karmaşık ve tuhaf bir film. Her şeyden önce, ortada bir şantaj meselesi var. Sonra da, içkiyle arası biraz fazlaca iyi olan sabık koca, yazar olmak isteyen gazeteci, ressam olan foto muhabiri, kendini beğenmiş nişanlı, çapkın baba, çilekeş anne, çok bilmiş kız kardeşin Tracy etrafında oluşturduğu çember... Eski koca (Cary Grant), son bir gayretle düğüne geliyor. Evlerine gazeteci sokmayan sosyetik aile, bir şantaja boyun eğmek zorunda kalıyor. Bu şantaja âlet olan gazeteci (James Stewart) de, herkes gibi Tracy'ye âşık oluyor. Nişanlı ise (John Howard), boş kafalı adamın biri. *Philadelphia Öyküsü*, içiçe geçmiş hikâyeleri, eğlendirici insan ilişkileri ve iyi oyunculuğuyla, dörd dörtlük bir Hollywood Altın Çağı komedisi. Sosyete mensubu kişilere duyuyor olabileceğiniz antipati de, bir süre sonra hoş görmeye dönüşüyor.

Sevin Okyay

A charming, contrary jet-setter Katharine Hepburn goes about with a keen, alive presence. She challenges her father, shouts at her ex-husband, makes fun of the reporter who secretly tries to write about her wedding, and treats her fiancé with love and affection. In addition to all of this, her attractiveness made the people who did not find her beautiful enough abashed, just the way the film affected those who had declared Miss Katharine Hepburn "box-office poison", because it went on to become a box-office success. Despite the seductive games and charisma of Cary Grant and James Stewart, Metro-Goldwyn-Mayer had to give Katharine Hepburn the leading role, and she indeed is the star of *Philadelphia Story.* Hepburn owned the rights to this play that Philip Barry wrote for her, which became such a great success on Broadway. (That's why MGM had to give her the leading role.) This was a happy coincidence, and perhaps it was with this impetus she would pursue a career that lasted several decades. Hepburn suits perfectly the character of Tracy Lord, a young woman belonging to high society. Very convincingly, she interprets how this demanding character who is very sure of herself and is pitiless towards the mistakes of others, changes as a result of unexpected events and surprising reactions, and how she loses her perfectionism. In fact, Philadelphia Story is a complex and unconventional film. First, this is a blackmailing story. Then, we have Tracy surrounded by an ex-husband who drinks too much, a reporter who wants to become a writer, a newspaper photographer who is a painter, a fiancé who is conceited, a long-suffering mother, a rapscallion father, and an over-wise sister... Making one last effort, the ex-husband (Cary Grant) comes to the wedding. The jet-set family, who does not even allow reporters into their houses, must submit to blackmail. The reporter (James Stewart), who becomes an instrument of this blackmail, falls in love with Tracy just like everyone else. When it comes to the fiancé (John Howard), it turns out he is a good-for-nothing fellow. *Philadelphia Story* is a perfect example of Hollywood's Golden Age comedy, with its tangled story-lines, entertaining human relations, and fine acting. Furthermore, any lack of goodwill you might feel for members of the jet-set is transformed into indulgent amusement by the end of the film.

Sevin Okyay

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
George Cukor 1899 yılında New York'ta doğdu. 1920'li yılların sonlarında Hollywood'da diyalog yönetmeni olarak çalışmaya başladı; bazı filmlerde de küçük roller aldı. 1930 yılında kendi uzun filmlerini çekmeye başladı. 1932 yılında yönettiği ve Katharine Hepburn'ün de ilk filmi olan A Bill of Divorcement, yönetmenin en iyi filmi kabul edilir. 40'lı yıllarda ödül kazanmış birçok dramanın yanı sıra *Philadelphia Öyküsü* ve *Adem'in Kaburga Kemiği* gibi klasik komedilere de imza attı. Yönetmenin en başarılı filmlerinden biri de 1954 yılında yönettiği *Bir Yıldız Doğuyor* adlı müzikaldi. *My Fair Lady* de Cukor'un 60'lı yıllara damgasını vuran bir başka müzikal çalışmasıydı. George Cukor 1983 yılında yaşama veda etti.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
George Cukor was born at 1899 in New York. By the late 1920s, he began working in Hollywood as a dialogue director and filling other uncredited crew roles on some films. In 1930, he began to co-direct his first features. But it defined his best work, starting in 1932 with Katharine Hepburn's first film, A Bill of Divorcement. He made the award-winning dramas during the '40s, as well as the classic comedies like *The Philadelphia Story* and *Adam's Rib*. One of Cukor's finest films was the 1954 musical *A Star Is Born*. Another musical was also his biggest hit of the '60s: *My Fair Lady*. George Cukor died in 1983.

SEÇİLMİŞ FİLMLERİ / SELECTED FILMOGRAPY
Rich and Famous, 1981; My Fair Lady, 1964;Something's Got to Give, 1962; Let's Make Love, 1960; A Star Is Born, 1954

YILIN KADINI
WOMAN OF THE YEAR

ABD / USA, 1942, 114', 35mm., **S&B** / B&W

YÖNETMEN / DIRECTOR: George Stevens
SENARYO / SCRIPT: Ring lardner, Jr., Michael Kanin
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Joseph Ruttenberg
MÜZİK / MUSIC: Franz Waxman
KURGU / EDITING: Frank Sullivan
OYUNCULAR / CAST: Spencer Tracy, Katharine Hepburn, Fay Bainter, Reginald Owen, Minor Watson, William Bendix, Gladys Blake, Dan Tobin, Roscoe Karns
YAPIM / PRODUCTION: Metro Goldwyn Mayer
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Metro Goldwyn Mayer, Atalanta Filmes
ÖDÜLLER / AWARDS:
Ulusal Film Koruma Kurulu, ABD "Ulusal Film Sicil Ödülü"/ National Film Preservation Board, USA "National Film Registry Award", 1999.
Akademi Ödülleri "En İyi Senaryo", "En İyi Kadın Oyuncu Adaylığı" / Academy Awards, USA Oscar "Best Screenplay Award", "Best Actress in Leading Role Nomination", 1943.

Katharine Hepburn'la daha önce *Alice Adams* (1934), *Quality Street* (1937) gibi filmlerde çalışmış olan George Stevens, 1940'ların başında komedilere ağırlık vermeye başlamış, öncelikle Hepburn'un isteği ve yapımcıları zorlamasıyla *Yılın Kadını'nın* da yönetmen koltuğuna oturmuştu. Film başlangıçta tipik bir "zıtların birliği" öyküsü olarak tasarlanmış, önceleri birbirlerinden pek hoşlanmayan iki gazetecinin (biri politika muhabiri, diğeri spor yazarı) giderek büyük aşk yaşamalarını anlatmaya soyunmuştu. Sonuçta ortaya Amerikan kaynaklarında bugün de bol yıldızla değerlendirilen, sevimlilik katsayısı yüksek, zarif bir komedi çıktı gerçekten de. Evdeki hesap çarşıya uymuştu! Pek öngörülemeyen şey ise filmin başrol oyuncuları Katharine Hepburn ile Spencer Tracy'nin "zıtlık" falan değil, inanılmaz bir ruhsal uyum göstermeleri, kimya tutturmaları ve sette birbirlerine aşık olup, yaşam boyu birbirlerine bağlı kalacak olmalarıydı. İkisi de evliydi, (Tracy hiçbir zaman boşanmadı) ama yazar Irwing Wallace'ın dediği türden, eğer yüzyıllar önce yaşanmış olsaydı, çağımızın en büyük romantik efsanelerinden biri olarak nitelendirilebilecek bir aşkın fitili tutuşmuştu *Yılın Kadını'nın* setinde. Hepburn, Tracy için yalnızca yılın değil, "tüm zamanların kadını" olageldi ondan sonra. O güne dek "baba adam, güven veren erkek" rollerinde büyük başarı kazanan Tracy de, Hepburn'a "bir beden dar" gelmediğini ilk andan itibaren kanıtlamış oldu. Fay Bainter, Reginald Owen, William Bendix gibi oyuncularla da desteklenen Yılın Kadını, örneklerine bugün de sıkça rastladığımız romantik komedi türünün yalın anlatımlı ama tarihi örneklerinden biri. Hepburn'un, karşısındakini hafifçe tepeden süzerek bakışlarına, benzersiz bir erotizm yüklü endamına diyecek yok. San Fransisco, Captains Courageus, Test Pilot, Northwest Passage, Dr. Jekyll and Mr. Hyde gibi sert filmlerin ardından Tracy de, belki birilerine "Bu filmde ne işi var..." dedirtmiş olabilir ama spor yazarı rolünün hakkını veriyor. Kaldı ki o filmde ne işi olduğunu, gerçekte yalnızca Hepburn biliyordu!

Tunca Arslan

George Stevens, who had already worked with Katharine Hepburn in films like *Alice Adams* (1934) and *Quality Street* (1937) started shooting additional comedy films in the early 1940s, and directed Woman of the Year upon Hepburn's request and at the insistence of the producers. It was plotted as a typical "union of opposites" type of a story, telling us about two journalists (a political correspondent and a sports columnist), who do not fancy each other in the beginning, but who fall desperately in love as time goes by. The result is an elegant, charming comedy which has multi-star ratings by American critics. Yes, the result achieved was the result expected! What was not expected by anyone was the real-life soul-mate harmony between the leading actors Spencer Tracy and Katharine Hepburn, as a result of which they fell in love and stayed devoted to each other for the rest of their lives. Although they were both married (in fact, Tracy never got divorced), on the back stage of *Woman of the Year*, the seeds were sown for a great love which could have been an Irving Wallace-type of 'greatest romantic legends of our era' if it had blossomed centuries ago. For Tracy, Hepburn became not only the woman of the year, but also the woman of all time. And Tracy, who had achieved great success with "good natured, trustworthy man" roles, proved from the first moment that he was enough of a man for Hepburn. With the participation of other stars like Fay Bainter, Reginald Owen, William Bendix, *Woman of the Year* is a simply narrated yet historic example of the romantic comedy that we enjoy so often today. We see Hepburn smoothly eyeing people from head to toe; and with a uniquely erotic figure. Maybe after having seen him in harsher films, like San Fransisco, Captains Courageus, Test Pilot, Northwest Passage and Dr. Jekyll and Mr. Hyde, some people might wonder what Tracy is doing in this film; yet, by interpreting the character of the sports columnist, he successfully accomplished what was put on his shoulders. In fact, it was only Hepburn who really knew what he was doing in that film!

Tunca Arslan

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
George Stevens 1904 yılında Kaliforniya'da doğdu. İlk profesyonel oyunculuk deneyimini beş yaşında ailesine ait yapım şirketinde gerçekleştirdi. Fotoğraf çekmeyi hobi olarak seçen yönetmen, 17 yaşında yardımcı kameraman olarak çalışmaya başladı. Daha sonra esas kameraman olarak çalıştı ve kısa filmler yönetti. Yönetmenin son yılları başarısızlıklarla dolu olsa da, eleştirmenler ve yönetmenin hayranları, onu başarılı yapımlarıyla anmayı tercih etmişlerdi.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
George Stevens was born in 1904 in California. He made his professional acting debut at age five in the company of his actor parents. Developing an interest in photography as a hobby, Stevens became an assistant movie cameraman at the age of 17. He worked as principal cameraman, and then he directed short movies. His last years were full of disappointments; his fans and critics, however, prefer to cite his huge repertoire of hits, rather than his faltering, final misses.

SEÇİLMİŞ FİLMLERİ / SELECTED FILMOGRAPHY
The Only Game in Town, 1970; The Greatest Story Ever Told, 1965; A Place in the Sun, 1951; Nazi Concentration Camps, 1945; The More the Merrier, 1943; Qality Street, 1937; Alice Adams, 1935; Flirting in the Park, 1933; Mama Loves Papa, 1932; Ladies Last, 1930

DORRIS DÖRRIE

DORIS DÖRRIE

Doris Dörrie 1955'te Almanya, Hannover'de dünyaya geldi. Amerika Birleşik Devletleri'nin Kaliforniya kentindeki Pacific Üniversitesi'nde tiyatro, New York'taki Sosyal Araştırmalar Okulu'nda da psikoloji eğitimi aldı (1973-1975). Daha sonra Münih'teki Televizyon ve Sinema Akademisi'nde drama, oyunculuk ve film üzerine eğitimini sürdürdü. 1983'te çektiği ilk uzun metrajlı filmi *Yürekten'i* 1984 yapımı Im Innern des Wals izledi. En büyük başarısı ve kariyerinin başlangıcı, 1985'te gösterime giren *Erkekler* adlı filmi oldu. Bu film ona ulusal ve uluslararası başarılar getirdi. 1986'da *Cennet*'i, 1988'de *Ben ve O*'yu çekti. Bunları, *Almanya'da Aşk* adlı belgeseli ve Türkiye'de de vizyona giren *Doğum Günün Kutlu Olsun Türk!* ve 2. Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'nde gösterilen *Kimse Beni Sevmiyor* adlı filmleri izledi. Doris Dörrie, 1998'de çektiği *Ben Güzel miyim?* filmiyle 2000 yılında "Bavyera Film Ödülü" aldı. 1999'da *Garantili Aydınlanma* filmine imzasını attı. Korku filmi olan *Balinanın İçinden* de Dörrie imzası taşıyordu. Dörrie 1994'te *Doğum Günün Kutlu Olsun Türk!*'le "CIVIS Radyo ve Televizyon Ödülü"ne değer bulundu. 1996'da yönetmene "Devlet Liyakat Nişanı" verildi.

Fassbinder'in 1982'deki ölümünün Yeni Alman Sineması'nın sonu olduğunu söyleyen bazı eleştirmenler, bunu Doris Dörrie'nin komedisinin ortaya çıkışı olarak değerlendirdi. Her halükârda, 80'lerin ortası, Yeni Alman Sineması'nın hedefleri ve amaçlarının, daha eğlenceli ve ticari yönden başarılı filmler yapmaya yöneldiği bir dönüm noktasıydı. Dörrie'nin, 400 bin dolarlık kısıtlı bir bütçeyle çekilen, önce 20 kopya basılan, sonra kopya sayısı 230'a çıkarılan Erkekler adlı komedisi, 60'lardan beri Almanya'da bir kadın yönetmenin yüksek hasılata ulaştığı ilk film oldu. Bu, Almanya'da 5 milyon, dünyada da 6 milyon izleyici sayısıyla 1986'nın en başarılı filmi olmanın yanında, yönetmenine "Altın Beyazperde Ödülü"nü getirdi. Dörrie'nin, Amerikan filmlerine özgü eğlendirici tarzı sergilediği *Erkekler*'in ardından, amatör video kamerayla çektiği *Garantili Aydınlanma*, bu filmin devamı olarak yorumlandı. Dörrie, bugünün Almanya'sındaki büyük şehir yaşamını anlattığı filmi *Kimse Beni Sevmiyor* için şöyle diyordu: "Şehirde -gökdelenlerin benim için prototip mekanlar olduğu yer- anonimlik günlük hayatın kuralı haline gelmiş. Herkes, kendi komik yöntemleriyle ve yapayalnız, kendi yolculuğuna çıkmış. Çünkü herkes, diğerleriyle bir şeyler yaşamanın ve birlikte hissetmenin arzusuyla yürürken, duvara çarpmış sonunda. Ben kimseye kendi dramımı anlatamazsam, benim özlemim hayallerin ve ütopyaların görüntülerini yansıtır sadece." 2001 yılı sonunda, *Çıplak* adlı filmi için Bavyera Film Fonu'ndan iki milyon mark destek aldı. Bu film, Türkiye

DORIS DÖRRIE

Doris Dörrie was born in Hannover, Germany in 1955. She studied theater at Pacific University in California, and psychology at the School of Social Research in New York. (1973-1975). Later, she continued her education in acting, drama and filmmaking at the Academy of Television and Film in Munchen.
Her first feature film *Straight Through the Heart* which she shot in 1983, was followed by Im Innern Des Wals in 1984. Her greatest achievement and the debut of her career was *Männer* (Men) which was released in 1985 and brought her national and international aclaim. In 1986 she filmed *Paradise* (Paradies) and in 1988, *Me and Him* (Ich und Er). Her documentary entitled *Love in Germany*, shown in Turkey as well, *Happy Birthday Turk!* and another film shown in the Second Flying Broom Film Festival, *Nobody Loves Me*, followed in the footsteps of her previous works. Dörrie was awarded the "Bavaria Film Prize" in 2000 for *Am I Beautiful?* (Bin Ich Schon?) which she filmed in 1998. In 1999, she shot *Enlightenment Guaranteed* (Erlectung Garantiert). Dorrie also directed the thriller, Inside the Whale. In 1994, she won the "CIVIS Radio and Television Prize" with Happy Birthday. In 1996, she was awarded the "State Merit Honor"
Some critics said that Fassbinder's death in 1982 was the end of the New German Cinema. Others say it was the debut of Doris Dörrie's comedy. In any case, the mid-80s marked a clear shift in the aims and goals of the New German Cinema towards a more entertaining and commercially successful form of filmmaking. *Men* was filmed on a tight budget of $400,000. The twenty initial prints were soon increased

Sinema ve Audiovisuel Kültür Vakfı (TÜRSAK) tarafından 19-25 Eylül 2003 tarihleri arasında İstanbul'da düzenlenen Uluslararası Komedi Filmleri Festivali'nde izleyici jürisinin oylarıyla "En Ciddi Komedi Filmi" seçildi.
Doris Dörrie, tüm uzun metrajlı filmlerini aynı kadroyla çekti. Filmlerinin çoğunda kameraman olarak eşi Helge Weindler görülüyordu. Yönetmenin bazı filmleri, kendi yazılarından uyarlandı. İlk öykü kitabı, Liebe, Schmerz und das ganze verdammte. Zeug (Sevgi, Acı ve Lanet Olası Her Şey) 1987'de yayımlandı. Dörrie'nin kısa öykülerini topladığı 7 kitabı ve bir de romanı Zürih Yayınevi tarafından basıldı.

to 230 and *Men...* became the first major box office success for a female director from Germany since the 60s. It actually became the most successful German film of 1986 with five million viewers in Germany and six million worldwide and brought its director the "Golden Motion Picture Prize". *Enlightenment Guaranteed*, which she filmed with an amateur handy cam, was considered as the sequel to *Men* in which Dörrie's American style humor was evident.
When she talked about *Nobody Loves Me* where she showed urban life in today's Germany, Dörrie said: "in the city - there the high-rise is an archetypical place for me - anonymity is the order of the day. Everyone, in their own funny way, all alone, is on their own private journey because everyone comes up against their own brick walls with their desire to experience and feel others. And if I can't tell anyone else about my own personal drama, then my longing will create images of dreams and utopias."
Towards the end of 2001, she received 2 million DM support from the Bavaria Film Fund for the film *Naked* (Nackt). This film was also honored as the "Most Serious Comedy Film" based on the audience jury votes in the International Comedy Films Festival held in Istanbul between 19 and 23 September 2003 by the Turkey Cinema and Audio-visual Culture Foundation (TURSAK).
Doris Dörrie has filmed all her feature films using the same crew. In most of her films, her partner, Helge Weindler, was the cameraman. Some of her films were adapted from her fiction. Her first story book Liebe, Schmerz und das ganze verdammte.Zeug (Love, Pain and Goddamn Everything) was published in 1987. Zurich Publishing House published her novel and seven volumes of her collected short stories.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Ein Seltsames Paar, 2004 (TV)
Nackt, 2002
Erleuchtung garantiert, 2000
¿Bin ich schön?, 1998
...Augenblick..., 1997 (TV)
Keiner liebt mich, 1995
Was darf's denn sein?, 1993 (TV)
Happy Birthday, Türke!, 1992
Geld, 1989
Love in Germany, 1989
Ich und Er, 1988
Paradies, 1986
Männer, 1985
Im Innern des Wals, 1985
Mitten ins Herz, 1983 (TV)
Dazwischen, 1982 (TV)
Von Romantik keine Spur, 1980 (TV)
Paula aus Portugal, 1979
Alt werden in der Fremde, 1978
Erste Walzer, Der, 1978
Hättest was Gescheites gelernt, 1978 (TV)
Max und Sandy, 1978 (TV)
Ene, mene, mink, 1977
Ob's stürmt oder schneit, 1976

GARANTİLİ AYDINLANMA

ERLEUCHTUNG GARANTIERT
ENLIGHTENMENT GUARANTEED

ALMANYA / GERMANY, 2000, 109', 35 mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Dorris Dörrie
SENARYO / SCRIPT: Dorris Dörrie, Ruth Stadler
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Hans Karl Hu
KURGU / EDITING: Inez Regnier, Arne Sinnwell
OYUNCULAR / CAST: Uwe Ochsenknecht, Gustav-Peter Wöhler, Petra Zieser, Ulrike Kriener, Anica Dobra, Heiner Lauterbach, Frank X. Gernstl, Gisela Gernstl, Jimi Ochsenknecht, Wilson Ochsenknecht, Leopold Zieser, Emilia Zieser
YAPIM / PRODUCTION: Megahertz TV Fernsehproduktion GmbH
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Cinemian, Constantin Film, Capitol Entertainment
ÖDÜLLER / AWARDS:
Bavari Film Ödülleri "En İyi Erkek Oyuncu", **"En İyi Yapım"**/ Bawarian Film Awards "Best Actor Award" and "Best Production Award", 1999.

Olgunlaşma hikayeleri genellikle gençler üzerine odaklanır, ama Dorris Dörrie'nin *Garantili Aydınlanma'sı* 40'lı yaşlara ait bir 'büyüme hikayesi' olarak değerlendirilebilir. Uwe (Uwe Ochsenknecht) ve Gustav (Gustav-Peter Wöhler) kardeş olmalarına rağmen çok farklı iki karaktere sahiptirler. Uwe, tam bir miskin pejmürde, Gustav ise bir feng-shui uzmanıdır. Uwe, eşinin evdeki her şeyi ve çocukları alıp kendisini terk etmesi üzerine, sıkıntılarını paylaşabilmek için kardeşine gider. Gustav da tam bu sırada Japonya'daki bir Budist manastırında inzivaya çekilmek üzere yola çıkmaya hazırlanmaktadır. Uwe'nin onun peşine takılmaktan başka çaresi kalmamıştır. Ancak bu, Gustav'ın pek de hoşuna gitmez. İki kardeş daha Tokyo'ya varır varmaz sorunlar başlar. Kredi kartlarını "zalim" bir bankamatiğe kaptırmaları yetmezmiş gibi, otele dönüş yolunu da bulamazlar. Şaşkın bir şekilde, son çareyi hırsızlık yapmakta bulurlar; çaldıkları çadırı şehrin ortasında boş bir alana kurarlar. Tokyo'da daha fazla kalamayacaklarını anlayan iki kardeş, manastıra gitmek için bir Alman birahanesinde çalışıp para biriktirmeye başlarlar. Ve manastıra gitmeye yetecek parayı biriktirirler. Yönetmen Dörrie, Budist topluluğuyla ve onların Batılı anlayışını ti'ye alarak ucuz bir komedi ortaya çıkarmak yerine, bu konuyu alışılmışın dışında bir hassasiyetle ele almayı başarıyor. Filmde mizah unsuru, manastırda birbirleriyle ve kendi yaşam biçimleriyle başa çıkmaktaki yetersizlikleri ön plana çıkarılan Uwe ve Gustav üzerine kurulmuş. Aslında *Garantili Aydınlanma*, tamamen amatör video kamerayla çekilmiş bir film. Dörrie, Uwe'nin video kamerayla çektiği pürüzlü görüntüler ve kendisinin daha gelişmiş tekniklerle çektiği görüntüler arasında gidip geliyor. İzleyici de dünyayı Uwe'nin kamerasından görüyor ve video kullanıldığını anlamıyor bile.

Usually "coming of age" stories center around the young, but Doris Dörrie's *Enlightenment Guaranteed* could be classified as a coming of age story for 40-year-olds. Uwe (played by Uwe Ochsenknecht) and Gustav (Gustav-Peter Wöhler) could hardly be more different as brothers; the former is an utter slob and the latter a practicing feng shui expert. When Uwe's wife leaves him suddenly, taking the entire contents of their flat and the children with her, he turns to his brother for a shoulder to cry on. As Gustav is about to embark on a Buddhist retreat to Japan, Uwe has no choice but to tag along - much to his brother's alarm. Almost as soon as the pair arrives in Tokyo, trouble starts to brew. Their credit cards are lost to a "vicious" cash dispenser and they cannot find their way back to their hotel. In desperation, they resort to stealing a tent, which they pitch in the middle of the city on a vacant lot. In order to leave Tokyo, the brothers work in a German-style beer hall, where they earn enough money to make their way to the monastery. Dörrie could quite easily have gotten cheap comic mileage by mocking the Buddhist community and Western perceptions of them. Instead, she manages to handle this subject with unusual delicacy, and the joke is decidedly on Uwe and Gustav, whose inadequacies are highlighted: of coping in the monastery, with each other, and with their own lives. In fact, *Enlightenment Guaranteed* is - remarkably enough - shot entirely on video. Dörrie switches back and forth between the extremely grainy home video made by Uwe and her own much more sophisticated techniques; such is her skill that you only ever feel you are experiencing video as a medium when you see the world through Uwe's camera.

BEN GÜZEL MİYİM?
BIN ICH SCHON?
AM I BEAUTIFUL ?

ALMANYA / GERMANY, 1998, 117', 35mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Dorris Dörrie
SENARYO / SCRIPT: Dorris Dörrie, Rolf Basedow, Ruth Stadler
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Theo Bierkens
KURGU / EDITING: Inez Regnier
OYUNCULAR / CAST: Marie Zielcke, Carla Weindler, Julian Messner, Suzanne von Borsody, Franka Potente, Gustav-Peter Wöhler, Steffen Wink, Anica Dobra, Iris Berben, Oliver Nagele, Maria Schrader
YAPIM / PRODUCTION: Constantin Film Produktion GmbH, Fanes Film
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Cinemian, Constantin Film
ÖDÜLLER / AWARDS:
Bavyera Film Ödülleri "En İyi Senaryo"/ Bawarian Film Awards "Best Screenplay Award", 1999.
Alman Film Ödülleri Altın Film Ödülü "Göze Çarpan Başarı: Yardımcı Kadın Oyuncu"/ German Film Awards Film Award in Gold "Outstanding Individual Achievement: Supporting Actress Award" 1999.

Genelde keyifli komedileri ile tanıdığımız Dorris Dörrie'nin nispeten karanlık olan bir filmi, *Ben Güzel miyim?*. Çekimler sırasında yıllardır hem iş hem de özel yaşamında birlikte olduğu kameramanı Helge Weindler'i kaybeden ve oldukça travmatik bir dönem geçiren yönetmen, bir grup insanın birbirine türlü şekillerde bağlanan hayatlarını iç içe geçmiş hikayelerle anlatıyor filmde. Yine de yönetmenin kendine has komedi tarzını filmin her karesinde hissetmek mümkün. Almanya ve İspanya'da geçen filmde; hayalkırıklıkları, rutin hayatlardan kurtulmak için tercih edilen maceralar, aşk, acı, aldatma, ayrılma, kavuşmayla örülü bir dizi öykü izliyoruz. Robert Altman'ın kült filmi *Short Cuts*'da olduğu gibi, B*en Güzel miyim?* filminde de farklı öykülerin kahramanlarının yolları türlü şekillerde kesişiyor. Sorunlu ilişkisini tam olarak kafasından atabilmek için aslında sevmediği bir adamla evlenme hazırlıkları yapan bir kız; hayatına yeniden heyecan katabilmek için genç bir öğrenciyle ilişki yaşamaya başlayan orta yaşlı bir adam; farklı nedenlerle kendilerini yollara vurup olmadık bir anda yolları kesişen bir kadın ve bir adam; ölmüş nişanlısının acısıyla ne yapacağını bilemeyen genç bir kadın, filmin kahramanları. Soğuk, karanlık Münih ve güneşli Güney İspanya arasında gidip gelen bu farklı öykülerle birlikte biz de fark ederiz ki; "hayatta bazı şeyler bir an için var, ve her an elimizden kayıp gidebilir. Öyleyse anı yaşamak lazım, çünkü sahip olduğumuz tek şey 'o an' olabilir". Yönetmen Dörrie'nin düşüncesi, başlangıçta, kısa öykülerden oluşan bir film çekmek değilmiş. Çünkü yazarlığını ve yönetmenliğini iki ayrı alan olarak değerlendiriyormuş. Ama öykülerindeki atmosferi ve ruhu filme taşıyıp taşıyamayacağını görmek istemiş. Sonuç, görülmeye değer!

Ayşegül Oğuz

Am I Beautiful? is a slightly darker than usual film from Dorris Dörrie, who is known and loved for her unique style in comedy. During the shooting of one of her films, she lost her husband and cameraman Helge Weindler, and she went through a depressive period. In this film, she tells about a group of people with complicated lives and interconnected stories. In the midst of her pain she managed to come up with yet another sparkling film. This acclaimed director created a gem with this remarkably inspiring film about the universal quest of happiness. Set in Germany and Spain, Am I Beautiful? weaves together individual stories of broken hearts, adventures to dispel the dullness of life, love, pain, cheating, coming apart, getting together... We meet women and men who experience different kinds of troubles in their lives. Somehow these people meet up with each other at some point. A girl getting ready to marry a man whom she doesn't want at all, just to erase the memories of her previous troubled relationship, a middle-aged man who began an affair with a young girl to feel some excitement in his life, a man and a woman who set off for different reasons and meet by chance on their travels, a young women who is grieving for her dead fiancé... Here are the characters of our film, who travel between cold and dark Munich and sunny and warm southern Spain. Along with them, we come to realize that "some things in life are in our hands just for a short while, and they may suddenly disappear". Dörrie says:" I never really intended to produce a film version of my stories. Writing stories is something that is completely separate from my film work. But somehow I wanted to find out whether I could actually convey the atmosphere and mood of my stories on film. Another thing that fascinated me was how to handle the extremely complex structure, and interconnect all the different stories."

Ayşegül Oğuz

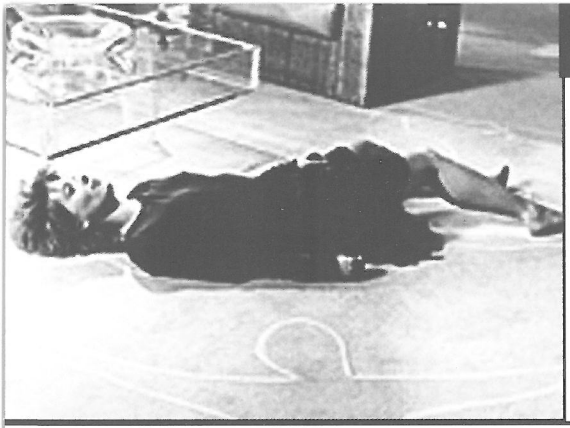

YÜREKTEN
MITTEN INS HERZ
STRAIGHT THROUGH THE HEART

ALMANYA / GERMANY, 1983, 91', 35mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Dorris Dörrie
SENARYO / SCRIPT: Dorris Dörrie
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Michael Gobel
MÜZİK / MUSIC: Paul Shigihara
KURGU / EDITING: Thomas Wiegand, Lilli von Otting
OYUNCULAR / CAST: Josef Bierbichler, Nuran Filiz, Beate Jensen, Gabrielle Litty, Jens Muller-Rastede
YAPIM / PRODUCTION: Al Olga, Westdeutscher Rundfunk
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: New Yorker Films
ÖDÜLLER / AWARDS:
Max Olphüs Festivali "Seyirci Ödülü" / Max Olphüs Festival "Audience Award", 1984.

Bu yıl Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'nde üç filmiyle yer alacak olan Dorris Dörrie, Almanya sinemasını yeniden dirilten yönetmenlerden biri olarak tanımlanıyor. Dörrie, filmlerinde müzik, tiyatro ve yazarlık gibi alanlardaki üretimlerinden de sıklıkla yararlanıyor. 80'lerin başından bu yana çektiği filmlerle Almanya dışında da en tanınan yönetmenlerden biri olan Dörrie'nin, bir kısa öyküsünden uyarladığı 1983 tarihli filmi *Yürekten*, 20'li yaşlarının başında genç bir kadın olan Anna'nın öyküsünü anlatıyor. 'Sıkıcı' bir işte çalışan Anna, bir gün bir diş doktorundan (Dr. Thal) hiç beklemediği kadar cazip, ama bir o kadar da tuhaf iş teklifi alır. Ayda 2500 Mark kazanacak, karşılığında ise harika bir evde yaşamak dışında hiçbir şey yapmayacaktır. Üstelik sıkılıp işten ayrılsa bile altı ay boyunca maaş almaya devam edecektir. Anna bu teklifi önce reddetse de sonradan kabul eder. Dr. Thal'ın bu 'tuhaflığına' hiçbir anlam verememekle birlikte, çok geçmeden onun duygularını gösteremeyen -aslında büyük bir olasılıkla duyguları olmayan- bir adam olduğunu anlayacaktır. Tüm bu tuhaflıklara karşın Anna doktora aşık olur; doktorun 'duygusuzluğuna' rağmen ona karşı hissettiklerini gizleyemez. Aşk, Anna'ya olmadık işler yaptırır: Önce, doktordan hamile kalmış gibi yapar; ama bu 'oyun' bazı insanların hayatını felakete çevirecektir. Televizyon için çekilen bu film, sonradan gördüğü ilgi üzerine sinema formatına dönüştürülmüş. Yalnızlık, aşk, tutku ve çaresizlik gibi evrensel ve iç acıtıcı duyguları kendine has tarzıyla ele alan Dörrie, her zamanki gibi etkileyici ve izleyiciyi yüreğinden vuracak bir filme imza atmış.

Ayşegül Oğuz

Dorris Dörrie is known as one of the directors who reinvigorated the German cinema. Dörrie is not just a film director, but also a well-known artist when it comes to opera, literature, and theatre. Very often, she uses her experience and knowledge that come out of those fields. Her film, *Straight Through the Heart* (1983), is adapted from one of her short stories. Anna Blume, a girl in her early 20s, is absolutely fed up with her job at a supermarket, and receives an attractive but weird job offer from dentist Dr. Thal. For 2500 DM a month she will do nothing but live in his big and luxurious house. Moreover, even if she gets bored and quits, she will go on being payed for another six months. At first she rejects, but then finally accepts, the offer. She cannot understand Dr. Thal's motives, and soon notices that he does not show (and probably does not have) any emotion. Despite all the strangeness, she falls in love with him. She cannot help her feelings towards him, even though he is so ruthless. Pushed by love, she starts doing unbelievable things. First she pretends to be pregnant by him, then turns the lives of some other people into a nightmare. This film was first intended for television, but due to the interest it received, was adapted for cinema. It's a striking film by Dörrie, one that will capture the audience by the heart. As always, she interprets in her own style the universal painful emotions of loneliness, love, passion, and helplessness...

Ayşegül Oğuz

MARIE TRINTIGNANT

DOKUNAKLI, ÖZGÜR VE ÖZGÜN: MARIE TRINTIGNANT

Marie Trintignant, 21 Ocak 1962'te, yönetmen Nadine Trintignant ve ünlü aktör Jean-Louis Trintignant'nın kızı olarak Paris'te doğdu. Bir televizyon dizisinin çekimleri için bulunduğu Litvanya'da, Noir Desir adlı rock grubunun solisti olan sevgilisi Bertrand Cantat tarafından dövüldü ve beyin ödeminden 41 yaşında yaşama veda etti. Marie Trintignant; ünlü ve başarılı bir oyuncu, dört çocuk annesi, güzel ve özgür bir kadın, aktif bir feministti...

Marie Trintignant'ın sinemayla tanışması, annesinin yönettiği *Mon amour, mon amour* (1967) filmindeki rolüyle oldu. Dört yıl sonra, yine bir Nadine Trintignant filmi olan *Ça n'arrive qu'aux autres*'de oynadı. Annesi, bir yandan filmlerinde ona rol verirken, diğer yandan da oyunculuğu seçmemesini tembihliyordu: "Çünkü tüm oyuncular mutsuz olurlar." Marie, başta bu uyarıları dikkate aldı; oyuncu değil, veteriner ya da 'courtisane' (Türkçeye 'kibar fahişe' ya da 'metres' olarak çevrilen bu sözcüğün Fransız kültüründe biraz daha farklı bir anlamı var: Eskiden, özgür olmak istiyorlarsa kadınların tek seçeneği 'courtisane' olmaktı.) olmak istiyordu. Ne var ki, sinema sevdası ağır bastı ve nihayetinde oyunculukta karar kıldı. İleride, Baudelaire'in "Oyuncular, courtisane ve şairdirler" sözünü okuduğunda, en azından çocukluk hayallerinden birini gerçekleştirdiğine inanacaktı...

Annesinin ikinci eşi Alain Corneau'nun kara komedisi *Serie Noire*'da (1978) oynamaya başladığında 16 yaşındaydı. Bu filmde canlandırdığı içe dönük, var olma bunalımlarıyla boğuşan, utangaç Mona karakteri, Marie'nin oyuncu olarak fark edilmesini sağlamakla kalmadı, kariyeri boyunca hep karşısına çıkacak bir karakteri de belirledi: Sorunlu, bunalımlı, marjinal... Marie bunun nedenini "Ben canavarları severim; savunulamayacakları savunmak isterim" diye açıklıyordu.

17 yaşındayken, babası Jean-Louis Trintignant ve dönemin ünlü İtalyan aktörleriyle birlikte Ettore Scola'nın *La Terrasse* filminde rol aldı. Yönetmen Scola'nın ağzından çıkan bir cümle, Marie'nin, yolunu sinemaya doğru çizerek doğru bir seçim yaptığından emin olmasını sağladı: "Aktris olmak için yaratıldığını hâlâ anlayamadın mı?"

Genç bir oyuncu olarak Marie çok utangaçtı ve kendini seyirci önünde ifade etmekte zorlanıyordu. Hem bir sorun olarak gördüğü bu utangaçlığını yenmek hem de oyunculuğunu geliştirmek için tiyatro dersi almaya başladı. Çabaları kısa sürede sonuç verdi; Marie artık çekingen biri değildi. Bu 'sorun'la nasıl başa çıktığını şöyle anlatmıştı bir röportajında: "Utangaçtım, çok utangaçtım. Sonra birden anladım ki; utangaçlık bencilliğin başka bir şekli. Ve her şey birden aydınlandı."

Aldığı derslerden sonra profesyonel oyunculuk yaşamında sinemayla tiyatroyu birlikte yürütmeye çalıştı: "Bu iş çok zor; ne kadar çok yaparsam o kadar çok seviyorum fakat gerçekten iyi olmak için o kadar çok öğrenmek gerekiyor ki... Tiyatro bana yardım ediyor çünkü gelişmeyi çok çabuk fark edebiliyorum. Ama sinemada bu daha fazla zaman alıyor. Kazanılanlar, belki bir sonraki filmde anlaşılabiliyor ancak. Sinema boşaltırken, tiyatro dolduruyor. Benim için en iyisi, ikisini de dönüşümlü olarak yapmak."

Bütün bunlarla birlikte Marie, "zor kadın" rollerinde görünmeye devam etti. Ta ki, annesi Nadine Trintignant, kızının o zamana kadar canlandırdıklarından daha farklı bir rolde oynamasını sağlayana kadar. 1984'te *L'ete Prochain* filminde Marie, körkütük aşık olduğu adama bir çocuk veren

MARIE TRINTIGNANT AN EFFECTIVE, INDEPENDENT AND ORIGINAL ARTIST

Marie Trintignant was born in Paris on January 21, 1962, as a member of a cinematic family. Her mother is director, Nadine Trintignant, and her father is distinguished internationally renowned actor. Jean-Louis Trintignant. Marie Trintignant lost her life at the age of 41 because of blows from her convicted boyfriend, Bertrand Cantat, the soloist of Noir Desir. Marie Trintignant was a famous and successful actress, the mother of four children, a beautiful and independent woman and an active feminist.

Marie Trintignant first experienced cinema at the age of 4 through her mother's film *Mon amour, mon amour* (1967). Later on, she played a part in another film of Nadine Trintignant, *Ça n'arrive qu'aux autres* (1971). Although mother Trintignant gave her daughter parts in films at an early age, she also tried to prevent Marie from becoming an actress by citing the well-known actors' cliché: "If you want to be an actress, don't do it because all the actresses turn out unhappy" At first, Marie took these warnings seriously and decided to become a vet or a courtisane, but she could not get rid of the cinema bug she caught at an early age. In the end, she accepted living with this bug. Later on, when she read Baudelaire's words: "Actresses are both courtisanes and poets", she believed that she had fulfilled at least one of her childhood dreams.

At the age of 16 she played an introverted, shy character struggling with the depression in the black comedy of her stepfather, Alain Corneau, *Serie Noire* (1978),. This character not only made her famous as an actress, but also determined the type of character she would play during her career. Marie Trintignant explained the reason why she always played problematic, depressed, marginal heroines: "I like monsters. I like to defend those that cannot be defended."

At the age of 17, accompanied by her father Jean-Louis Trintignant and famous Italian actors of that time, she played in the *La Terrasse* of Ettore Scola. When Ettore Scola asked her: "You still don't know that you were born to be an actress?", Marie was sure that she had made the right choice. Because now, she had the approval of a great director.

As a young actress, Marie was very shy and faced difficulties when expressing herself in front of an audience. Maybe she was so successful in Serie Noire, because the silent, introverted, shy character of Mona resembled her so much. She decided to overcome this problem by taking lessons to improve her acting. Marie was successful at overcoming her shyness. She tells how she achieved this: "I was shy, very shy... then suddenly, I realized that shyness is another form of selfishness which clarified everything for me."

After theater lessons, in her professional life she always tried to work in both the cinema and theater. In an interview, she elaborated on the subject: "This job is very difficult. The more I do it, the more I like it. But one cannot imagine how much you need to learn to be good. Theater helps me because its effects are more obvious. I can quickly notice the improvement gained through theater whereas cinema takes more time. Your gains can only be understood later, maybe in another film. The theater loads while the cinema unloads. The best option for me is to practice both of them alternately."

Although she continued to play difficult women characters, later on, her mother, Nadine, made her

genç bir kadını, Sidonie'yi canlandırdı. Tüm mutluluğuna rağmen topluluk karşısına çıkmaktan korktuğu için mesleğini icra edemeyen bir piyanist olan Sidonie karakteri ile Marie, yalnızca "sorunlu" rollerde değil, "komik" rollerde de oynayabileceğini gördü.

Endişeli-etkileyici bakışları ve yumuşak-boğuk sesi, kendisinin de canlandırmaktan mutluluk duyduğu, pek çok yönetmenin sıradışı, çarpıcı kadın kahramanlarına esin verdi. Marie, Çek yönetmen Otokar Votocek'in Vacances au *Paradis Palace* (1991) filminde hafızasını kaybetmiş bir kadın, Elie Chouraqui'nin filmi *Les Marmotes*'da da (1993) nevrotik bir aşık olarak çıktı izleyici karşısına. Didier Le Pecheur'un filmi *Des nouvelles du Bon Dieu*'da (1996) intihara meyilli bir karakter, Yvon Marciano'nun *Le Cri de La Soie*'sında fetişist ve kleptoman, Pierre Salvadori'nin *Comme elle respire*'inde ise kronik yalancı bir kadındı. Claude Chabrol'le yalnızca iki film çevirmiş olsa da Marie'nin melankolik bakışlarındaki derinliği yalnızca bu yönetmen yakalayabildi ve bunu büyük bir başarıyla beyazperdeye aktardı. Chabrol, birlikte çektikleri iki filmde Marie'den, sürekli canlandırdığı dengesiz ve öldürücü kadınlardan daha kompleks, daha duyarlı bir kadın yarattı. Marie, Chabrol'ün erkek egemen bir toplumun baskısı altındaki kadını, kürtaj gibi hassas bir konuda kendi koyduğu kuralları çiğnemesi halinde nasıl cezalandırdığını anlatan filmi *Bir Kadın Cinayeti*'nde Isabelle Huppert'in arkadaşı bir fahişe rolündeydi. 1992'de Chabrol'ün *Betty* filminde başrolü oynadı. Bu filmdeki alkolik kadın Betty rolüyle kendini kanıtladı. Ölümüyle erken sonlanan sinema kariyerinin en önemli rolü olarak kaldı Betty.

Corneau'nun *Le Cousin* ve *Le Prince du Pacifique*'inde olduğu gibi popüler filmlerde az da olsa yer aldı Marie. Zaman zaman da Pascal Morelli'nin çizgi filmi *Corto Maltese*'de (2002) olduğu gibi, eşine az rastlanır büyüleyici sesini çeşitli yapımlara ödünç verdi. Tiyatroyu da bir kenara bırakmadı; özellikle babasıyla

play a role that was very different from what she had played up to that time. In 1984, in *L'ete Prochain*, Marie Trintignant played Sidonie, a young woman who bore a child to the man whom she madly loved. Despite all her happiness, Sidonie had a problem: she was a pianist but she was unable to play because of stage- fright. She absolutely had to solve this problem. Playing Sidonie, Marie learned that she could also be funny.

Her anxious and impressive looks and soft husky voice have immortalized the extraordinary and remarkable heroines of many directors that she was glad to play. In the Czech director Otokar Votocek's film *Vacances au Paradis Palace* (1991) she incarnated a woman who loses her memory. In Elie Chouraqui's film *Les Marmotes* (1993), she was a neurotic lover. In Didier Le Pecheur's film *Des nouvelles du Bon Dieu* (1996), she played a character with suicidal tendencies. In Yvon Marciano's *Le Cri de La Soie* she played a fetishist and kleptomaniac and in Pierre Salvadori 's *Comme elle respire* she was a chronic liar.

Despite the fact that she only made two films with Claude Chabrol, he is the only director who could reflect, with great success, the depth of her melancholia on screen. In the two movies they shot together, Chabrol created a more complex and sensitive woman than the mentally unbalanced and fatal character that Marie always played. In *Une affaire des Femmes*, a film by Chabrol, which depicts how male-dominated society, punishes the oppressed woman when she breaks rules that she did not make concerning a very delicate subject like abortion. Marie played a whore, who was a friend of Isabelle Huppert. In 1992, she played the main character in Chabrol's film *Betty*. Playing Betty the alcoholic, Marie's beauty and talent were without blemish. Unfortunately, owing to her untimely death, Betty remained her greatest and most important film role in the cinema.

Although she played many neurotic women, Marie brought diversity to her acting career through parts played in Cible émouvante and Les démons de Jésus. It was rare that she played in popular films like Corneau's *Le Cousin* and *Le Prince du Pacifique*. From time to time, as it happened in Pascal Morelli's cartoon, *Corto Maltese* (2002), she lent her rare and fascinating husky voice to several productions. She also did not give up the theater and performed in many unforgettable plays sharing the stage with her father.

Marie Trintignant was an artist who also chose to take a political stand. She was against the war in Iraq, and as an artist, she worked for feminism in her movies and theater productions. She was part of the declaration called Manifeste des 343 in 1971 to legalize abortion in France. She also played in TV films her mother directed for France 2 such as *Victoire dans Victoire or Douleur de Femmes*.

Her sudden and unfair death on August 1, 2003, for which her boyfriend Bertrand Cantat was found guilty of, is even more severe and ruthless than what happened to the characters that she played in the theater or the cinema during her whole career. The fact that the beloved artist Marie Trintignant was a militant for the women's movement in France made it difficult to understand and accept the reason for her death and it created great arguments in her country concerning the violence against women. Considering her artistic personality, her values and beliefs and her way of life, we can say that the reason for her death is paradoxical. It is even more striking and paradoxical to see that her unexpected tragic demise

unutulmaz pek çok oyunda sahneye çıktı. Marie Trintignant, politik olarak da taraf olmayı seçmiş bir sanatçıydı. En son, Irak savaşı sırasında, savaşın karşısında yer aldı ve sinema ya da televizyon için gerçekleştirdiği yapımlarda inandığı feminist davalar için çalıştı. Fransa'da 1971'de kürtajın yasallaşması için "Manifeste des 343" diye adlandırılan bildiride yer aldı ve annesinin yönetiminde France 2 televizyon kanalı için çekilen *Victoire dans Victoire* ve *Douleur de Femmes* gibi kadın özgürlüğünü savunan filmlerde oynadı.

1 Ağustos 2003'te, sevgilisi Bertrand Cantat'nın sorumlu tutulduğu hiç de adil olmayan ölüm şekli, şimdiye dek tiyatroda ya da sinemada canlandırdığı tüm karakterlerin başına gelen olaylardan daha sert ve acımasız oldu. Fransa'da sevilen bir sanatçı olan Marie Trintignant'ın kadın hareketinin militanlarından olması, ölüm nedeninin kavranmasını ve kabullenilmesini zorlaştırıyordu. Ülkesinde kadınlara yönelik şiddete ilişkin büyük tartışmalar yaratmıştı Marie. Bu beklenmedik trajik son, Marie Trintignant'ı, tam da Colette gibi 20. yüzyılın en özgür kadınlarından birini ekrana taşımak üzere, *Colette* filminin çekimleri sırasında buldu. Çekimler için Litvanya'nın Vilnius kentindeki bir otel odasında sevgilisinden yediği dayak sonucu yaşama veda etti. Bu üzücü son, kadın-erkek ilişkilerinde yaşanan şiddetin korkutucu sonuçlarının, sosyal sınıf, ülke, millet ayrımı gözetmediğini, evrensel ve güncel bir sorun olduğunu gösteriyordu. Bu dokunaklı, özgür ve özgün sanatçı, Fransa'da artık şiddet deyince akla ilk gelen isim... Ve haliyle, erkek şiddetini yaşayan kadınların da sembolü...

Aysun Akarsu

Kaynaklar:
Nouvel Observateur (Le) 09/10/2003
Nouvel Observateur(Le) 07/08/2003
Le Monde 05/08/2003
Le Monde 03/08/2003
Le Monde 16/05/2003
Les Inrockuptibles 13/02/2001
Telerama 12/08/1998
Liberation 09/09/1996

came to her during the production of the film, *Colette*, in which she incarnated one of the most independent women of the 20th century. The tragic death of the artist showed once again that the terrifying outcome of violence in love relationships is a universal and current problem, which does not know social, national, and international boundaries. In France, this effective, independent and original artist was the first person to bring to mind violence in bilateral relationships. Marie Trintignant has become the symbol of the victims of male-violence.

Aysun Akarsu

Sources:
Nouvel Observateur (Le) 09/10/2003
Nouvel Observateur(Le) 07/08/2003
Le Monde 05/08/2003
Le Monde 03/08/2003
Le Monde 16/05/2003
Les Inrockuptibles 13/02/2001
Telerama 12/08/1998
Liberation 09/09/1996
Internet

Courtisane: A refined prostitute. It can also be translated as mistress, but the word has a rather different meaning in French culture. For example, in the past, if a woman wanted to be independent, her only choice would be to become a courtisane.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Ce qu'ils imaginent, 2004
Joséphine, 2003
Janis et John, 2003
Marins perdus, Les, 2003
Total Kheops, 2002
Petites misères, 2002
Lunga lunga lunga notte d'amore, Una, 2001
Prince du Pacifique, Le, 2000
Harrison's Flowers, 2000
Promenons-nous dans les bois, 2000
Elle grandit si vite, 1999
...Comme elle respire, 1998
Cousin, Le, 1998
Démons de Jésus, Les, 1997
Gorille, mon ami, 1996
Portraits chinois, 1996
Ponette, 1996
Cri de la soie, Le, 1996
Des nouvelles du bon Dieu, 1996
Fugueuses, 1995
Apprentis, Les, 1995
Marmottes, Les, 1993
Cible émouvante, 1993
Instinct de l'ange, L', 1993
Betty, 1992
Alberto Express, 1990
Nuit d'été en ville, 1990
Wings of Fame, 1990
Une affaire de femmes, 1988
Maison de Jeanne, La, 1988
Noyade interdite, 1987
Paulette et son prince, 1986
Femme fidèle, 1985
Été prochain, L', 1985
Îles, Les, 1983
Un matin rouge, 1982
Eaux profondes, 1981
Terrazza, La, 1980
Premier voyage, 1980
Série noire, 1979
Voyage de noces, Le, 1976
Défense de savoir, 1973
Ça n'arrive qu'aux autres, 1971
Mon amour, mon amour, 1967

BETTY
BETTY

FRANSA / FRANCE, 1992, 103', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Claude Chabrol
SENARYO / SCRIPT: Claude Chabrol (Georges Simenon'un aynı adlı romanından)
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Bernard Zitzermann
MÜZİK / MUSIC: Matthieu Chabrol
KURGU / EDITING: Monique Fardoulis
OYUNCULAR / CAST: Marie Trintignant, Stéphane Audran, Jean-François Garreaud, Yves Lambrecht, Christiane Minazzoli, Pierre Vernier
YAPIM / PRODUCTION: Marin Karmitz
KAYNAK / PRINT SOURCE: Fransız Kültür Merkezi Ankara

Claude Chabrol'ün 1992'de çektiği *Betty*, Simenon'un aynı adlı romanından uyarlama. Romanda adamın biri; sarhoş, mutsuz, ve birbiri ardına sigara yakan kadını arabasına alarak Versailles'da salaş bir bara götürür. Adam doktor olduğunu söylese de, aslında bir uyuşturucu bağımlısıdır ve Betty, adamın elinden bardaki bir kadın tarafından kurtarılır. Bu kadın zengin bir duldur ve geceyi geçirmesi için Betty'e yakın civardaki lüks bir otelde bir oda ayarlar. *Betty*, ortada olay örgüsü olmamasına rağmen bizi hemen sarar. Kitabın kahramanı Betty'nin kim olduğunu ve neden sarhoş olduğunu; dul kadının nereden çıktığını ya da Betty'ye neden arkadaşça davrandığını bilmeyiz. Chabrol filme bir oyuncunun yüzünü kullanarak başlar. Bu yüz, babası ünlü bir aktör, annesiyse yine tanınmış bir yönetmen olan Marie Trintignant'a aittir. Onu ilk gördüğümüzde, Betty'nin vücudunda çürükler, gözlerinin altında da koyu halkalar vardır ve sırılsıklam bir kedi kadar çaresiz görünmektedir. Tek istediği; içki, sigara ve uykudur. Bir adam ona içki ısmarladığı sürece, aralarında sonradan ne geçeceği umurunda bile değildir.
Biz seyirciler, bir ipucu yakalamak için Betty'nin yüzüne dikkatle bakarız ve ağzından çıkan her kelimeye kulak kabartırız. İsmi Laure olan ve Chabrol'ün karısı Stephane Audran tarafından canlandırılan öteki kadının niyetini merak ederiz asıl. Bu kadın bir lezbiyen mi? Yoksa sadece arkadaş arayan yalnız bir kadın mı?
Chabrol bize Betty'nin hikayesini, kendisine sadece soylarının devamını sağlayacak varisler doğurabileceği için değer veren zengin bir aileye nasıl gelin gittiğini, geçmişe dönüşler yaparak anlatır. Onun içki içtiğini, hâlâ özgür olduğunu kanıtlamak için cinsel açıdan umursamaz davrandığını ve onu ilk kez gördüğümüz o yağmurlu gecede başından geçen felaketi bir bir öğreniriz. Ancak yine de sürprizler olur ve Betty'nin kaderinin, bizim düşündüğümüz kadar "değişmez" olmadığını görürüz.
Bu filmin özelliği, hiçbir olayın bir başkasına bağlı olmaması. Filmde, karakterlerin karşılaşmaları gerekmez. Karşılaştıklarında da, film onlara aşık olmak, kalmak ya da gitmek, cinayet işlemek veya banka soymak gibi zorunlu görevler yüklemez. Tek bir görevleri vardır, o da bir sonraki karede ne geliyorsa onu yapmak. Bu da, normal "gerilim" filmlerinden çok daha farklı bir gerilim gidişatı yaratır.

Shot in 1992 by Claude Chabrol, *Betty* is an adaptation from the novel of the same title by Simenon. In the story, a man picks up a woman in his car; a drunk, unhappy woman who smokes one cigarette after the other, and he drives to a seedy bar in Versailles. The man says he is a doctor but is in fact a drug addict. Betty is rescued by a woman at the bar, a rich widow who offers her a bed for the night in a nearby luxury hotel. There is no plot, but we are hooked. We do not know who Betty is and why she is drunk, who the widow is or why she is friendly. We learn more about the bar than its patrons. The place is called The Hole, and it is run by a man named Mario who collects the "twisted" - those with something that sets them outside the ordinary. All of the patrons seem to know about each other's twists. We notice that Claude Chabrol begins the film with an actor's face instead of Simenon's blank page. The face belongs to Marie Trintignant, whose father is a famous actor and whose mother a famous director. It is a pretty face - at times seductive and playful - but when we first see her, she is bruised, there are dark circles under her eyes, and she looks as helpless as a drowned cat. All she wants to do is drink and smoke and sleep. If a man will buy her a drink, she does not care what happens next. We in the audience watch Betty's face for clues, and listen to every word she says. We wonder about the motives of the older woman, whose name is Laure, and who is played by Stephane Audran, Chabrol's wife. Is she perhaps a lesbian? Or just a lonely woman who wants company?
Chabrol uses flashbacks to tell us a little of Betty's story, of her marriage into a rich family that valued her only because her womb could produce heirs. We learn of her drinking, of the reckless sexual behavior that she used to prove that she was still free, and of the terrible thing that happened on the rainy night when we see her for the first time. But there are still surprises, and her destiny is not as "inevitable" as we think.
The special gift of this movie is that nothing depends on anything else. It is not necessary that any of the characters meet. When they do meet, the film supplies them with no obligatory tasks (to fall in love, say, or take a trip, commit a murder, rob a bank). They have only one responsibility: to do whatever comes next. This creates an entirely different order of anticipation from that of the ordinary "suspense" film.

YÖNETMEN BİOGRAFİSİ
Yazar-yönetmen Claude Chabrol, François Truffaut ve Jean-Luc Godard'la birlikte en üretken Fransız yönetmenlerden biridir. 1930'da Paris'te doğdu. Paris Üniversitesi'ndeki eczacılık eğitiminden sonra çeşitli sinema dergilerinde yazı yazmaya başladı. İlk filmi Fransız Yeni Dalgası'nın da ilk filmi olarak kabul edilen *Yakışıklı Serge* (1958) dir. Bir sonraki filmi *Kuzenler* (1959), Berlin Film Festivali'nde Altın Ayı Ödülü'nü kazanmasıyla birlikte uluslararası ölçekte tanındı. İnanılmayacak kadar verimli bir sinemacı olarak, çoğunun senaryolarını tek başına ya da başkalarıyla birlikte yazdığı toplam 53 uzun metrajlı kurmaca film, bir belgesel ve 20 TV filmi ya da mini-dizisi gibi şaşırtıcı sayıda film yönetmiştir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Writer-director Claude Chabrol is one of most prolific French filmmakers, alongside François Truffaut and Jean-Luc Godard. He was born in 1930 in Paris. He was trained initially in pharmacy at the Univesiry of Paris. He then became a writer and film critic for various magazines. His first film is *Le Beau Serge* (1958), now widely regarded as the first feature of the French Nouvelle Vague. He won the Golden Bear Award at the Berlin Film Festival for his next film, *Les Cousins* (1959), and gain international recognition. An incredibly prolific filmmaker, he has directed a grand total of 53 feature films, one documentary and 20 TV films or mini-series, for most of which he has written or collaborated on the scripts.

KÖRİ TADINDA
A PINCH OF CURRY

GURINDER CHADHA

GURINDER CHADHA: İNGİLTERE'DEKİ BOLLYWOOD

Hintli bir ailenin kızı olarak Kenya'da dünyaya gelen Gurinder Chadha, ülkedeki politik sorunlar nedeniyle ailesiyle birlikte önce anayurdu Hindistan'a, oradan da 1951 yılında Londra'ya göç eder.
Gurinder Chadha, kariyerine BBC'de muhabir olarak başlar. Kısa bir süre sonra BFI (Britanya Film Enstitüsü), BBC ve Channel 4 için belgeseller çeker. Bu ödüllü belgesellerden biri 1989'da çektiği 30 dakikalık *Ben İngilizim ama...* adlı çalışmasıdır. Chadha 1990 yılında kendi yapım şirketini kurar ve bir İngiliz-Asyalı düğününü anlatan 11 dakikalık kısa filmini çeker. Chadha'nın ilk uzun metrajlı filmi *Kumsalda* Locarno Film Festivali'nde Jüri Özel Ödülü ve daha birçok ödül alır. Bu film, 1994 yılında da BAFTA Ödülü'ne En İyi İngiliz Filmi dalında aday olur. Chadha bu başarıların ardından 1995'te BBC için iki bölümlük bir drama çeker. Yönetmen, 2000 tarihli ikinci uzun metrajlı filmi *What's Cooking?* ile Londra Film Eleştirmenlerinin En İyi Yönetmen Ödülü'ne değer bulunur.
Grunder Chadha'nın üçüncü filmi olan ve Türkiye'de *Hayatımın Çalımı* adıyla gösterilen *Bend It Like Beckham* İngiltere'de büyük bir gişe başarısı yakalar ve 11 milyon sterlinlik gişe geliri ile İngiltere yapımı filmler arasında tüm zamanların en yüksek gelirini elde eder.
Gurinder Chadha'nın son filmi Jane Austen'in Pride and Prejudice (Gurur ve Önyargı) romanından esinlenerek çektiği *Bride and Prejudice* (Gelin ve Önyargı) önümüzdeki günlerde Avrupa sinemalarında vizyona girecek.
Chadha, filmlerinde iki kimliklilik/iki ülkelilik üzerinde sıkça durur. Karakterleri hem İngiliz hem de Hintlidirler. Filmlerinde gelenekleriyle modern İngiltere yaşamı arasında gidip gelen karakterler ön plana çıkar. Ancak Chadha bu sıkışmışlığı filmlerinde pozitif bir enerji haline dönüştürmeyi çok iyi beceriyor. Bize de bu keyif veren filmleri izlemek kalıyor.

Şeyda Sever

GURINDER CHADHA: BOLLYWOOD IN BRITAIN

Gurinder Chadha was born and lived in Kenya until the time of political dissension leading to Kenya's independence, and then with her family returned to their native land of India. As citizens of India, which was at that time considered to be part of the British Empire, they moved to West London in 1951.
Gurinder Chadha began her career as a BBC news reporter. After a short time, she started directing award-winning documentaries for the British Film Institute, BBC, and Channel 4, such as the 30-minute documentary *"I am British but..."* (1989). Chadha set up her own production company, Umbi Films, in 1990 and soon thereafter directed her first short dramatic film Nice Arrangement about a British-Asian wedding. Her first feature *Bhaji on the Beach* won numerous international awards, including Jury prizes at Lacarno, and received a BAFTA nomination for the Best British Film of 1994. She later directed the two-part drama Rich Deceiver in 1995 for BBC, and continued working on documentaries. In 2000 Chadha directed her second feature film What's Cooking, and won the award for Best British Director in the London Film Critics' Circle 2001 awards. Her third movie *Bend It Like Beckham* become Chadha's most commercial film, which earned over 11 million pounds at the UK box-office, the highest-ever for a British-financed and British-distributed film.
Gurinder Chadha's last movie *Bride and Prejudice* (Jane Austen in Bollywood) will be released in Europe very soon.

Şeyda Sever

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY

My Sassy Girl, 2006
Bride and Prejudice, 2004
Bend It Like Beckham, 2002
What's Cooking?, 2000
Rich Deceiver, 1995 (TV)
A Nice Arrangement, 1994
What Do You Call an Indian Woman Who's Funny, 1994
Bhaji on the Beach, 1993
Acting Our Age, 1992
Pain, Passion and Profit, 1992 (TV)
I'm British But..., 1990 (TV)

HAYATIMIN ÇALIMI
BEND IT LIKE BECKHAM

İNGİLTERE / ENGLAND, 2002, 112', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Gurinder Chadha
SENARYO / SCRIPT: Gurinder Chadha, Guljit Bindra, Paul Mayeda Berges
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Jong Lin
MÜZİK / MUSIC: Gregg Alexander, Victoria Beckham, Curtis Mayfield, John McElhone, Rick Nowels, Craig Pruess, Sharleen Spiteri
KURGU / EDITING: Justin Krish
OYUNCULAR / CAST: Parminder K. Nagra, Keira Knightley, Jonathan Rhys-Meyers, Anupam Kher, Archie Panjabi, Shaznay Lewis, Frank Harper, Juliet Stevenson, Shaheen Khan, Ameet Chana
YAPIM / PRODUCTION: BSkyB, Bend It Films, British Screen, Film Council Filmförderung Hamburg, Helkon Media AG, Kintop Pictures, Road Movies Filmproduktion, Roc Media, Works and Future Film Financing
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: 20th Century Fox Film Corporation, A-Film Distribution, Albatros Film, Fox Home Entertainment
ÖDÜLLER / AWARDS:
Doğu Lansing Film Festivali "Seyirci Ödülü" / East Lansing Film Festival "Audience Award", 2003.
Londra Eleştirmen Grubu Film Ödülleri "ALFS Ödülü" / London Critics Circle Film Awards "ALFS Award", 2003.
Bordeaux Uluslararası Kadın Filmleri Festivali "Seyirci Ödülü", "En İyi Kadın Oyuncu", "Jüri Özel Ödülü" / Bordeaux International Festival of Women in Cinema "Audience Award", "Best Actress Award", "Special Jury Award", 2002.
İngiliz Komedi Ödülleri "En İyi Film" / British Comedy Award "Best Comedy Film", 2002.
Locarno Uluslararası Film Festivali "Seyirci Ödülü" / Locarno International Film Festival "Audience Award", 2002.
Marakeş Uluslararası Film Festivali "Jüri Özel Ödülü" / Marrakech International Film Festival "Special Jury Award", 2002.
Norveç Uluslararası Film Festivali "En Eğlendirici Film" / Norwegian International Film Festival "Most Enjoyable Film Award", 2002.
Sidney Film Festivali "UIP Ödülü" / Sydney Film Festival "UIP Award", 2002.
Toronto Uluslararası Film Festivali "Halkın Tercihi-İkincilik Ödülü" / Toronto International Film Festival "People's Choice Award- 2nd Place", 2002.

İngiltere'den gelen, ama aslında kahramanlarının çoğu Hintli olan son derece sevimli bir film, bir tür çağdaş "etnik komedi". Adını ünlü İngiliz futbol yıldızı David Beckham'dan alan film, futbol meraklısı ve Beckham hayranı bir genç kızın öyküsünü anlatıyor. Londra'da hali-vakti iyice yerinde bir Hintli ailenin başına buyruk kızı Jess, tam da kızkardeşinin evlenmek üzere olduğu günlerde, kadınlardan oluşan bir futbol takımına girer. Ama ailenin bunu kabul etmeye hiç niyeti yoktur: Onlar kızlarını bir an önce gelenekler uyarınca Hintli bir gençle evlendirme hayalleri kurmaktadırlar. Jess, üstüne üstlük, kendisini takıma çağıran İngiliz kızın sevgilisi olan İrlandalı koça da gönlünü kaptırır. Tam kardeşinin düğün gününe dek gelen ve yaşamsal önem taşıyan maça katılması ise olanaksız gibidir... BBC belgesellerinden gelen ve iki konulu filmi bulunan yönetmen Gurinder Chadha, bizlere *Rocky*'den *Billy Elliot*'a dek uzanan bir çizgide sayısız örnekleri yapılagelmiş bir film sunuyor. Yani, zor bir işe sıvanan, bunun için çevresinden tepki alan, ama inadı ve çabasıyla başarıya ulaşan insanın öyküsü... Bu açıdan film çokluk klişelere bağlı olarak gelişiyor ve pek sürpriz içermiyor. Ama asıl sürpriz, etnik öğelerin kullanımı. Londra'nın göbeğindeki bu farklı kültür, kadın-erkek ilişkilerinden yaşam felsefesine, yemeklerden giyim-kuşama son derece otantik ve inandırıcı biçimde çiziliyor. Özellikle iki kültür arasında kalmış gençlerin, diyelim ki alışveriş ya da makyaj yaparken, flört ederken yaşadıkları küçük ikilemler çok eğlenceli. Temelde ise İngiliz toplumuna uyum sorunlarını çözümlerken, kendi öz kültürünü de unutmamış ve onu özenle koruyan büyük aile imajı, aynı sorunu Batı ellerindeki milyonlarca vatandaşıyla çok iyi tanıyan Türkiye için ayrıca özel ve de önemli. Hiç sıkılmadan izleyecekleri farklı bir şeyler arayanlara...

Atilla Dorsay

This is a very nice film from England whose characters are mostly Indians, a kind of modern "ethnic comedy". It gets its title from the famous English football star David Beckham, and tells the story of a young girl who likes football and adores Beckham. Jess, the rebellious daughter of a wealthy Indian family living in London, joins a girl's football team just before the marriage ceremony of her elder sister. But her family will not accept this at all. They dream of marrying their daughter to a young Indian as soon as possible. What's more, Jess falls in love with the Irish coach, the boyfriend of the English girl who invited her to join the team. And it seems it will be impossible for her to play in the vital match scheduled for the day of her sister's marriage... Having a background in BBC documentary and with two films, the director Gurinder Chadha gives us a plot which has been enjoyed in numerous films, from *Rocky* to *Billy Elliot*. This is the story of a determined person who takes up a tough mission, faces criticism, and finally reaches success thanks to her own ambition and effort. From this point of view, the film develops parallel with multiple clichés and does not have many surprises. But a big difference is the use of ethical elements. From men-women relations to life's philosophy, from food to clothing, this different culture in the heart of London is drawn authentically and believably. It is especially the small dilemmas of the young people caught between two different cultures--such as when they are out shopping, or putting on make-up, or flirting-- which are very funny. The image of a big family which has not forgotten its own culture, and holds on to it carefully while trying to solve the problems of adaptation to an English life-style, is especially important and revealing for a Turkish audience, who is familiar with the same problems through their many citizens living in western countries. This film is for those who are looking for something to see without getting bored in the least...

Atilla Dorsay

KUMSALDA
BHAJI ON THE BEACH

İNGİLTERE / ENGLAND, 1993, 112', 35 mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Gurinder Chadha
SENARYO / SCRIPT: Gurinder Chadha, Meera Syal
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: John Kenway
MÜZİK / MUSIC: John Altman, Craig Pruess
KURGU / EDITING: Oral Norrie Ottey
OYUNCULAR / CAST: Kim Vathana, Jimmi Harkishin, Sarita Khajuria, Mo Sesay, Lalita Ahmed, Shaheen Khan, Zohra Sehgal, Amer Chadha-Patel, Nisha K. Nayar...
YAPIM / PRODUCTION: Channel Four Films, Umbi Films
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Columbia Tristar Home Video, First Look Pictures Releasing
ÖDÜLLER / AWARDS:
Evening Standard İngiliz Film Ödülleri "Ümit Veren Yeni Ödülü" / Evening Standard British Film Festival "Most Promising Newcomer", 1995.
Locarno Uluslararası Film Festivali "Ecumenical Jürisi Ödülü" / Locarno Internmational Film Festival "Prize of the Ecumenical Jury", 1993.

Günümüz Avrupa sinemasında yeni bir şey aranacaksa, bunun için en fazla göçmen sinemacıların filmlerine bakmak gerekiyor. Farklı kültürlerin karşı karşıya gelmesiyle hem dramatik hem de eğlenceli durumların ortaya çıktığı bu filmlerde, eski ya da yeni kuşak Avrupalı sinemacıların filmlerine göre daha yeni, daha taze bir sinema anlayışının izlerini saptamak mümkün. Çünkü göçmenler, küreselleşme olgusunun çeşitli görünümleriyle tarif edilmekte olan bugünün dünyasında yaşanan belirsizliğin, kimlik sorunlarının, yabancılaşmanın yükünü en fazla taşıyan kesimlerden biri. Bu nedenle, "göçmenlik durumu", sinema için de çok çarpıcı bir malzeme; özellikle kendileri de göçmen ve de üstelik kadın olan yönetmenler açısından.

Kenya (doğum yeri), Hindistan (kökeni) ve İngiltere (şu anda yaşadığı ülke) gibi üç ayrı coğrafyada bulunmuş Gurinder Chadha'nın durumu da, yukarıda belirtilenler açısından ilgi çekici. Önce BBC'de radyo muhabirliği yapan, ardından aynı kurumun televizyonu için belgeseller çeken Chadha, bu ilk uzun metrajlı filminde, İngiltere'nin Birmingham kentinde yaşayan üç kuşaktan Asya kökenli bir grup kadının, renkli, hareketli ve bir o kadar 'kitsch' sahil kasabası Blackpool'a yaptığı günübirlik gezi sırasında olup bitenleri anlatıyor. Bir kadın derneğinin düzenlediği bu gezi, elbette, kadınlar, aileleri ve "öteki kimliği" çerçevesinde ortaya çıkan çelişkilerin, birçok komik anın izleyiciye sunulduğu bir fırsat yaratıyor. Küçük gezi otobüsünün sürücü koltuğundaki feminist Simi, gezi boyunca, başta yolda karşılarına çıkan ırkçı, tacizci bir grup genç erkeği defetmek olmak üzere, herkesin sorunuyla tek tek ilgilenmek durumundadır; kocası tarafından fiziksel şiddete maruz kaldığı için altı yaşındaki oğluyla birlikte Simi'nin yanına sığınmış olan Ginder, geri dönmek konusunda kararsız kaldığı bir sırada 'af dilemek' üzere peşine düşen kocasıyla tatsız bir biçimde karşılaşıverir; kocası ve çocuklarının kendisini ihmal ettiklerini düşünen orta yaşlı Asha suçluluk duygusu içindedir ve bu durum popüler Hint filmlerini anımsatan düş sahneleriyle perdeye gelir; tıp okumaya hazırlanan Hashida, hamile olduğunu öğrendiğinde bunu ailesine nasıl anlatacağının sıkıntısı bir yana, bu durumu siyah erkek arkadaşıyla paylaşırken de zor anlar yaşar; yaşlı Hintli teyze Pushpa, gezi boyunca, daha önce hiç duymadığı ve görmediği şeylerle karşılaştığı için hayretler içinde kalacaktır; yeniyetme Ladhu ve Madhu, ilk flörtleriyle bu gezide tanışırlar; Hindistan'dan gelen gösterişli ziyaretçi Rekha ise, herkesi belli bir mesafeye izlerken, bir yandan da Blackpool'un Bombay'a benzediğini düşünür...

İngiliz sinemasında 1990'ların başında çekilmiş kadın filmleri arasında öne çıkan iki yapımdan (diğeri: *Orlando*, yönetmen: Sally Potter, 1992) biri olarak değerlendirilen *Kumsalda*, günümüz İngiltere'sinde yaşayan Asya kökenli çoğul kadın kimlikleri üzerine renkli, gürültülü, pırıltılı, yer yer gerilimli ve duygu dozu yüksek bir film. Kadın filmlerinin (buradan, daha çok, kadın yönetmenlerin yaptıkları filmler anlaşılsın) yalnızca "kadın sorunları"yla ilgilendiğini (bütün dünyada kadınların, kadın oldukları için yaşadıkları olumsuzluklar sona ermedikçe, elbette kadın filmleri de bu sorunlardan söz edecek), o yüzden de biraz sıkıcı olduklarını düşünüyorsanız, bu film size yanıldığınızı söylüyor. *Bhaji on the Beach*, sevimli, eğlenceli bir toplumsal güldürü; daha doğrusu, feminist bir güldürü... Gurinder Chadha'nın tamamlanmış, ama henüz gösterime girmemiş yeni filmi, Jane Austen'in ünlü romanına atfen *Gelin ve Önyargı* (Bride and Prejudice) adını taşıyormuş ve Bollywood tarzında yapılmış bir güldürüymüş. Merak etmemek mümkün mü?

Nejat Ulusay

If we are to look for something new in modern European cinema, we must turn to the films of immigrant filmmakers. In these films, where both dramatic and amusing situations come to life in the collision of different cultures, it is possible to find traces of a newer and fresher approach to cinema than in the films of old and new-generation European filmmakers. Surely this is because immigrants are among those classes who labor under the burden of uncertainty, identity problems, and the issues of being a foreigner in today's world of 'globalization'. Therefore, "being an immigrant" is a very rich subject for the cinema, especially for immigrant women directors. The case of Gurinder Chadha, who is of three different places- -Kenya (place of birth), India (family origin), England (the place she lives at the moment)-- is very interesting. Chadha first worked as a radio journalist at BBC, and then she filmed documentaries for that institution. In this first feature film of hers, she tells about a day-trip of a group of women, three generations removed from their origins in Asia, from Birmingham to the colorful, lively and "kitsch" coastal town of Blackpool. This trip, organized by a women's foundation, is an opportunity for the audience to see the conflicts that arise within the framework of women, their families, and "identity of the other", all in many funny moments. Simi, the driver of the minibus and a feminist, has to deal with everybody's problems one after the other. She also has to handle the difficult moments on this road trip, such as getting rid of a group of racist men whom they come across on their way. Ginder, who has been exposed to physical abuse from her husband, and with her six-year-old son has taken shelter next to Sidi, meets her husband in a most unexpected situation; he was following them to "apologize" just as she was reconsidering going back or not. Middle-aged Asha, who thinks that she has been ignored by her children and husband, is feeling guilty, and this appears on the screen in dream-scenes resembling those of the popular Indian movies. Hashia, who is preparing to be a medical student, is having difficult moments as she tries to figure out how she is going to explain to her parents that she is pregnant. She also has difficulty in sharing this with her boyfriend, who is Black. The old Indian lady Pushpa is surprised by all the things that she sees during this trip; she has never seen such things before. Teenagers Ladhu and Madhu experience their first flirtations on this excursion. Rekha, the glamorous visitor from India, is observing everyone from a distance, and she thinks Blackpool looks like Bombay. Bhaji on the Beach is considered one of the two most important women's films in the English cinema filmed at the beginning of 1990s (the other is *Orlando*, by Sally Potter, 1992). It is a colorful, noisy, sparkling, sometimes thrilling and emotional film about Asian women's plural identities. If you think women's films (here it means films directed by women) are a little boring because they are only concerned with "women's problems" (of course women's films will be taken up with women's problems, until the problems that women around the world face just because they are women, end), while watching this film you will come to understand that you have been mistaken. Bhaji on the Beach is a nice, funny, and entertaining social comedy; in fact, it is a feminist comedy... Gurinder Chadha's finished but not yet released new film is called *Bride and Prejudice*, with reference to the famous novel of Jane Austen, and will be a Bollywood-style comedy. Is it possible not to be curious about it?

Nejat Ulusay

200 KM.
200 KM.

İSPANYA / SPAIN, 2003, 90', 35 mm., renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Tània Balló, Nora B. González, Núria Campabadal, Ricard Carbonell, Roger Comella, Aymar del Amo, Marco Iglesias, David Linares, Óscar M. Chamorro, Elisa Martínez, Itati Moyano, Cristina Pérez, Sandra Ruesga, Ruth Somalo
MÜZİK / MUSIC: Luis Pastor
KURGU / EDITING: Sérgio Dies
YAPIM / PRODUCTION: Quimelca
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Quimelca

Sinema eğitimi alan bir grup genç, Sintel işçilerinin gösteri yürüyüşünü izlemeye karar vermişler. Böylece, gençlerden oluşan "Quimelca" yapım şirketinin de yardımıyla iki hafta süren bir çekim serüveni başlamış. 14 genç yedi çekim ekibine ayrılmış. Bunlardan altısı, Madrid'e giden altı ana yolda yürüyen Sintel işçileriyle birlikte yürümüşler, yaşamışlar. Yedincisi Madrid'de kalıp 1 Mayıs'ta yapılacak yürüyüşün örgütlenişi, başkentteki Sintel işçilerinin etkinliklerini çekmiş. İşte bu 14 yönetmen "Discussion 14" topluluğunu oluşturuyor. Kısacası, 14 yönetmenlik bir film bu. Ama tek bir kişinin elinden çıkmış gibi, her şeyi tutarlı, dağınık olmayan, ritminde hiçbir aksaklık olmayan bir film.
Başlangıçta amaçları bu yürüyüşü çekip işçilere destek olmak üzere göstermekmiş. Bu amaçla 120 saatlik çekimden 45 dakikalık bir "demo" yapmışlar. Sonra da San Sebastian Film Festivali'ne göndermek üzere 30 dakikalık bir belgesel hazırlamışlar. Festival bunu çok beğenip 90 dakikalık bir belgesel istemiş. Böylece bu film ortaya çıkmış.
Film, özelleştirme sırasında işlerinden olan Sintel işçilerinin İspanya'nın altı ayrı bölgesinden başladıkları bir yürüyüşü anlatıyor. 1500 kadar işçi, Madrid'deki 1 Mayıs gösterilerine katılmak için sekiz gün yürüyorlar.
"Biz 14 yönetmen, onların umutlarını, acılarını, beklentilerini, paylaşarak sekiz gün boyunca işçilerle birlikte yaşadık. Böylece yalnız işçileri değil, bütün insanları etkileyen bir toplumsal-siyasal çatışmanın insani yönüne de tanıklık ettik... Yaklaşık 50 yaşlarında işlerini yitiren bu insanların savaşımı, adil bir neden uğruna savaşmaya hazır insanların bulunduğunu göstererek İspanyaya'da örnek oldu."
Gerçekten de, hiç büyük laflar etmeden, onurları için, gelecekleri için, çocukları için mücadele etmeyi göze alan insanların bu azimli yürüyüşünü, insanları anlattığını hiç unutmadan anlatan bir film.

Prof. Dr. Oğuz Onaran

A group of cinema students decided to record a demonstration by Sintel workers. So, the two-week filmmaking process started supported by the "Quilmeca" production company. Fourteen young directors were divided into seven groups. Six of them walked and lived with Sintel workers who headed for Madrid via six main routes. The seventh group stayed in Madrid and filmed the organization of the demonstration to be held in Madrid on the first of May and the preparation of the facilities by the Sintel workers in Madrid. These fourteen directors are called "Discussion 14". In short, it's a movie with fourteen directors. But the film seems is as if it has only one. Everything is harmonious, and there is no loss of rhythm.
At the beginning, the aim was to film this demonstration and show the film to the workers in order to support them. To this end, they prepared a forty-five-minute demo, out of 120 hours of filming. Later they prepared a thurty- minute documentary to send to the San Sebastian film festival. The authorities in the festival must have liked the film a lot because they demanded a ninety-minute documentary. So here comes the film.
The film tells the story of Sintel workers who had lost their jobs during the privatization process, and their march to Madrid via six different routes. About 1500 workers walk to Madrid in eight days to join the 1 May demonstrations.
"We, the fourteen directors, lived with the workers for eight days and shared their hopes, pains and expectations... So, we witnessed the humanitarian aspect of a social-political conflict, which affected not only the workers but also all other people. The struggle of these people who lost their jobs in their fifties, became an example for Spain by showing that people who are ready to fight for a justice, still exist."
It really is a film telling the hopeful demarche of people who are ready to fight for their honor, future and their children. It is a film about people...

Prof. Dr. Oğuz Onaran

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ / DIRECTOR'S BIOGRAPHY

DISCUSSION 14
Tània Balló Colell (25); Óscar M. Chamorro (25); Roger Comella (24); Cristina Pérez Ruiz (21); David Linares Pérez (25); Sandra Ruesga (28); Itatí Moyano (25); Ricard Carbonell (29); Marco Iglesias Pérez (29) ; Aymar del Amo Alcocer (25); Elisa Martínez (22);Nora B. González (22); Nuria Campabadal (26)

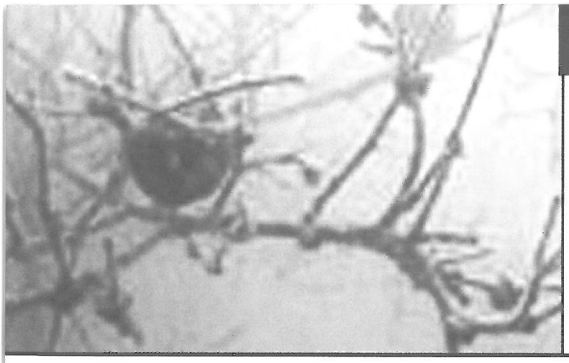

GÜLEN AYVA AĞLAYAN NAR
UNDER THE WATER

TÜRKİYE / TURKEY, 2001, 5'30'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Nurdan Arca, Togay Şenalp
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Togay Şenalp, Paxton Winters
MÜZİK / MUSIC: Marc Marder
KURGU / EDITING:
YAPIM / PRODUCTION: Ajans 21
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Ajans 21

2001 yılında Türkiye'nin Güneydoğusunda birçok yerleşim yeri GAP projesi kapsamında Fırat Nehri üzerine inşa edilen barajların biriktiği sular altında kaldı. Artık insanlar orada oturmuyorlar. Balıklar, bilmeden insanların yerini aldılar...

In year 2001, numbers of places of southeast Turkey were under the water flood because of the GAP project. A dam was built on the River Fırat. People no more live there, only fishes...

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Nurdan Arca 1948'de Antalya'da doğdu. Chicago Illinois'daki Hindsdale Lisesini bitirdi. Uzunca bir süre kitap çevirmenliği yaptı. 1980'de İstanbul Üniversitesi'nde Siyasal Ekonomi alanında yüksek lisansını tamamladı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Nurdan Arca was born in 1948 in Antalya. She graduated from Hindsdale High School in Chicago Illinoil in Turkey. She worked as book translator for a long while. In 1980, Mrs Arca received her master degree from Istanbul University on the subject of Political Economy.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Hasret Resimleri, 1986; Dördüncü Boyut, 1993; Gönüldeki Ateş, 1994; Ezgili Yürek- Ruhi Su, 1995 ; Uzay Kristalleri, 1996; Zaman Kapsülleri, 1998; Yitik Zamanın İzinde, 1999; Dostlar'ın Tiyatrosu, 2000; Buluşma, 2000

TÜRK KIZI, GÖK KIZI...SABİHA GÖKÇEN
THE LEGENDARY GIRL of the SKIES

TÜRKİYE/TURKEY 2003, 52', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Gülşah Çeliker, Ali Akyüz
SENARYO / SCRIPT: Bilgin Adalı
MÜZİK / MUSIC: Müzikotek
KURGU / EDITING: Ali Can
YAPIM / PRODUCTION: Köprüler-Bridges Production
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Köprüler-Bridges Production

Sabiha Gökçen, dünya tarihindeki en önemli kadın pilotlarından biridir. Atatürk'ün manevi kızı olmasının ardından 1935'de başlayan havacılık karıyeri ile, dünyanın ilk kadın savaş pilotu olma ünvanına ulaşmıştır. 1937 yılında Atina, Selanik, Sofya, Belgrad ve Bükreş'i kapsayan solo Balkan Turu büyük ses getirmiştir. Sabiha Gökçen, bir çok uluslararası onur ödülüne sahiptir. Bu belgesel, tek başına göklerde uçan bir kadının öyküsünü anlatıyor.

Sabiha Gökçen is one the most important woman pilot in the world history. As one of the adopted daughters of Atatürk, her carrier as a pilot started in 1935 and soon she became the first ever woman combat pilot of the world. In 1937 she made a solo tour in Athens, Thessalonica, Sofia, Belgrade and Bucharest that was greatly acclaimed. Sabiha Gökçen received a lot of international honour awards. This documentary tells the story of a woman who flies in the air all by herself.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
1973 doğumlu Gülşah Çeliker İstanbul Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde okuduktan sonra İngiltere'de TV-Video Prodüksiyonu eğitimi aldı. Çeşitli televizyon kanallarında yönetmen ve yapımcı olarak görev yaptı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Gülşah Çeliker was born in 1973. She has a degree in international relations from Istanbul University. She studied Business English/Research and TV-Video Production in Britain. She worked in several TV stations and documentary projects as director and producer.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY

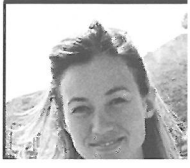

BANA RAĞMEN
TEGEN MYN WIL
AGAINST MY WILL

HOLLANDA / HOLLAND, 2002, 50', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Ayfer Ergün
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Saskya Jol, Rob Bronwer
KURGU / EDITING: Ayfer Ergün
YAPIM / PRODUCTION: Amnesty International
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Amnesty International
ÖDÜLLER / AWARDS:
İtalya Grand Prix "Granarolo Ödülü" / Italian Grand Prix "Granarolo Award", 2003.
Uluslararası Ankara Film Festivali "Jüri Özel Ödülü" / International Ankara Film Festival"Jury Special Award", 2003.
İsviçre İnsan Hakkları Konulu Film Festivali OMCR / Switzerland Human Rights Film Festival "Grand Jury Award", 2002.

Pakistan'da kadın sığınma evinde yaşayan kadınların hayatlarını anlatan *Bana Rağmen*, bu merkezde bulunan üç kadın üzerine odaklanıyor. 14 yaşındayken 70 yaşındaki bir adamla evlenmek zorunda kalan Anita bu evliliğe 7 yıl dayanabilmiş ve evinden kaçmaya karar vermiş. 34 yaşındaki Razia yıllarca kocasının şiddetine maruz kaldıktan sonra sığınma evine kabul edilmiş. Kübra da diğer iki kadın gibi kocasının şiddetinden kaçmış ama sığınma evinde bile ne kocası ne de ailesi tarafından rahat bırakılmış. Kadınların yaşadığı acının, şiddetin ve ölümün binlerce örneğinden üç tanesi... Güldünya ve "diğerleri" gibi.

Against My Will is a documentary about women in a crisis center in Pakistan. The documentary focuses on three women who have taken refuge in relief center Dastak. Anita was married off at 14-years-old to a man in his seventies and after seven years of marriage decides to run off. Razia, a woman of 34-years-old, was burned by her husband some years ago. After roaming for several years she receives shelter in the relief center. Kubra has been abused by her husband and refuses to return to him. The three women are all threatened with death for violating the family honor. Kubra's brave choice is fatal: by murdering her the family honor is repaired.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
1964 Ankara doğumlu Ayfer Ergün 1989-1995 yılları arasında Amsterdam Üniversitesi'nde Sinema ve Televizyon Bölümü'nde okudu.1992-1998 yılları arasında Hollanda televizyonlarında yönetmen olarak çalıştı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Ayfer Ergün was born in 1964 in Turkey. She studied cinema-TV in Amsterdam University between 1989-1995. She worked as a director for some Dutch TV channels. In October 1998 she directed a documentary called Saturday Mothers. In July 2000 she made a documentary about refugees, which try to flee from Pakistan. Her latest documentary *Against My Will* finished in 2002.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Bana Rağmen, 2002

AĞAC
DERACKHT MIANE DO LAHZEH
TREE BETWEEN TWO MOMENTS

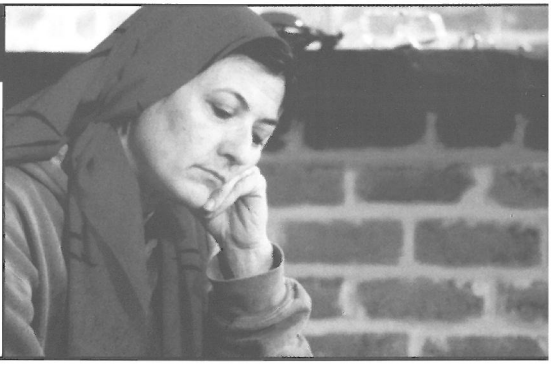

İRAN / IRAN, 2003, 10', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Maryam Haghpanah
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Babak Bazrafshan
MÜZİK / MUSIC: Gia Kanchelli
KURGU / EDITING: Farahnaz Sharifi, Babak Behdad
YAPIM / PRODUCTION: Bakhtar Film
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Bakhtar Film

Ağaç, İranlı kadın sanatçı Fatemeh Emdadian'ın ve onun yapmış olduğu heykellerin şiirsel bir dille anlatıldığı bir belgesel. Emily Dickinson'ın şiirler ve Gia Kanchelli'nin müziği, heykelleri ve kadın bedeninin görselliği ile bir paralellik kurarak izleyiciye sunuluyor.

The Tree Between Two Moment is poetic short documentary shows emotionally the sensual world of Fatemeh Emdadian, Iranian woman artist, and her sculptures. The tree interweave sound and images Emily Dickinson's poems and Gia Kanchelli's music parallel with shadowy images of sculptures and their female bodies.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Maryam Haghpanah, 2003 yılında Soureh Üniversitesi Sinema Bölümü'nden mezun oldu. Yönetmen şu sıralar İranlı kadın animatörleri anlatan belgeseli üzerine çalışıyor.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Graduated in cinema in Soureh University in 2003. She is now researching about an Iranian woman animator, for making a short documentary about history of animation in Iran.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Derackht Miane Do Lahzeh, 2003

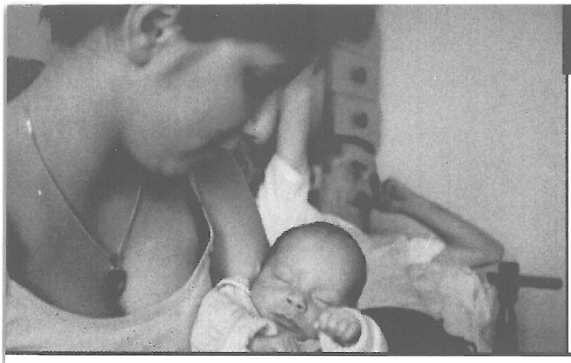

NABIZ
PULS
PULSE

POLONYA / POLAND, 2003, 9', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Anna Wazejak
SENARYO / SCRIPT: Anna Wazejak
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Filip Kabulski
KURGU / EDITING: Magda Budzyn
YAPIM / PRODUCTION: The Polish National Film School
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: The Polish National Film School

Hasta bir baba ile bebeğinin babası tarafından terkedilmiş hamile kızı arasındaki ilişki üzeriden akıp giden bir hayatı anlatıyor *Nabız*. Kendini son derece yalnız ve çaresiz hisseden kız neyse ki ailesinin, özellikle de babasının sevgisine ve desteğine sahiptir.

This film shows the relationship between father and his daughter. Disease of the father on the one side and the daughter's child coming into the world on the second one is the background to tell the story of passing life. The father of the baby leaves her, but luckily she has her family's especially her father's love and support.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
1979'da Bytom, Polonya'da doğan Anna Kazejak üç yıl film teorisi eğitimi aldı. 2001 yılından bu yana da Polonya Ulusal Film Okulu'nda yönetmenlik eğitimini sürdürmektedir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Anna Kezejak was born in 1979 in Bytom, Poland. She studied film theory for three years. Since 2001 she has been a student of Polish National Film School in Lodz, directing department.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Pulse, 2003; Zgory, 2002

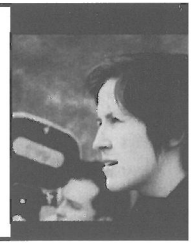

ÇIKMAZ
DEAD END

TÜRKİYE / TURKEY, 2003, 25', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Pınar Okan
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Saadet Mavizer
KURGU / EDITING: Pınar Okan
YAPIM / PRODUCTION: Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi
ÖDÜLLER / AWARDS:
Nurnberg Türkiye Almanya Film Festivali "Jüri Özel Ödülü" / Nürnberg Türkei Deutschland Film Festival "Special Jury Award", 2004.
Ankara Uluslararası Film Festivali "Amatör Belgesel Film Kategorisi Birincilik" / Ankara International Film Festival "Documentary Film Contest Amateur Part Best Documentary", 2003.
Safranbolu Belgesel Film Festivali "Jüri Özel Ödülü" / Safranbolu Documentary Film Festival "Special Jury Award", 2003.
Macaristan Uluslarası Retina Film Festivali "Özel Ödül" / Hungry International Retina Film Festival "Special Award", 2003.

Film İstanbul Samatya'da bulunan bir çıkmaz sokak olan İçkalpakçılar Çıkmazı ile ilgilidir. Önceden sadece gayri müslümlerin yaşadığı İçkalpakçılar Çıkmazı'ndaki Rum ve Ermeni Nüfus 1955'de gerçekleşen 6-7 Eylül olaylarından sonra, yaşadıkları bu sokaktan göçmek zorunda kalmış. Azınlıkların gidişinin ardından sokak bu defa doğudan ve güneydoğudan İstanbul'a göç edenlerin yaşam yeri olmuş.

The film is about a dead end street called İçkalpakçılar Çıkmazı which is in Samatya in İstanbul. The population of Greek and Armenian in İçkalpakçı Çıkmazı had to immigrate after the 6-7 September Incidences in 1955. When Minorities left the dead end street, people from east and southeast of Turkey came and started to live in this area.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Pınar Okan 1980 yılında Ankara'da doğdu. 2004 yılında Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. 2002 yılında *Labirent* adlı kısa filmi yönetti.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Pınar Okan was born in Ankara in 1980. She graduated from Ankara University, Faculty of Communication in 2004. She directed the short film called *Labyrinth*.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Çıkmaz, 2003; Labirent, 2002

PASHKE VE SOFIA
PASHKE UND SOFIA
PASHKE AND SOFIA

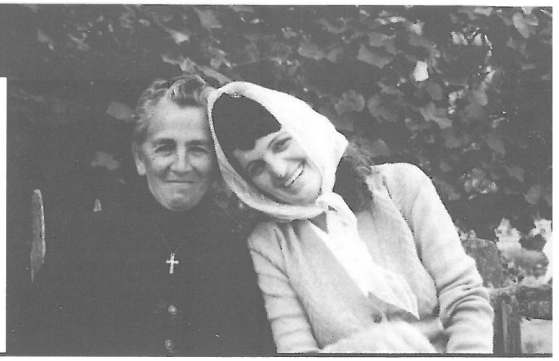

ALMANYA / GERMANY, 2003, 28', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Karin Michalski
SENARYO / SCRIPT: Karin Michalski, Réka Kincses
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Karin Michalski, Réka Kincses
MÜZİK / MUSIC: Ursual Habersaat
KURGU / EDITING: Elfe Brandenburger
YAPIM / PRODUCTION: Deutsche Film und Fernsehakademie Berlin
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Deutsche Film und Fernsehakademie Berlin

Pashke (62) otuz yaşından bu yana "yeminli bir bakire" olarak yaşamaktadır. Sosyal hayatta adeta bir erkek rolündedir. Bu bir Arnavutlukta bir gelenektir, eğer kadınlar evlenmek istemezlerse, ya da ailedeki erkeklerin sorumluluklarını paylaşmak için yardıma ihtiyaçları olursa kadınlar bu yolu seçebilirler. Pashke'nin hayat öyküsü, yönetmeni, idealler, hayatlar ve toplumsal cinsiyet rolleri üzerine diğer kadınların da fikirlerini almaya yöneltmiş.

Pashke (62) lives as a "sworn virgin" since she was thirty what means that she lives the social role of men. This is part of Albanian tradition where women take over the rights and duties of men when the family situation needs it or when they don't want to marry. Pashke's biography gives the impulse to ask also other women about their ideas about their lives and about gender roles.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Karin Michalski 1966 yılında doğdu. Mainz ve Berlin üniversitelerinde gazetecilik eğitimi aldı. 1998-2003 yılları arasında Berlin Film Okulu'nda film yapımı eğitimi aldı. 2001'den beri "clipclub" isimli feminist/eşcinsel film kulübünde organizatör olarak çalışmaktadır.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Karin Michalski was born at 1966. She studied journalism at the University Mainz and Berlin. Between 1998-2003 she studied film production at the Berlin Film school. Since 2001 she works as the organizer of the feminist/gay film club called "clipclub".

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Pashke and Sofia, 2003; Monika M. - the Warrior, 2002; Brendas Game, 1999; Monika and Robert, 1999; Positive, 1998

SESSİZLİK
SOKUT
THE SILENCE

İRAN / IRAN, 2003, 16', betacam, **S&B** / B&W

YÖNETMEN / DIRECTOR: Leila Naghdi Pari
SENARYO / SCRIPT: Leila Naghdi Pari
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Amin Jafari
MÜZİK / MUSIC: Selection
KURGU / EDITING: Javad Emami
YAPIM / PRODUCTION: Independent production
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Marjan Alizadeh

Bir adam, babasının ölümünden sonra karısıyla birlikte karlarla kaplı köyüne geri döner. Köyünün çamurlu yollarında çocukluğunu ve anılarını bulmaya çalışır. Köyüne geri döndüğünde büyükannesi ona kutsal bir tapınaktan söz eder. Efsaneye gore bu tapınağa gidenlerin dilekleri gerçekleşmektedir...

In an Odyssey, due to a repeated dream a man goes back to his father's snow covered village by his pregnant wife's persistency and looks for his childhood peace in mud-built alleys of the village. His grandmother talks about a holy shrine, which is worth to pas through the rugged path to reach the destination and the wishes, came through.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Leila Naghdi 1974 yılında Tahran'da doğdu. Sureh Üniversitesi Resim Bölümü'nden mezun oldu. Birçok uzun filmde tasarımcı olarak çalıştı. *Sessizlik* yönetmenin ilk filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Leila Naghdi was born in 1974 in Tehran. She graduated from Sureh College in Painting. She has acted as designer of many feature films. *The Silence* is her first film.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Sokut, 2003

AYIN SESİ
SEDAYA MAH
MOON'S VOICE

İRAN / IRAN, 2001-2003, 26', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Farahnaz Sharifi
SENARYO / SCRIPT: Farahnaz Sharifi
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Vahid Firouz
KURGU / EDITING: Farahnaz Sharifi, Babak Behdad
OYUNCULAR / CAST: Shiva Orduce
YAPIM / PRODUCTION: Bakhtar Film
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Bakhtar Film

İran'da yasaklanan *Ayın Sesi*, İran hükümetinin ve dini kuralların kadınlara şarkı söylemeyi yasaklamasına karşın, dini kıyafetleri ve türbanı olmaksızın şarkı söyleyen ve oyunculuk yapan ilk İranlı sarkıcı kadını, Qamarol Molouk Vaziri'yi konu almaktadır.

A short documentary about Qamarol Molouk Vaziri, the first Iranian woman singer who acted and sang on the stage unveiled and without any religious dress (hijab) According to Islamic rules women's singing in the public is forbidden. This documentary is banned in Iran.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Farahnaz Sharifi 1977'de doğdu. İran Soureh Üniversitesi Sinema Bölümü'nden mezun oldu Televizyon programlarında yönetmen asistanı ve editör olarak görev aldı. *Ayın Sesi* ilk filmidir

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Farahnaz Sharifi was born in Iran in 1997. She graduated from Soureh University, Cinema Department. She worked as a director assistant and editor in TV programs. *Moon's Voice* is her first film.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Sedaya Mah, 2003

SULTAN'I ARARKEN
SEEKING THE SULTAN

TÜRKİYE-ABD / TURKEY-USA, 2003, 23', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Didem Yılmaz
SENARYO / SCRIPT: Didem Yılmaz
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Didem Yılmaz, Roger A. Hart, David Foulds
MÜZİK / MUSIC: Roy Nathanson
KURGU / EDITING: Didem Yılmaz
YAPIM / PRODUCTION: Didem Yılmaz
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Didem Yılmaz

Yabancı bir ülkede yeni bir hayat kurmaya çalışan Türkiyeli genç yönetmen Didem Yılmaz, çocukluğundan beri hep ilgisini çekmiş bir konuyu, Osmanlı hanedanından geriye kalan aileyi incelemeye başlar. Osmanlı hanedanının son sultanının mirasçılarını ararken aradığı kişileri New York'ta, yaşadığı şehirde bulur.

A Turkish filmmaker struggles to settle down in a new country. She finds herself remembering images of her childhood concerns for the Ottoman Family, ex-rulers of her country who were expelled in 1924. She begins to research what happened to them and discovers a connection between her desire to seek them out and her own attempts to establish an identity in a new culture.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Didem Yılmaz 1990 yılında gazetecilik yapmaya başladı. Anadolu Üniversitesi'nde sinema televizyon eğitimi aldı. Bu dönemde özellikle belgesel sinema üzerine çalışmak istediğini farketti. New York'ta New School Üniversitesi'nde yaptığı medya çalışmaları masterını 2003 yılında tamamladı. Eğitimi boyunca kısa filmler ve videokilpler çekti.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Didem Yilmaz began her career in 1990 as a journalist. While pursuing her bachelor's degree in Cinema and Television at Anadolu University in Turkey, she became particularly passionate about documentary filmmaking. She received her master's degree in Media Studies and Media Management certificate at New School University in New York in 2003. During her education she produced/ directed short films and music videos.

SIRTLARINDAKİ HAYAT
LIFE ON THEIR SHOULDERS

TÜRKİYE / TURKEY, 2004, 35', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Yeşim Ustaoğlu
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CİNEMATOGRAPHER: Ali Rıza Mohaved, Yeşim Ustaoğlu, Özcan Alper, Fred Kelemen
MÜZİK / MUSIC: Ozan Aksoy, Aysenur Kolivar
KURGU / EDITING: Thomas Balkenhol, Yeşim Ustaoğlu
YAPIM / PRODUCTION: Ustaoğlu Filmcilik, Silkroad Production
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Ustaoğlu Filmcilik, Silkroad Production

"Yük kadınındır" diyor yanakları al al bir kadın, "bundan sevemem buraları."
Yağmuru dinmek bilmeyen, yeşilin ve bulutların içine hapsolmuş bir köyün sessizliğindeki kadınları anlatıyor *Sırtlarındaki Hayat*. Terk edildiğine neredeyse inandığımız bu köyde gündüzleri sırtlarında yaşamları(nı) taşıyan kadınlar geceleri de dışarıyı, rüzgarı dinleyen evde, tek bir odada ocak ateşinin ve gaz lambasının ışığında gitmelere dalıyor. Okunan Laz türküleri gurbeti çoğaltıyor.
Yeşim Ustaoğlu tarlalardan yükünü taşıyan bu kadınların peşi sıra gidiyor. Bu kadınlar, yağmur altında, çamura bata çıka, beceriksiz köprülerden yan yan geçerek evlerine, eşlerine, çocuklarına hayatlarını da götürüyor. Ya sofraya, kaşıklara dolacak yemeği ya ocağa düşecek odunu ya da göç zamanı evini... Beli sık sık incinen bu kadınlar 'güçten düşünce' n'oluyor peki? "O zaman da at koşuluyor." Al al yanaklara rağmen gözlere düşen karayı görüyor seyirci, filmi izlerken. Ne bulutların beklenen beyazı ne doğanın boğan yeşili açmıyor içini. Kadınlardan biri kameraya gülümsediğinde ise 'dönmek' için çok geç olduğunu biliyoruz. Hem geç hem de imkansız. Pencereden yeşile bulaşmaktan son anda kurtulmuş genç kızları izliyor kadın. Okula giden, gidebilen gençliğe bakıyor. Onlara gülümsüyor. Evlenip kalmasalar bari, diyor içinden. Bir kadermişçesine yaşanan bu sessiz, 'alışılmış' hayatlar adına Yeşim Ustaoğlu bir türkü tutturuyor filminin sonunda: "Yük kadınındır, bundan sevemem buraları..."

Uğur Yüksel

"The burden is on the shoulders of women" says a rosy-cheeked woman, "that's why I don't like it here". *Life on Their Shoulders* tells us the story of the women living in the silence of an evergreen, ever-cloudy village which is trapped under the clouds. In this village which almost makes us believe that it is abandoned, women carry their lives on their backs during the day time; and during the night, sitting near a gas-lamp and a fire place in a house that listens to the wind and the outside world; they contemplate about far-off places. The traditional songs they sing make their longing for their homes grow deeper. Yeşim Ustaoğlu follows these women who carry their goods from the fields. Passing from awkward bridges under the rain, and covered by mud; these women take back home to their husbands and children, their lives as well. What they carry might be the food on the table; the wood in the fire place, or even their house while they move... But what happens when these women living with a constant back-ache loose their power? Then it is the horse who carries on the job. Despite their rosy-cheeks, the viewer is able to see the darkness in their eyes. Neither the whiteness of the clouds nor the greenery of the nature is able to make this darkness go away. And when one of the women smiles to the camera, we all know that it is too late to "go back". Both too late, and impossible. From her window, the woman watches the young girls who could escape working in the fields. She watches the young generation who goes, and who can go to school. She smiles at them, and wishes that they will not get married and be stuck in the same life as hers. At the end of the film, Yeşim Ustaoğlu sings a song in the name of these silent, "familiar" lives that are led as if it were their destiny: "The burden belongs to the women, that's why I don't like it here..."

Uğur Yüksel

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Yeşim Ustaoğlu 1960 yılında Kars'ta doğdu. Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde Mimarlık okuduktan sonra, 1985'de Yıldız Üniversitesi'nde restorasyon üzerine lisansüstü eğitimini tamamladı. Bir çok ödüllü kısa film yaptıktan sonra, 1994 yılında yönettiği *İz*'le ilk uzun metrajlı kurmaca filmini gerçekleştirdi. Bir sonraki filmi *Güneşe Yolculuk*'la uluslararası ölçekte adını duyurdu. Berlin Film Festivali'nde yarışan film, Mavi Melek Ödülü (En İyi Avrupa Filmi) ile Barış Ödülü'nü aldı. Sırtlarındaki Hayat belgeselini *Bulutları Beklerken* projesinin gelişme, araştırma döneminde çekmiştir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Yeşim Ustaoğlu was born in 1960 in Kars. After studying architecture at Karadeniz Technical University, she received her master's degree at Yıldız University in İstanbul in 1985, specializing in restoration. After making several award-winning shorts, she made her feature film debut with *The Trace*. She received international recognition for her next feature film, *Journey To the Sun*. In competition at the Berlin Film Festival, it received the Blue Angel (Best European Film) and the Peace Prize. She shot Life On Their Shoulders documentary during the development and research period of *Waiting for the Clouds*.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY

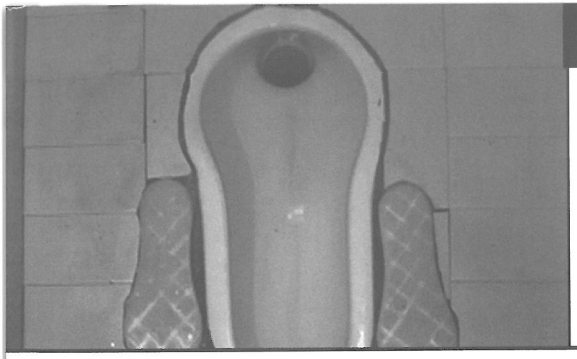

İPEK YOLU
UNE ROUTE DE LA SOIE
A SILK ROAD

FRANSA / FRANCE, 2004, 11', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Çağla Zencirci, Guillaume Giovanetti
SENARYO / SCRIPT: Çağla Zencirci, Guillaume Giovanetti
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Guillaume Giovanetti
MÜZİK / MUSIC: God speed you black emperor
KURGU / EDITING: Carole Ferrand, Çağla Zencirci, Guillaume Giovanetti
YAPIM / PRODUCTION: Envie de Tempete Productions
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Envie de Tempete Productions

Efsanevi İpek Yolu'nu Türkiye, İran, Pakistan ve Hindistan rotasında anlatan bir deneysel yol filmi. İpek Yolu, umumi tuvalet kavramını her ülkenin kendi özelinde inceliyor.

An experimental road-movie on the famous Silk Road, through four countries: Turkey, Iran, Pakistan and India.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
1976 doğumlu Çağla Zencirci, 7 ay Asya'da seyahat etmiş. O dönemden kalan gözlemleriyle çektiği filmlerinden biri olan *İpek Yolu*'yla 2004 yılında Creteil Kadın Filmleri Festivali'nde de yarışmalı kısa film bölümünde yer aldı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Çağla Zencirci was born in 1976. She traveled in Asia for seven months. She used her observations to make films. *A Silk Road* is chosen for the competition for short films in Creteil Women's Film Festival.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
A Silk Road, 2004; Red for A, 2003

A İÇİN KIRMIZI
ROUGE POUR A.
RED FOR A.

FRANSA / FRANCE, 2003, 20'20'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Çağla Zencirci, Guillaume Giovanetti
SENARYO / SCRIPT: Çağla Zencirci, Guillaume Giovanetti
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Guillaume Giovanetti, Çağla Zencirci
KURGU / EDITING: Çağla Zencirci, Guillaume Giovanetti
YAPIM / PRODUCTION: Çağla Zencirci, Guillaume Giovanetti
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Çağla Zencirci, Guillaume Giovanetti

Her sene 1 milyon Pakistanlı, dini bir festival için Pakistan'ın güneyindeki küçük bir kasaba olan Sehwan'da bir araya geliyor. Onlardan biri Gunga. Gunga müzisyen, Gunga işitme özürlü. İşitsel dünya ile tek bağlantısı, vücudunda hissettiği titreşimler... Bir Batılı'nın ve Gunga'nın gözünden Pakistan'ın en ünlü dini festivali Shahbaz Kalender.

Each year 1 million people in Pakistan come together in a small town called Sehwan in south Pakistan for a religious festival. Gunga is one of them. Gunga is a musician. Gunga has hearing disability. The only contact that he has is the vibes that he feels in his body.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
1976 doğumlu Çağla Zencirci 7 ay Asya'da seyahat etmiş. O dönemden kalan gözlemleriyle çektiği filmlerinden biri olan İpek Yolu'yla 2004 yılında Creteil Kadın Filmleri Festivali'nde de yarışmalı kısa film bölümünde yer aldı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Çağla Zencirci was born in 1976. She traveled in Asia for seven months. She used her observations to make films. A Silk Road is chosen for the competition for short films in Creteil Women's Film Festival.

 FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
A Silk Road, 2004; Red for A, 2003

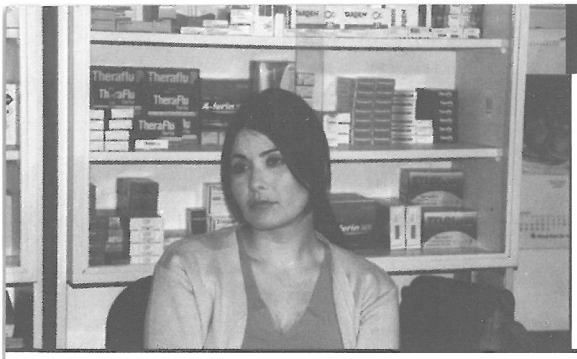

SILA
ECLIPSE

TÜRKİYE-KANADA / TURKEY, CANADA, 2003, 11'06'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Petek Berksoy
SENARYO / SCRIPT: Randy Zimmer
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Ekrem Ak
MÜZİK / MUSIC: N/A
KURGU / EDITING: Randy Zimmer
OYUNCULAR / CAST: Ebru Tekgündüz, Özgür Onan, Rebi Levi
YAPIM / PRODUCTION: Petek Berksoy Productions
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Petek Berksoy Productions
ÖDÜLLER / AWARDS:
2. Köyceğiz Ulusal Altın Aslan Film Festivali "3. En İyi Kısa Film Ödülü" / 2nd Köyceğiz Film Festival in Turkey 3rd place award in the short film category, 2003.

İki insan "sıla"nın farklı anlamlarını keşfetmektedir. Toronto'dan ailesini ziyaret etmek için memleketi İstanbul'a dönen bir kadın... Aydın'dan İstanbul'a yeni gelmiş ve sıla hasreti çeken bir asker... Yolları kesiştiğinde aynı kaderi paylaşıyor gibi görünmektedirler.

Two people are exploring the different meanings of the word "sıla". A woman is returning from Toronto to her hometown Istanbul in order to visit her family. A recruit from Aydın tastes the results of homesickness in Istanbul. As their paths cross it seems as if they somehow share the same fate.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
İstanbul kökenli Petek Berksoy 10 yıldır Kanada'da yaşamakta. Film, fotoğraf, kolaj formlarında çalışmaları olan Berksoy, film eğitimini Carleton Üniversitesinde tamamladı. 2001-2003 yıllarında Canadian Film Centre'da Prodüksiyon Menajerliği yapan Berksoy, Toronto film endüstrisinde serbest çalışmakta.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Petek Berksoy, a multi-media artist based in Toronto with artistic roots in Istanbul, have been producing works in video, photography, collage, and digital media. Individuals' adaptations to diverse social and cultural settings are a reoccurring theme embraced within her projects *Eclipse* (2003), *Look At Me* (1999) and other print and collage works.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Eclipse, 2003; Look At Me, 1999

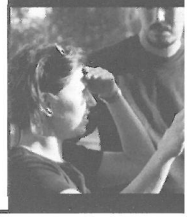

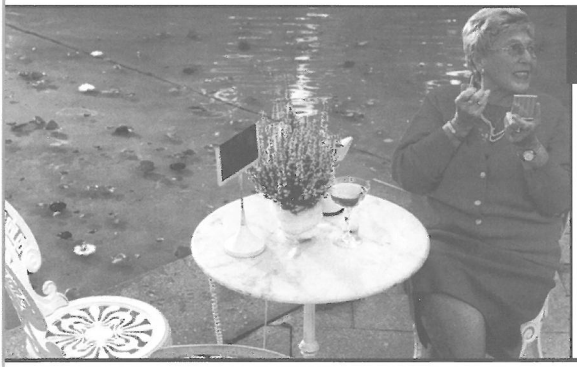

ASK HAKKINDA
ENTIEN MIES

ALMANYA / GERMANY, 2001, 5'20'', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Lale Nalbantoğlu
SENARYO / SCRIPT: Lale Nalbantoğlu
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Sven Lützenkirchen
MÜZİK / MUSIC: Aavikko
KURGU / EDITING: Rita Schwarze
OYUNCULAR / CAST: Malwine Möller, Piet Fuchs, Jochen Stern
YAPIM / PRODUCTION: Academy of Media Arts, Cologne
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Kurzfilm Agentur Hamburg Filmhaus

Güzel bir yaz günü, parkta oturmak, müzik yapanların tango ritmindeki şarkılarını dinlemek... Bir büyükanne daha ne isteyebilir ki? Tanrı'dan ne istese cennette yerine getirilecektir. Yapması gereken tek şey bir telefon etmek; çünkü dileği anında gerçekleştirilecek.

A beautiful summer day, sitting in the park, listening to the tango-rhythmic songs of the park-musician. What else could a granny desire? Whatever it is God in heaven can fix it. She just has to give him a short phone call and he immediately fulfills her wish.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Lale Nalbantoğlu, Leverkusen, Almanya doğumlu. Çeşitli yapım şirketlerinde stajyer ve asistan olarak çalıştı. 1996-2001 arasında Köln Media Sanatları Akademisi'nde eğitim gördü. 2001'den bu yana yönetmenlik ve TV için yapımcılık yapıyor.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Lale Nalbantoğlu was born in Leverkusen, Germany. She did internships and assistant jobs in several productions companies in Cologne and Berlin. Between 1996-2001 she studied at the Academy of Media Arts Cologne. Since June 2001 she works as director, freelance producer for TV.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Aquajogging, 2002; New Balance, 2001; Entinen Mies, 2001; Bitte Warten, 2000; The Sicilian Clan, 1999; Beilage

AİLEM
MEINE ELTERN
MY PARENTS

ALMANYA / GERMANY, 2003, 18', betacam , **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Neele Vollmar
SENARYO / SCRIPT: Maggie Peren
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Pascal Schmidt
MÜZİK / MUSIC: Gino Pecora
KURGU / EDITING: Corinna Tschoeppe
OYUNCULAR / CAST: Teresa Harder, Gustar Peter Woehler, Dagmar Ceesch, Barnaby Metschnrat
YAPIM / PRODUCTION: Film Akademie Baden Württemberg GMBH
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Film Akademie Baden Württemberg GMBH

Sevgilileri ailelerle tanıştırmak oldukça zor bir deneyimdir; hele hele bunu ypacak olan Lydia'ysa... Lydia; donuk, dar kafalı ve sinik ailesinden utanç duymaktadır. Misafirlerinin karşısına çıkmak için "yenilenmeleri" gerekmektedir: günlük giysiler atılmalı, duvardaki acayip şeyler indirilmelidir. En kötüsü de anneyle babanın hala tutkulu aşıklar gibi davranmaya çalışmalarıdır. Ama bu tanıştırma, Lydia'nın korktuğu kadar zor geçmeyecektir...

Meeting the girlfriends' parents for the first time means a tough time for men - but not in this film. Lydia is ashamed of her dull, narrow minded, cynical parents. They have to get "sexed up" before they are ready to be presented to the new boyfriend. Casual clothes have to be worn and kitschy odds to be taken from the wall. But worst of all: the parents have to play a couple still passionately in love. It costs them less effort than expected...

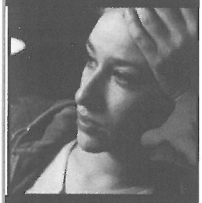

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Neele Vollmar, 1978 Bremen, Almanya doğumlu. Ekim 2000'den bu yana Baden Württemberg Film Akademi'sinde yönetmenlik eğitimi görüyor.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Neele Vollmar was born in 1978 in Bremen, Germany. Since October 2000 she studies directing at the Filmakademie Baden-Württemberg.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Meine Eltern, 2003; Tote Fische Schwimmen Oben, 2002; Weiss, 200; Sans Une Parole, 2001; Zu zweit, 2000; Wattenmeer, 2000

KARTPOSTAL
POST CARD

ALMANYA / GERMANY, 2003, 9', Betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Anna Matysik
SENARYO / SCRIPT: Anna Matysik
MÜZİK / MUSIC:Natalia Dittrich
KURGU / EDITING: Anna Matysik
YAPIM / PRODUCTION: Film Akademie Baden Württemberg GMBH
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Film Akademie Baden Württemberg GMBH

Kartpostal kolajından oluşan kısa bir animasyon filmi. Kartpostallar: Hatıranın ta kendisi. Kendi tarihiyle henüz barışamamış bir ülkede yapılan bu film, Almanya'nın ortak belleğini farklı ve çekici bir şekilde ele alıyor.

A little animation film which is made out of a collage of postcards. The postcard: a very strong embodiment of memory. Produced in a country that has not come to terms with it is historical past yet, this film deals in a charmingly different way with the German collective memory.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Anna Matysik 1977'de Krakow, Polonya'da doğdu. 1997 ve 2003 yılları arasında Polonya Ulusal Film Okulu'nda Canlandırma Bölümü'nde eğitim gördü. 2002-2003 yıllarında Baden Württemberg Film Akademisi'nde konuk öğrenci olarak bulundu.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Anna Matysik was born in 1977 in Krakow, Poland. Between 1997 and 2003 she studied at the Polish National Film School in Lodz (animation department). She was an exchange student in Film Akademie Baden Württemberg in animation department in 2002/2003.

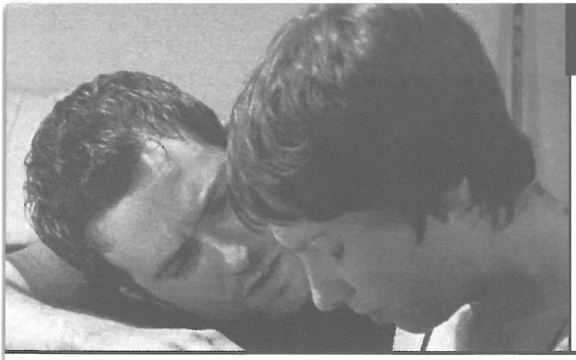

EV
HOME

İNGİLTERE / ENGLAND, 2003, 21'02'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Christina Ioakimidi
SENARYO / SCRIPT: Christina Ioakimidi
KAMERA / CAMERA OPERATOR: Andres Garces
SANAT YÖNETMENİ / ART DIRECTOR: Minnie Weisz
KURGU / EDITING: Panos Raptis
OYUNCULAR / CAST: Holly Denoon, Mike Chomiack
YAPIM / PRODUCTION: London Film School
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: London Film School

Ellie'nin hayatında şikayet edebileceği hiçbir şey yoktur. Ardı arkasına bir sürü güzel gün birbirini takip eder ama bu Ellie'nin her şeyi sorgulamaya başlamasına neden olur. Goethe'nin söylediği gibi: "Hiçbir şey ard arda güzel günler yaşamaya dayanmaktan daha zor değildir."

Goethe once said, "Nothing is more difficult to stand than beautiful days in a row". It seems the only problem Ellie has in her life is that there is actually no problem at all. Too many beautiful days in a row... There is nothing to complain about in her relationship to Martin, her boyfriend, but this is where she stars to question everything...

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Christina Ioakimidi 1975'de Atina'da doğdu. Küçük yaşlardan itibaren fotoğrafla ilgilenmeye başladı ve 1996'da yüksek prestijli "Fotoğraf Grubu"na katıldı. İlk filmi *Day Out*'u 1998 yılında yazıp yönetti. Londra Film Okulu'nda sinematografi eğitimi aldı. *Ev* yönetmenin mezuniyet filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Christina Ioakimidi was born in Athens, Greece in 1975. Early on Christina showed a passion for photography. She studied black&white photography with Plato Rivelis and since 1996 has been a member of the "Photography Circle" a prestigious Greek photographic community. She wrote and directed her first short film *Day Out* in 1998. Since joining LFS Diploma Course she has concentrated on cinematography. This is her graduation project.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Home, 2003; Day Out, 1998

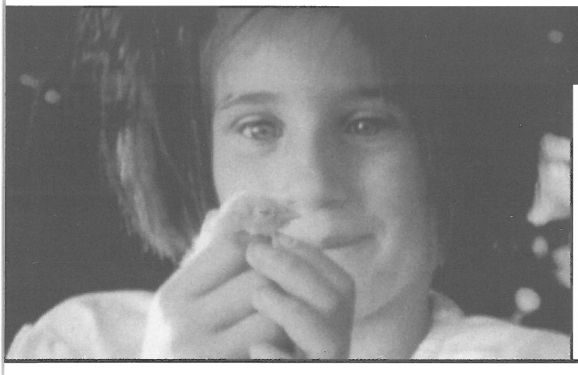

CİVCİVLERİ BEKLERKEN
WARTEN AUF DIE KUKENZEIT
HATCHING TIME

ALMANYA-TÜRKİYE / GERMANY, TURKEY, 2004, 22', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Bilhan Derin
SENARYO / SCRIPT: Bilhan Derin
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Francisco Dominguez
MÜZİK / MUSIC: Geo Schaller
KURGU / EDITING: Jessica Ehlebracht
OYUNCULAR / CAST: Erin Horton, Bedia Demir, Gökce Yilmaz, Naomi Wiesmath, Alev Aktas, Hayati Aktas
YAPIM / PRODUCTION: Deutsche Film und Fernsehakademie Berlin
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Deutsche Film und Fernsehakademie Berlin

Leyla, kızkardeşleri ve annesiyle Almanya'dan Türkiye'ye, köylerine döner. Önceleri kendini çok yalnız ve yabancı hissetse de kısa süre içinde yaşıtlarına, hayvanlara, çevreye, köye alışır. Tam tavuk yumurtalarından civciv çıkacak olması heyecanına kapılmışken Almanya'ya dönmek zorunda olduklarını öğrenir.

An Interlude in Turkey. Having lived in Germany Leyla, her sisters and her mother are starting a farmer's life in Turkey. At first Leyla feels alien and alone, but the thought that her hen is soon going to have newly hatched chicken makes her wait in utter excitement. Plans change and just when the chicks hatch Leyla and her family have to return to Germany.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Bilhan Derin 1971 yılında Türkiye'de doğdu. 1972'den beri Almanya'da yaşamakta, 1999'dan beri de DFFB'de yönetmenlik eğitimi almaktadır.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Bilhan Derin was born 1971 in Turkey. She lives in Germany since 1972. Since 1999 she studies directing at the DFFB.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Warten auf die Kükenzeit, 2004; Der einäugige Elefant, 2003; Ban, 2002; Ayla und die Strumpfhose, 2001

SERBEST VURUS
FREISTOSS
FREE KICK

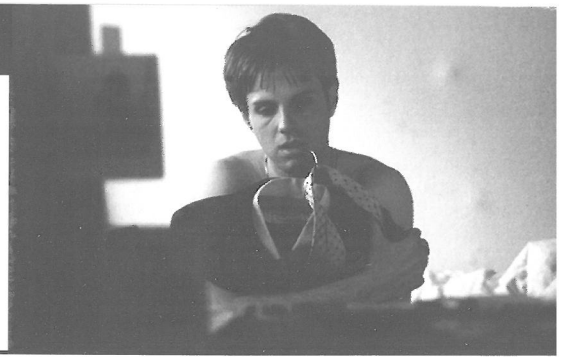

ALMANYA / GERMANY, 2003, 15', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Teresina Mosciatello
SENARYO / SCRIPT: Teresina Moscatiello, Zazou Razanamaefa
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Michael Schallon, Matthias Maaß
KURGU / EDITING: Simone Hofmann
OYUNCULAR / CAST: Maximilian Haas, Anna Voy- Kunith, Charles Logan, Fabian Böckhoff, Franziska Jünger, Heike Schober, Peter Lewan
YAPIM / PRODUCTION: Deutsche Film und Fernsehakademie Berlin
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Deutsche Film und Fernsehakademie Berlin

Kız arkadaşı aylaklığına devam ederse onu terk edeceği tehdidini savurunca Theo bir iş görüşmesine gitmeyi kabul eder. Ama aslında Theo'nun başka bir endişesi daha vardır, o da yaklaşan bir futbol maçına bilet bulabilmek! *Serbest Vuruş*, erkek olmanın dayanılmaz ağırlıyla dalga geçen bir film.

"I don't hang around with looser" Lilly threatens her boyfriend Theo. Theo is going to apply for a job and since he is long-term unemployed Lilly wants him to take the appointment seriously. But Theo is worried about something else: getting a ticket for the next football match of his favourite team.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Teresina Mosciatello 1975 yılında Napoli'de doğdu. Paris'de Sorbonne Üniversitesi'nde edebiyat okuduktan sonra, tiyatro, film ve televizyon bilimlerindeki eğitimini tamamladı. ABD'de, Fransa'da ve İtalya'da yönetmen yardımcısı olarak çalıştı. 1998'den beri DFFB'de yönetmenlik eğitimi almaktadır.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Teresina Mosciatello was born in Napoli in 1975. After her literature studies at the Sorbonne in Paris she finished her studies in theater-, film- and television sciences. She worked as assistant director in the USA, France and Italy. Since 1998 she studies directing at the DFFB.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Freistoss, 2003; About Two, 2002; Champagnerlaune, 2001; Devil 99, 2000; Buddha von Bochum, 1999; Angst,1998 Birne Maja, 1998; Pazzo, 1998

SİMDİ
MAINTENANT
NOW

BELÇİKA / BELGIUM, 2002, 18', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Ines Rabadan
SENARYO / SCRIPT: Iwer Rabadan
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Philip Van Volsem
MÜZİK / MUSIC: Robert Mitchum
KURGU / EDITING: Damien Keyeux, Ines Rabadan
OYUNCULAR / CAST: Nathalie Richard, Jean-Luc Couchard
YAPIM / PRODUCTION: Need Productions- Denis Delcampe
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Need Productions

Else'nin bir sevgilisi vardır, ama ne kadar evlenmek istese de sevgilisi kararsız kalmakta ısrarcıdır. 30 yaşında olmasına rağmen kendisine küçük bir çocuk gibi davranmaktan vazgeçmeyen bir annesi vardır. Arkadaşları da vardır ama ona en çok yaklaşan, en yakınındaki kişi, patronudur. Bu karmaşa onu rahatsız etmektedir. Else bütün bunlardan nasıl kurtulacaktır?

Else has a lover that she could marry, but he cannot make his mind up. Else also has a mother who cannot help treating her like a little girl even though Else is thirty years old. Else could have other friends, but the nearest person who comes near to it is her boss. And then there is that pomp attendant who keeps whistling at her like madly. How will Else get away from it all?

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
1967 doğumlu Ines Rabadan, Sinema TV eğitimi aldı. 1994'den bu yana kurgucu, yönetmen ve senarist olarak çalışıyor.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Ines Rabadan was born in 1967. She studied Cinema TV. She works as a director since 1994.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Maintenant, fiction, 2002; L'atelier, documentaire, 2000; Si j'avais dix doigts, film poème, 2000; Le jour du soleil, lettre vidéo, 2000; Surveiller les tortues, 1998

SAHİL ÜÇLEMESİ
SEASIDE TRIOLOGY

ABD / USA, 2003, 27'45'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Melissa Berman
SENARYO / SCRIPT: Melissa Berman
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Rod Lamborn, Yaron Orbach
MÜZİK / MUSIC: Belinda Takahashi
KURGU / EDITING: Patty Schumann, Gary Hernandez
OYUNCULAR / CAST: Francesca Faridany, Katie MacNichol, Kate Blumberg, Kathleen McNenny
YAPIM / PRODUCTION: Open Films
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Open Films

Sahil Üçlemesi denizi bir metafor olarak kullanarak üç kadının öyküsünü anlatıyor. Ölüm, suçluluk duygusu ve affetme üzerine bir film.

The Sea has through art-history always been used as a metaphor for beginning and end: the sea as the beginning of life, as death, as birth and as rebirth. *The Seaside Trilogy* tells three stories about women, who see themselves face to face with the sea and parts of themselves they can't escape: questions about birth and death, about guilt and forgiveness.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Melissa Berman uzun yıllar reklamcılık sektöründe çalıştı. *Sahil Üçlemesi'nde* önceki yıllarda kazandığı tecrübeleri de kullanarak yazarlık ve yönetmenlik yaptı. Yine kendi yazıp yönettiği *Hetch Hetchy- Yosemite's* adında ödüllü kısa bir belgesel filmi vardır.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Melissa has spent many years in the advertising industry as an award-winning copywriter, creating national television and print campaigns. A writer in many genres, Melissa has combined her passion for story telling with her experience in film-production in the role of writer/director. *Seaside Trilogy* marks her filmmaking debut. She also wrote and directed the award-winning short documentary Hetch Hetchy- Yosemite's.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Seaside Triology, 2003; Hetch Hetchy-Yosemite's

ÖTEKİ
THE OTHER

TÜRKİYE / TURKEY, 2004, 9'48'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Hande Ertınas
SENARYO / SCRIPT: Hande Ertınas
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Z. Fırat Ertınas
MÜZİK / MUSIC: Deftones "Hidden Track", Cake "Short Skirt Long Jacket"
KURGU / EDITING: Egemen Yıldırımcan
OYUNCULAR / CAST: Ayşen Ertınas, Z. Fırat Ertınas
YAPIM / PRODUCTION: Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi

Öteki, ataerkil olarak nitelendirebileceğimiz Türkiye toplumunun geçmişten bugüne şekillendirdiği "kadın olmak ne demek?" sorusu üzerinden kurmaca, deneysel, belgesel formatlarını birbirine karıştırarak "kadına bakış" açısını çeşitli röportajlarla anlatıyor.

The Other makes the portrait of patriarchal Turkish society by doing interviews with men.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Hande Ertınas, 29 Mart 1981 yılında K.K.T.C, Lefkoşe'de doğdu.1999 yılında Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon Sinema Bölümü'nü kazandı. Halen aynı bölümde son sınıf öğrencisidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Hande Ertınas was born in Northern Cyprus in 1981. She started to study at Ege University Communication Faculty in 1999. She currently studies at same school.

SU SAVAŞI
THE WATER FIGHT

POLONYA / POLAND; 2003, 16', 35 mm., **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Norah Mc Gettigan
SENARYO / SCRIPT: Norah Mc Gettigan
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Marius Matzow Gulbrandsen
KURGU / EDITING: Malgoriaia Orlowblea
OYUNCULAR / CAST: Peter Mc Gettigan, Gemma Doorly, Ned Denneghy, Liam Francis Hourican
YAPIM / PRODUCTION: The Polish National Film School
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: The Polish National Film School

Jack, ablasıyla yaşayan sorunlu bir gençtir. Ablasına karşı mesafeli bir tavrı vardır ve onun erkek arkadaşıyla da iletişim kurmayı reddeder. Aslında bir türlü açığa vuramadığı sorunu babasıyla ilgilidir.

Jack is a troubled teenager, who keeps his sister Sheila at a distance and refuses to relate on any level to her boyfriend, Davey. He has unspoken and unresolved issues to do with his father. This film shows an epiphany in the young boy's life.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Norah Mc Gettigan Polonya Ulusal Film Okulu'nda üçüncü sınıf öğrencisi. Daha önce Gettigan Tiyatro Çalışmaları Bölümü'nden mezun oldu. Film çekmeye Film Okulu'nda başladı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Norah Mc Gettigan is a third year film student at the Polish National Film School. Gettigan is a graduate in Theatre Studies. Her experience in film began in the Film School.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
The Water Fight, 2002/3; Bez Swiatla, 2002/3; Dwaj Chlopcy I Pilka, 2001

İLANA GELİYOR!
HO ILANA
ILANA'S COMING!

İSRAİL / ISRAEL, 2003, 16', betacam, renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Tal Granit
SENARYO / SCRIPT: Tal Granit
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Merav Levin
KURGU / EDITING: Nadav Gal
OYUNCULAR / CAST: Ilanit Dado- Lanski, Eran Lanski, Livia Hachmon, Irit Boger, Roi Zadok, Benzi, Michal Klein, Yifat Wilmovski, Liat Har Lev
YAPIM / PRODUCTION: The Sam Spiegel Film & TV School
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: The Sam Spiegel Film & TV School

Olaylar kurmaca bir İsrail'de geçer. Ülkede cinsellik bir görev olarak algılanmaktadır. Polis, Ilana'nın orgazm olamadığını keşfedince onu erkek arkadaşıyla birlikte özel bir cinsellik geliştirme enstitüsüne gitmeye zorlar. Eğer sorunu 72 saat içinde çözemezlerse ayrılmaları gerekecektir!

Sexual satisfaction is the duty of all Israeli citizens. When the police find out that Ilana is not having orgasms, she and her boyfriend Moshe are send to the Institute for the Advancement of Sexuality. If Ilana is not able to reach an orgasm with Moshe within 72 hours she and Moshe will be separated and given to partners more appropriate for their sexual satisfaction.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Tal Granit 1969 yılında İsrail'de doğdu. 1999-2003 yılları arasında Sam Spiegel Film ve TV Okulu'nda eğitim gördü. Ayrıca iki yıl oyunculuk eğitimi aldı. *Ilana Geliyor* yönetmenin mezuniyet filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Tal Granit was born in Israel in 1969. From 1999-2003 she was a student of the Sam Spiegel Film & TV School-Jerusalem. She had also studied acting for two years, and one year in the Script writing school of Tel Aviv. *Ilana's Coming!* is her Diploma Film.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY

ANNE, NERDESİN?
HARIKUD SHEL IMA
MOTHER'S DANCE

İSRAİL / ISRAEL, 2003, 21', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Zelda Hoha
SENARYO / SCRIPT: Zelda Hoha
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Iddo Soskolne
KURGU / EDITING: Neta Dvorkis
OYUNCULAR / CAST: Maya Gassner, Gera Sandler, Raymond Amselm, david Hoveleshvili
YAPIM / PRODUCTION: The Sam Spiegel Film & TV School
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: The Sam Spiegel Film & TV School
ÖDÜLLER / AWARDS:
İsrail Uluslararası Film Festivali Wolgin Ödülü "En İyi Öğrenci Yapımı" / The Jerusalem International Film Festival The Wolgin Award "Best Student Production", 2003

Annesinin ölümünden bu yana Lisa üç erkek kardeşine annelik yapmaktadır. Kendine ayırabildiği tek zaman olan gecelerini ise yazarak geçirmektedir. Kudüs'te bir burs kazandığında bir ikilemde kalır. Ayrılacak mıdır yoksa problemli ailesine bakmak için evde mi kalacaktır.

Since the death of her mother, Lisa has been the mother of her three brothers. At night, the only time she has to herself, she writes. When she wins a scholarship in Jerusalem, she has to face a difficult dilemma - to leave or to remain at home taking care of the problematic family.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Zelda Hoha 1974 yılında İsrail'de doğdu. 2003 yılında The Sam Spiegel Film ve TV Okulu'ndan mezun oldu. *Anne, Nerdesin?* yönetmenin bitirme filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Zelda Hoha was born in 1974 in Israel. She was graduated from The Sam Spiegel Film &TV School in 2003. *Mother's Dance* is her diploma film.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Harikud Shel Ima, 2003

KURT BOĞAZI
WOLFSSCHLUCHT
WOLVES' RAVINE

ALMANYA / GERMANY, 2003, 28'05'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Anja Jakobs
SENARYO / SCRIPT: Irakli Kvirikadze
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Matthias Fleischer
MÜZİK / MUSIC: Martin Rosenkranz
KURGU / EDITING: Jakob Ziemnicki
OYUNCULAR / CAST: Sven Simon, Soraya Gomaa, Stefan Lehnen, Mark Zak, Duta Skirtladze
YAPIM / PRODUCTION: Filmakademie Baden- Wuerttemberg
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Filmakademie Baden- Wuerttemberg

Abesalom piyangodan para kazanmıştır; bu, nihayet Lisa ile evlenebilmesi anlamına gelmektedir. Parasını tahsil etmek için şehre giderken, piyango biletini içine koyduğu şapkası rüzgarda uçar. Umutsuzca biletini ararken umudunu da aklını da kaybetme noktasına gelir. O sırada Lisa'yı zengin fabrikatör Ilias ile evlenmek üzere gören Abesalom basit gerçeği anlayıverir.

Abesalom wins at the lottery and this means that finally Lisa's family will accept a marriage between him and Lisa. While he is travelling into the city in order to cash his lottery check, his hat in which his lottery check was hidden gets blown away into a long ravine. After having searched desperately for it he looses hope and finally his mind. Just when Lisa - against her will - is about to marry Ilias, the rich fabricant, Abesalom understands a simple truth...

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Anja Jakobs 1974 yılında Almanya'da doğdu. Hamburg'da iletişim ve tasarım okudu. Daha sonra Filmakademie Baden-Wuerttemberg'de yönetmenlik eğitimi aldı ve 2003 yılında mezun oldu.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Anja Jakobs was born in 1974 in Germany. She studied communication and design in Hamburg. Then she began to study directing in Filmakademie Baden-Wuerttemberg and graduated in 2003.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Wolfsschlucht, 2003; Kuscheldoktor, 2001/2; Kaktus im Kopf, 2000; Kein Zweifel, 1999; Blauer Dunst, 1999

DR. SEVİMLİ
KUSCHELDOKTOR
DR. CUDDLE

ALMANYA / GERMANY, 2002, 20', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Anja Jakobs
SENARYO / SCRIPT: Markus Sauermann
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Matthias Fleischer
MÜZİK / MUSIC: Stefan Schulzki
KURGU / EDITING: Elena Bromund
OYUNCULAR / CAST: Svea Lohde, Ralf Richter, Gunda Ebert, Detlev W. Buck
YAPIM / PRODUCTION: Filmakademie Baden-Wuerrtemberg
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Filmakademie Baden-Wuerrtemberg

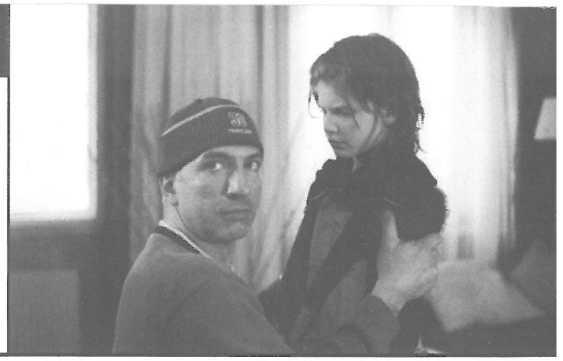

Conny ilk kez, annesinin erkek arkadaşından hoşlanmıştır. Çünkü Rainer ona çok iyi davranmaktadır. Bir gün bir anlaşma yaparlar. Rainer, Conny'e ev ödevlerinde yardım edecek, Conny de kırık oyuncakları tamir etmesi için Rainer'e götürecek ve tamir edildikten sonra sahiplerine iade edecektir. Ancak bir süre sonra Conny oyuncaktan öte şeyler taşıdığını fark eder.

Rainer is the first boyfriend of her mother nine-year-old Conny seems to like. One day when Rainer injures himself they make a deal: Rainer is taking care of Conny's homework, Conny in return helps Rainer doing his job. She has to pick up "ill" toy pets, take them to Rainer who fixes them and than deliver them back to the owner. Soon she realizes that she delivers something else than toy pets...

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Anja Jakobs 1974 yılında Almanya'da doğdu. Hamburg'da iletişim ve tasarım okudu. Daha sonra Filmakademie Baden-Wuerttemberg'de yönetmenlik eğitimi aldı ve 2003 yılında mezun oldu.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Anja Jakobs was born in 1974 in Germany. She studied communication and design in Hamburg. Then she began to study directing in Filmakademie Baden-Wuerttemberg and graduated in 2003.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Wolfsschlucht, 2003; Kuscheldoktor, 2001/2; Kaktus im Kopf, 2000; Kein Zweifel, 1999; Blauer Dunst, 1999
Home Sweet Home, 1998

PARAMPARÇA
BROKEN TO SMITHEREENS

TÜRKİYE / TURKEY, 2003, 2'24'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Rana Kuddaş
SENARYO / SCRIPT: Rana Kuddaş, Hande Ertinas, Hasan Hüseyin Yıldız
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Hande Ertinas
MÜZİK / MUSIC: Apocalyptica
KURGU / EDITING: Rana Kuddaş
OYUNCULAR / CAST: C. Sinan Altundağ, Rana Kuddaş
YAPIM / PRODUCTION: Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi

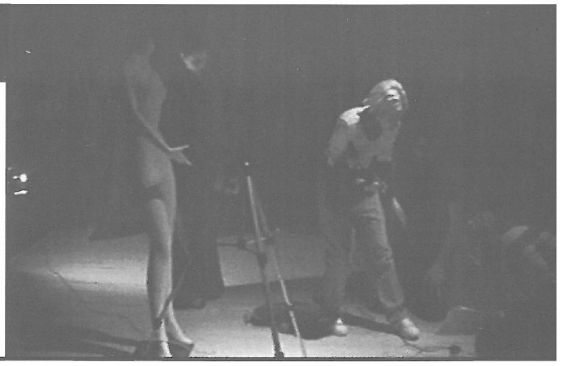

Paramparça, Türk Ceza Kanununun 434. maddesine yönelik olarak hazırlanmış olan sosyal bir sorumluluk reklamıdır. 434. madde, toplumda hakim olan namus anlayışı nedeniyle, tecavüze uğrayarak mağdur edilen kadınları, tecavüzcüleriyle evlendirererek tekrar mağdur olmalarına neden olmaktadır.

Broken to Smithereens is a social responsibility advertisement about the article 434 of Turkish Penal Code. This article formulated considering honor understanding of Turkish society. When a man rapes a woman and afterwards accepts to marry her he gets no punishment!

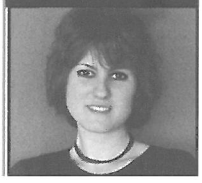

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Rana Kuddaş, Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo TV Sinema Bölümü son sınıf öğrencisidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Rana Kuddas studies at Ege University Communication Faculty.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Paramparça, 2003

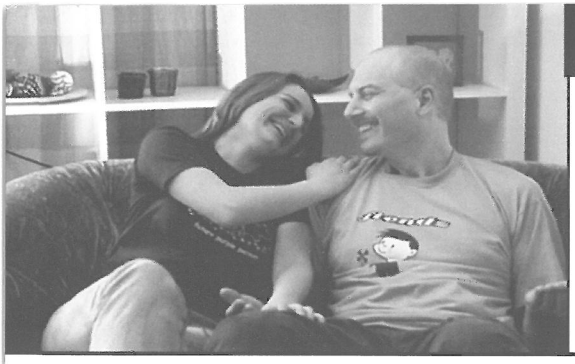

NORMAL SARTLAR ALTINDA
UNDER THE RIGHT CIRCUMSTANCES

ABD / USA, 2002/3, 7'50'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Elisabeth Lackner
SENARYO / SCRIPT: Elisabeth Lackner
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Elisabeth Lackner
KURGU / EDITING: Elisabeth Lackner
OYUNCULAR / CAST: Zeynep Sengel, Matthew Kaplan
YAPIM / PRODUCTION: Independent production
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Independent production

Normal Şartlar Altında farklı kültür ve dinlerden gelen bir çiftle yapılan röportajlardan oluşuyor. Zeynep Türkiyeli bir müslüman, Matt Amerikalı bir Yahudidir. Çift; dinleri, gelenekleri, dilleri ve yemek kültürleri ile ilgili farklılıkları konuşurlar.

Under the Right Circumstances is a witty verity interview with a young intercultural and interfaith couple. Zeynep is a Turkish Muslim and Matt is an American Jewish. The couple discusses their different perspective on religious traditions, language and food.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Elisabeth Lackner, Sosyoloji Bölümü'nden B.A/M.A dereceleri ve Medya Çalışmaları'ndan M.A derecesini almıştır. Bir belgeselci olmasının yanı sıra New York'ta Parsons Tasarım Okulu'nda video yapımı ve kurgu dersleri vermektedir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Elisabeth Lackner received a B.A/M.A degree in Sociology and an M.A degree in Media Studies. Next to be a documentarian, she also teaches video production and editing at Parsons School of Design in New York.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Ordinary Complications, 2003; Under The Right Circumstances, 2002/3

BECERİKSİZ FLORA
SHIBOLET BAKAFE
SLIDING FLORA

İSRAİL / ISRAEL, 2003, 12'30'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Talya Lavie
SENARYO / SCRIPT: Talya Lavie
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Gal Daran
KURGU / EDITING: Ido Netzer, Shiri Burchard
OYUNCULAR / CAST: Shiri Ashckenazi, Ronen Yifrah, Amir Dulitsky
YAPIM / PRODUCTION: The Sam Spiegel Film&TV School
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: The Sam Spiegel Film&TV School

Flora hayat karşısında oldukça şanssızdır. Kaydıraktan kayarak servis yapılan bir kafede garsonluk yapar. Sakarlığından dolayı sürekli sorun yaşamaktadır. Üstelik onu kovmak üzere olan patronuna da aşıktır. Flora'yı anlayan tek kişi ise Rus aşçı Anton'dur.

Hard luck for Flora. She is just too extraordinary - uneven she says - for her job as her waitress. Perhaps a little too clumsy, too... She is in love with her boss, whereas he is just about to fire her. The only one who understands how special Flora is the Russian chef Anton.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Talya Lavie 1978 yılında Petah Tikva'da doğdu. Betzalel'de animasyon bölümünde okudu. 2000 yılında Sam Spiegel Film TV Okulu'nda öğrenci oldu. *Beceriksiz Flora* yönetmenin ikinci sınıftayken çektiği filmidir.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Talya Lavie was born in 1978 in Petah Tikva. She studied in the Animation department in Betzalel. In 2000 she became a student at the Sam Spiegel Film&TV School. *Sliding Flora* is her second year film.

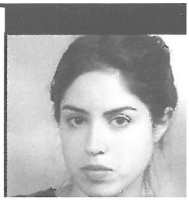

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Shibolet Bakafe, 2003

KİM
WHO?

SUUDİ ARABİSTAN / SAUDI ARABIA, 2003, 7'12'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Hafia Al-Mansour
SENARYO / SCRIPT: Hafia Al-Mansour
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Sara Al-Mansour
MÜZİK / MUSIC: Mohammad Shady
KURGU / EDITING: Waleed Al-Shehhi
OYUNCULAR / CAST: Haroon AbdulRahman, Haifaa Al-Mansour, AbdulAziz Abdullah
YAPIM / PRODUCTION: Saudi Cinema. Coms

Kadın kılığına girerek seri cinayetler işleyen çarşaflı bir adamla ilgili haberler tüm şehre yayılmıştır. Suudi Arabistan'ın ilk ve tek kadın yönetmeni Al-Mansour'dan ilgiye değer bir film.

This film captures a popular rumor about a wicked man who uses the traditional Saudi woman wear as a cover to commit his crimes.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Haifaa Al-Mansour Kahire Amerikan Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nde eğitim gördü. Halen Suudi Arabistan'da yaşıyor ve filmlerini orada çekiyor. Ülkesinden çıkan ilk kadın yönetmen.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Haifaa Al- Mansour graduated with a degree in comparative literature from the American University in Cairo. She lives in Saudi Arabia and the first and only woman director of her country.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
The Only Way Out, 2004;Who?, 2003; Bereavement of the Fledgling

TEK CIKIS YOLU
THE ONLY WAY OUT

SUDİ ARABİSTAN/ SAUDI ARABIA, 2004, 15', betacam, renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Haifaa Al-Mansour
SENARYO / SCRIPT: Haifaa Al-Mansour, Hisham Al- Mansour
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Anant Dusseja
MÜZİK / MUSIC: Mohammad Shady
KURGU / EDITING: Maroj A.D.
OYUNCULAR / CAST: Meshaai Al- Mutairi, Talal Al-Sidr, Saleh Al- Olyani
YAPIM / PRODUCTION: Saudi Cinema. Com
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Haifaa Al-Mansour

Ücra bir yerde sıkışıp kalmış olan üç adamın, hayatta kalabilmek için birbirlerine saygı duymayı, farklılıklarını kabul etmeyi öğrenme süreçleri... Acaba başarabilecekler mi?

Three men who are fundamentally different get stuck in the middle of nowhere. Are they going to learn how to respect each other's differences in order to survive?

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Haifaa Al-Mansour Kahire Amerikan Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nde eğitim gördü. Halen Suudi Arabistan'da yaşıyor ve filmlerini orada çekiyor. Ülkesinden çıkan ilk kadın yönetmen.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Haifaa Al- Mansour graduated with a degree in comparative literature from the American University in Cairo. She lives in Saudi Arabia and the first and only woman director of her country.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
The Only Way Out, 2004; Who?, 2003; Bereavement of the Fledgling

ROSAMOND
ROSAMOND

ALMANYA / GERMANY, 2003, 21'46'', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Jana Marsik
SENARYO / SCRIPT: Jana Marsik
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Christoph Lerch
MÜZİK / MUSIC: Fritz Schimankowitz
KURGU / EDITING: Rune Schweitzer
OYUNCULAR / CAST: Lina Rabea Mohr, Konstantin Prochorowski...
YAPIM / PRODUCTION: HFF Konrad Wolf, BlökFilm, KoppFilm
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Hochschule für Film und Fernsehen

Kaçak iki gencin, Rosa ve kemancı Viktor'un bir kuzey Alman liman şehrinde karşılaşmalarıyla başlayan bir öykü.

Two teenage runaways rockin' Rosa and violinist Viktor bump into each other in a North German seaport.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Jana Marsik 1974 yılında Almanya'da doğdu. HFF Konrad Wolf'de sinematografi eğitimi aldı. 2000 yılından beri de sinematograf olarak çalışmaktadır.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Jana Marsik was born in Germany in 1974. She studied cinematography at HFF Konrad Wolf. She is working as cinematographer since 2000.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Ivan Kann Fliegen, 2003; Rosamond, 2003

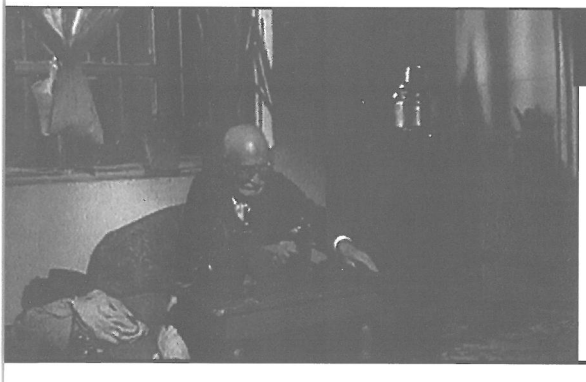

SESSİZLİĞİN ÖTESİ
ANSAYE SOKUT
BEYOND THE SILENCE

İRAN / IRAN, 2003, 16', betacam, **renkli** / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Afsaneh Alinejad
SENARYO / SCRIPT: Afsaneh Alinejad
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Atabak Habibi
MÜZİK / MUSIC: Apocalyptica
KURGU / EDITING: Ehsan Mehdan
YAPIM / PRODUCTION: Sindbad Media International
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Sindbad Media International

... ...

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Afsaneh Alinejad 1971 yılında doğdu ve İran Genç Sinema Okulu'nun yönetmenlik bölümünden mezun oldu. Birçok uzun ve belgesel filmde yardımcı yönetmen, bir çok TV dizisinde de programcı olarak çalıştı.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Afsaneh Alinejad was born in 1971 and she is a graduate of Iranian Young Cinema School in the directoral field. She has been assistant director in many feature films and documentaries and programmer of a number of TV series as well.

NUNZIA
NUNZIA

İTALYA / ITALY, 2002, 12'30'', betecam, renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Giulia Oriani
SENARYO / SCRIPT: Giulia Oriani
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Massimo Franchi
KURGU / EDITING: Lili Lombardi
OYUNCULAR / CAST: Milena Vukotic, Paolo Ferrari, Luigi Galloni
YAPIM / PRODUCTION: Quinta Verde
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Village Srl

Nunzia, oğlu ve geliniyle yaşamaktadır. Her ikisi de Nunzia'ya ölecekmiş ya da artık kendine bakamayacakmış gibi davranmaktadır. Ama Nunzia bunu dert etmiyor gibidir. Ancak yıllar sonra yeniden Marcello ile karşılaşınca bir değişim geçirmeye başlar.

Nunzia lives with her son and his wife. They treat her as if she can't take care of herself anymore, as if she is just about to die. Nunzia seems to be ok about that. But when she meets Marcello a familiar, but yet nearly forgotten feeling gives her a new lust for life, and she starts going through a metamorphosis.

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Giulia Oriani, 1986'dan bu yana sinema ve tiyatroda yönetmenlik yapıyor. Yönetmen, 1997/98 yıllarında Maldoror di Roma Drama Okulu'nda eğitmen olarak çalışmıştır.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
She directs in cinema and theatre since 1986. She also teaches at Maldoror di Roma Drama School.

FİLMLERİ / FILMOGRAPHY
Nunzia, 2002; Proprio A Me?, 2001

RUMUZ: HAKİKİ YAVRU
NICKNAME: THE REAL BABE

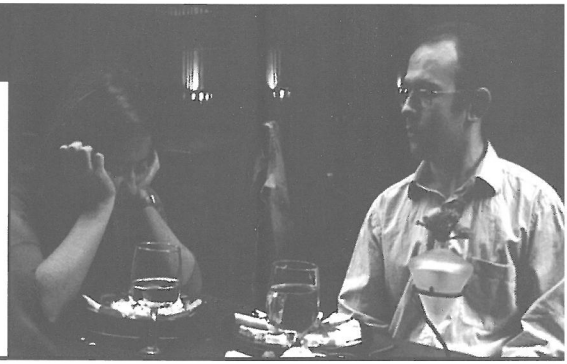

TÜRKİYE / TURKEY, 2003, 10', betacam, renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Zarife Öztürk
SENARYO / SCRIPT: Zarife Öztürk
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Özgür S. Demir
KURGU / EDITING: Zarife Öztürk, Nikos Michalakis
OYUNCULAR / CAST: Ceyda Aşar, Olgun Sünear, Serkan Seymen, Necmi Bayram, Sedat Kalkaran, Merve Erol
YAPIM / PRODUCTION: Çitlembik Film
DÜNYA HAKLARI / WORLD SALES: Çitlembik Film

Otuzlu yaşlarının başında bir kadın bir sabah uyandığında kendini değişmiş bulur. Anne olmak istemektedir. Ama evli değildir, hatta erkek arkadaşı bile yoktur! Arkadaşlarına göre böyle giderse hiç bir zaman da olmayacaktır.

A woman in her 30s wakes up one morning and realizes she has greatly changed! She wants to be a mother. But she is not married and she doesn't have a boyfriend. Her best friends say that at this rate, she never will have one!

YÖNETMEN BİYOGRAFİSİ
Otuz yaşlarındaki Zarife Öztürk şu anda Çitlembik Yayınevi'nde çalışmakta ve Boğaziçi Üniversitesi'nde sinema ile ilgili çeşitli dersler vermektedir. Daha önce pek çok bazı gazete ve dergide sinema üzerine yazılar yazmış olan Öztürk, Mimar Sinan Üniversitesi, Sinema ve Televizyon bölümünde de sanatta yeterlilik tezi üzerinde çalışmaktadır. Kendisi de bir sabah kalkıp çocuk sahibi olmak istediğinin farkına varmıştır.

DIRECTOR'S BIOGRAPHY
Zarife Öztürk is a lecturer at Boğaziçi University. She herself wakes up one morning and realizes that she wants to be a mother. Some of her articles published in national newspapers and magazines. She currently works on her thesis at Mimar Sinan University.

MUAMMER YANMAZ FOTOĞRAF SERGİSİ

KADIN YÖNETMENLER

7. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ KAPSAMINDA BİR UÇAN SÜPÜRGE ORGANİZASYONU

KOORDİNATÖR **SEDEF KÜRÜM**
AÇILIŞ TARİHİ **7 MAYIS 2004 / SAAT 18.00**
SERGİ TARİHİ **7-16 MAYIS 2004**

Kavaklıdere Sineması Fuayesi Tunalı Hilmi Cad. No: 105 Kavaklıdere - Ankara **Tel: (0312) 468 71 93**

GÖSTERECEK BİR ŞEY KALDI MI?
Catherine Breillat, sanat-pornografi ikiliğini nerelerde kırıyor?

15 Mayıs 2004
Kızılırmak Sineması
Saat: 12:00

Kolaylaştırıcı: Övül Durmuşoğlu
Katılımcılar: Ayşe Düzkan, Hasan Bülent Kahraman, Necati Sönmez

Pornografinin açıklık ve şehveti sanatın içinde yer alabilir mi?
Pornografi ahlaksızlık mıdır yoksa temel bir bilme biçimi mi?
Pornografi izleyiciyi neden rahatsız eder, röntgenciliğini suratına çarptığı için mi?

Övül Durmuşoğlu
1978 Ankara doğumlu. Boğaziçi Üniversitesi Mütercim Tercümanlık Bölümü'nü bitirdi. 1998-2000 yılları arasında Geniş Açı Fotoğraf Sanatı Dergisi'nde çeşitli yazıları ve çevirileri yayımlandı. Mithat Alam Film Merkezi'nde gönüllü öğrenci olarak çalışmaya başladığı ekiple birlikte Altyazı dergisinin kuruculuğunu yaptı. 2002'de Best TV'de yayımlanan Kısakesenler isimli programı hazırladı ve sundu. Halen Altyazı dergisinde çalışan Durmuşoglu Sabancı Üniversitesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı'nda 1990 sonrası feminist sanatçılar ve pornografi üzerine tez hazırlamakta ve asistanlık yapmaktadır.

Ayşe Düzkan
1959'da doğdu. Erken yaşta sol siyasetle tanıştı. 1970-1980 yılları arasında demokrat gazetesi'nde işçi-sendika muhabiri olarak çalıştı. 1984'ten sonra kendini feminist olarak tanımlamaya başladı. Kadın çevresi'nde, 1987'de feminist dergisini çıkartan kolektifte, kadın hareketinin çeşitli kampanyalarında yer aldı. 1994'le 2002 yılları arasında, kısa bir dönem dışında Pazartesi'de çalıştım. Sırasıyla, Express, Hayalet Gemi, Pişmiş Kelle, Radikal, Milliyet, 2000'de Yeni Gündem, Özgür Politika, Post-Express, Kırmızı Alarm'da yazdı, halen Pazartesi dışında düzenli olarak www.gazetem.net'te ve zipistanbul'da yazıyor. Çalar Saat adında bir mizah kitabı, 1987 doğumlu bir kızı var.

Hasan Bülent Kahraman
Lisans derecesini 1980 yılında İnşaat Mühendisliği dalında Gazi Üniversitesi'nden, yüksek lisans derecesini 1983 yılında Ekonomi dalında Hacettepe Üniversitesi'nden, doktora derecesini de 1999 yılında Siyaset Bilimi dalında Bilkent Üniversitesi'nden aldı. Hacettepe, ODTÜ ve Bilkent Üniversiteleri'nde öğretim üyesi olarak çalıştı. 1977 yılından itibaren bağımsız yazar ve sanat eleştirmeni olarak çalışmalarını sürdürmektedir. 1991-1996 yılları arasında Kültür Bakanlığı Başdanışmanı ve 1992-1993 yılları arasında Kültür Bakanlığı yayınlar Dairesi Başkanı olarak görev yaptı. 1996 yılından bu yana Radikal Gazetesi'nde köşe yazarıdır. Rotterdam Belediyesi Sanat Kurulu

ANYTHING LEFT WE HAVEN'T SEEN?
At which points does Catherine Breillat break the art-pornography duality?

15 May 2004
Kızılırmak Cinema
At 12:00

Moderator: Övül Durmuşoğlu
Panelists: Ayşe Düzkan, Hasan Bülent Kahraman, Necati Sönmez

Can the openness and lust of pornography be counted as a form of art?
Is pornography immorality or is it just a way of knowing?
Why does pornography disturb the viewer? Is it because it forces them to face their voyeurism?

Övül Durmuşoğlu
She was born in 1978, in Ankara. She was graduated from Boğaziçi University, department of Translation and Interpretation. During 1998-2000, her articles and translations were published in Geniş Açı Art of Photography Magazine. Together with her team members, with whom she worked as a volunteer at Mithat Alam Film Center, she founded Altyazı magazine. Still working for Altyazı magazine, Durmuşoğlu is also an assistant and is preparing her thesis on pornography and feminist artists after 1990, in Sabancı University, department of Visual Arts and Visual Communication Design.

Ayşe Düzkan
Born in 1959. Starting from early ages, she was interested in leftist politics. During 1970-1980, she worked as a worker-union correspondent for Demokrat journal. After 1984, she started to define herself as a feminist. In 1987, she worked for the collective that published the Feminist magazine, and she participated various campaigns of the women's movement. Between 1994 and 2002 she worked for Pazartesi. Respectively; she wrote for Express, Hayalet Gemi, Pişmiş Kelle, Radikal, Milliyet, 2000'de Yeni Gündem, Özgür Politika, Post-express, Kırmızı Alarm. Currently, she regularly write for www.gazetem.net and Zipİstanbul. She has a humor book named Çalar Saat, and a daughter who was born in 1987.

Hasan Bülent Kahraman
He took his B.S. degree in Civil Engineering at Gazi University in 1980; his M.A. in Economics at Hacettepe University in 1983; and his Ph.D. in Political Sciences at Bilkent University in 1999. He worked as an academic in METU, Hacettepe and Bilkent Universities. Since 1977, he has been working as a freelance writer and art critique. During 1991-1996, he worked as the Chief Advisor of the Minister of Culture, and during 1992-1993, as the Chief of General Directorate of Publishing for the Ministry of Culture. Since 1996, he is a columnist of the daily Radikal. Ha was also a member of the Art Council of the Rotterdam Municipality. He is a member of the Advisory Board of Eczacıbaşı İstanbul Culture

üyeliğinde bulunmuştur. Eczacıbaşı İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı Danışma Kurulu üyesidir. Araştırma alanları Türk siyaseti, siyasal kuramlar, sosyal kuram, yapısalcılık sonrası felsefe, kültürel araştırmalar, görsel kuram, modern Türk edebiyatı, Türkiye popüler kültürü olarak sıralanabilir. TÜSES, SODEV, Tarih Vakfi, Yazarlar Sendikası ve Edebiyatçılar Derneği, Middle East Studies Association of North America üyesidir.

Necati Sönmez

1967'de Antakya'da doğdu. İTÜ Uçak Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. 1990'dan beri çeşitli gazete ve dergilerde sinema yazarlığı ve gazetecilik yapıyor. 1995 ve 1999'da iki kez "Abdi İpekçi Barış ve Dostluk Ödülü"nü kazandı. Montreal, Chicago, Moskova, Hong Kong, Bombay, Kerala gibi bir çok uluslararası festivalin FIPRESCI jürisinde görev aldı. Açık Radyo'da "Laterna Magica" programını hazırladı. "Theo'nun Bakışı" (2003) ve "Çıralı: Doğala Dönüş" (2004, Bülent Arınlı'yla birlikte) adlı iki belgesele imza attı. Belgesel Sinemacılar Birliği'nin (BSB) üyesidir.

and Arts Foundation. His research areas can be counted as Turkish politics, political theories, social theory, philosophy of post-structuralism, culture, visual theory, modern Turkish literature and modern Turkish popular culture. He is also a member of TÜSES, SODEV (Foundation of Social Democracy), History Foundation, Writers' Union, Turkish Authors Association and Middle East Studies Association of North America.

Necati Sönmez

He was born in 1967, in Antakya. He is a graduate of İstanbul Technical University (İTU), department of Aeronautical Engineering. Since 1990, he has been working as a journalist and cinema columnist for various journals and magazines. In 1995 and 1999, he won "Abdi İpekçi Peace and Friendship Award". He worked as a FIPRESCI jury member in many international festivals such as Montreal, Chicago, Moscow, Hong Kong, Bombay and Kerala. He prepared a radio program named "Laterna Magica" for Open Radio. He made two documentaries, "Theo's Gaze" (2003) and "Çıralı: Return to the Natural" (2004, in cooperation with Bülent Arınlı). He is a member of Union of Documentary Film Makers (BSB).

Her yıl olduğu gibi festival bu yıl da çalışmalarına "Kısa Film Öyküsü Yarışması" ile başladı. Her yıl, kısa filmin gelişmesine katkıda bulunmak ve filmlerde kadın bakış açısının arttırmak amacıyla düzenlenen yarışmamızla kadın-erkek herkesi kalemlere sarılmaya çağırıyoruz.

Yarışmamıza bu yılki "Polisiye" türündeki öyküleri kabul ettik.

Eser Köker, **İnci Demirkol** ve **Gülden Treske**'den oluşan ön eleme jürimiz yarışmaya katılan 200 öykü arasından zorlu bir değerlendirme yaparak 10 öyküyü belirledi.

Alev Alikoç, Her Şey Kahve İle Başlar, İstanbul
Bengisu Gençay, Nohut Oda Bakla Sofa, İstanbul
Caner Yalçın, Yorgan, İstanbul
Efsun Gül, Af İçin Öldürmek, İstanbul
Fatma Dalay Küçükkurt, Beş Esrarengiz Olay, Ankara
Filiz Gülmez, Kuyu, Aydın
Hatice Erol, Onun Düşleriydi Yanında Götürdüğün, İskenderun
İnanç Yılan, Derin, Ankara
Olcay Duman, Şans, İstanbul
Songül Karabay, Yanımdaki Bilmece, Ankara

Ön elemeyi geçen eser sahipleri festival kapsamında düzenlenen üç gün sürecek "Senaryo Yazım Atölyesi"ne katılmaya hak kazandılar. **Işıl Özgentürk** tarafından gerçekleştirilen atölye çalışması süresince her katılımcı kendi öyküsünü senaryolaştıracak.

Ortaya çıkacak olan 10 senaryo arasından **Işıl Özgentürk** ve **Mine Vargı** tarafından seçilecek olan bir senaryo ise yapımcı **Filma-Cass** tarafından filme çekilecek.

As usual, the festival starts its work with the "Short Film Stories Competition". Every year we invite people, men as well as women, to write for our competition, with the proviso that their work adds value to short films and improves the woman's perspective in film.

This year we accepted only "detective" stories.

Our jury, including Eser Köker, İnci Demirkol, and Gülden Treske, elected the most successful 10 stories among the 200 submitted:

Alev Alikoç, Her Şey Kahve ile Başlar, İstanbul
Bengisu Gençay, Nohut Oda Bakla Sofa, İstanbul
Caner Yalçın, Yorgan, İstanbul
Efsun Gül, Af İçin Öldürmek, İstanbul
Fatma Dalay Küçükkurt, Beş Esrarengiz Olay, Ankara
Filiz Gülmez, Kuyu, Aydın
Hatice Erol, Onun Düşleriydi Yanında Götürdüğün, İskenderun
İnanç Yılan, Derin, Ankara
Olcay Duman, Şans, İstanbul
Songül Karabay, Yanımdaki Bilmece, Ankara

The writers who qualified in the first selection process will participate in the three-day "Scenario Writing Workshop" during the Festival. At this workshop, headed by Işıl Özgentürk, each participant will turn her/ his own story into a scenario.

From among these 10, the best scenario will be selected by Işıl Özgentürk and Mine Vargı, and made into a film by Filma-Cass.

Struggle Films
Ruth Mader
A-1090 Vienna, Canisiusgasse 15/7
Tel: +43-1-3195657

Austrian Film Comission
Anne Laurent
Stiftgasse 6, A-1070 Wien
Tel: +43 1 526 33 23-0
Fax: +43 1 526 68 01

Amour Fou Filmproduktion
(Gabriele Kranzelbinder,
Alexander Dumreicher-Ivanceanu),
A-1070 Vienna, Lindengasse 32/13
Tel: +43-1-9949911-11
Fax: +43-1-9949911-20
www.amourfou.at

E Pictures
10-12, Haehwa-dong, Jongno-gu
Seoul 110-530 Korea
Tel: +82 2 3673 2545
Fax: +82 2 3673 2544
ep@ep-Korea.com

Brussels Ave
Marie-Do de la Patelliére + Jochen D. Girsch
Rue des Visitandines 1/48 B-1000 Bruxelles
Tel:+32 2 511 91 56
Fax: +32 2 511 81 39

Samsa Film
Rue de Luxembourg, 238 C
L-8077 Bertrange
Tel: (352) 45 19 601
Fax: (352) 44 24 29

Artémis Productions
rue Gallait 60, 1030 BruxellesÊ
Tél: 32/2/216 23 24
Fax: 32/2/216 20 13

Gemini Films
34, Boulevard Sébastopol
75004 Paris
Tel: +33 1 44 54 17 17
Fax: +33 1 44 54 96 66

London Film School
24 Shelton Street, London AC2H 9UB, UK
Tel: +44 (0) 20 7836 9642
Fax: +44 (0) 20 7497 3718
Chrissy Bright, Librarian
c.bright@lfs.org.uk

Fortissimo Films
Veemarkt 77-79
1019 DA Amsterdam, The Netherlands
Tel: +31 (0) 20 627 3215

Alman Kültür Merkezi
Atatürk Bulvarı No:131
Bakanlıklar Ankara
Tel: +90 (0) 312 419 5283

Primrose Productions
(Lotte-Reiniger-Filme)
Werner-Friedmann-Bogen 18
D-80993 München
Tel: 0049-89-1491453
Fax: 0049-89-1494836

Media Luna Entertainment
Hochstadenstrasse 1-3, 50674,
Cologne, Germany
Tel: (49221) 1392222
Fax: (49221) 1392224

British Council Londra
10 Spring Gardens
London SW1A 2BN
UK

Kalyana Shira Film
Jl. Kemang Timur V no A6,
Kebayoran Baru,
Jakarta 12760, Indonesia.
Tel: (62-21) 7182718,7192080,7192050
Fax: (62-21)7192080

Fılmes Do Tejo Audıovısuaıs Lda
ÊAv. da Liberdade, 85 - 3°
Ê1250-140 Lisboa
Portugal

Kinotar
Meritullinkatu 33 E Fin-00170 Helsinki
Tel:358 91351864

Ustaoğlu Filmcilik
Kumrulu Sok. 24/A1
Cihangir İSTANBUL
Tel:+90212 251 90 77

Adriana Chiesa Enterprises
Via Barnaba Oriani 24/A 00197
Rome / ITALY
Tel: +39 068086

Gemini Films
34 Boulevard Sebastopol
75004 Paris / FRANCE
Tel:+33 1 44 54 17 17

Bir Film
Hüsreve Gerede Cad.
No:19/A D:2
Teşvikiye / İSTANBUL, Turkey
Tel: +90 212 2597801

Light Night Productıon S.A.
22, rue de la Filature
CH-1227 Carouge - Switzerland
Tel: 4122 3423131

Deutsche Film- und Fernsehakademie
DFFB
German Film and Television Academy
Potsdamer Str. 2, D-10785 Berlin
Tel/Fax: +49-30-25759-152/-162

Vision international
27 rue de Solférino
92100 Boulogne
France
3rd floor
Tel: 01 46 94 88 02

İrfan Film
Gazeteci Erol Dernek Sok.3/1
Beyoğlu /İSTANBUL
Tel: +90 212 2441163

Quimelca
Llull, 16,Ê 5-3
08005 Barcelona - Spain
Tel: +34 670 09 90 84

Amnesty International
Postbus 1968
1000 BZ Amsterdam

Polish National Film School
Pañstwowa Wy¿sza Szko³a Filmowa
Telewizyjna i Teatralna im.L.Schillera
ul. Targowa 61/63
90-323 £ód¿ /Poland

Sinbad Media International
48, Flat # 3, 27th Ave, Yousefabad
Tehran/Iran
Tel / Fax: 98 (21) 870 13 10

Academy of Media Arts / Cologne
Peter-Welter-Platz 2
D-50676 Köln
Tel: +49 (0)221 20 18 9-0

Filmakademie Baden-Wuerttemberg
Mathildenstr. 20
D - 71638 Ludwigsburg
Tel: +49 (0)7141 969 103

The London Film School
24 Shelton Street
London WC2H 9UB
United Kingdom
Need Productions
109 rue du Fort
B-1060 Bruxelles
Tel:+32 2 534 40 57

Hochschule Für Film Und Fernsehen
Marlene-Dietrich-Allee 11
14482 Potsdam-Babelsberg
Tel: 03 31 / 62 02 - 0

Bathtar Film Co.
No:86 Kourosh Alley Nsohrevardi Street
Tehran /Iran
Tel: +98 21 876 1663

Petek Berksoy Productions
50Shannon Street Toronto Ontario M6J
2EJ
Canada

Seaside Productions
97 ½ East 7th Street No: 10
New York / NY 10009
Tel: +1 212 501 6315

Saudi Cinema Com
Saudi Arabia, Dhahran 31311
Saudi Aramco P.O. Box 12674

Village SRL Ivo de Sanctis
Strada della Piane 9
00063 Campagnano
Rome / ITALY
Tel: +39069077033

Çitlembik Film
Şeyh Bender Sok. 18/4 Asmalımescit,
Tünel / İstanbul
Tel: +902122923032

Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi
06550 Cebeci / Ankara
Tel: +90312 319 77 14

Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi
Ege Üniversitesi Kampüsü
Bornova /İzmir

Envie de Tempete Productions
155 rue Cardinet 75017
Paris / France

A
Akyüz, Ali
Ali Nejat, Afsaneh
Al-Mansour, Haifaa
Arca, Nurdan
Ayu Asmara, Sekar

B
Berksoy, Petek
Berman, Melissa
Bollain, Iciar
Breillat, Catherine
Brooks, Sue
Bruni-Tedeschi, Valeria

C
Chabrol, Claude
Chadha, Gurinder
Chanok, Park
Coixet, Isabel
Cukor, George

Ç
Çelikel, Gülşah

D
Derin, Bilhan
Devers, Claire
Discussion 14
Dörrie, Dorris

E
Ergün, Ayfer
Ertınas, Hande

F
Ferreria, Patricia

G
Granit, Tal

H
Haghpanah, Maryam
Hoha, Zelda

I
Ioakimidi, Christina
Isaacs, John

J
Jacobs, Anja

K
Kazejak, Anna
Kuddaş, Rana

L
Lackner, Elisabeth
Lavie, Talya

M
Mader, Ruth
Marsik, Jana
Matysik, Anna
Mc Gettingan, Norah
Mersch, Geneviéve
Michalski, Karin
Miro, Pilar
Mosciatello, Teresina

N
Naghdi Pari, Leila
Nalbantoğlu, Lale

O
Okan, Pınar
Oriani, Giulia

Ö
Öztürk, Zarife

P
Payas, Dolores
Plattner, Patricia

R
Rabadan, Ines
Reiniger, Lotte

S
Sanchez, Eva Lopez
Scherfig, Lone
Schmidt, Nathalie
Sharifi, Farahnaz
Stevens, George

Ş
Şenalp, Togap

T
Taslimi, Susan
Tognazzi, Maria Sole

U
Ustaoğlu, Yeşim

V
V. Günar, Sülbiye
Vollmar, Neele
Vouksenmaa, Johanna

W
Waltz, Jeanne

Y
Yılmaz, Atıf
Yılmaz, Didem

Z
Zencirci, Çağla

200 Km. 093

A
A. İçin Kırmızı 100
Adem'in Kaburga Kemiği 074
Ağaç 095
Ağustosböceği İle Karınca 062
Ailem 103
Anne, Nerdesin? 108
Aşk Hakkında 102
Ayın Sesi 098

B
Bahçıvanın Köpeği 030
Bana Rağmen 095
Başka Dünyanın Çiçekleri 027
Beceriksiz Flora 110
Ben Güzel Miyim? 081
Benim Adim Sara 031
Betty 087
Bir Deve İçin Daha Kolay 046
Bir Japon'un Hikayesi 035
Bulutları Beklerken 048

C
Carmen 060
Civcivleri Beklerken 104

Ç
Çıkmaz 096

D
Doktor Dolittle Ve Hayvanları 060
Dr. Sevimli 109

E
Ev 104

F
Francisca 042

G
Garantili Aydınlanma 080
Göbek Adim Kıskançlıktır 040
Gülen Ayva Ağlayan Nar 094

H
Hakiki Yavru 113
Halife Leylek 062
Hayatimin Çalımı 090
Hayatin Küçük Renkleri 041
Hep Bir Azize Olmak İstedim 039
Her Şey Zıvanadan Çıktı 045

I
Ilana Geliyor 107

İ
İlk Sevişme 071
İpek Yolu 100

K
Kambur 022
Kara Gözlüm 023
Kartpostal 103
Kayıp Denizciler 036
Kendi Düşen Ağlamaz 050
Kim Olduğunu Biliyorum 059
Kim? 111
Kız Kardeşim 068
Kumsalda 091
Kurt Boğazı 108
Kusursuz Aşk 070

L
Lotte Reiniger'in Sanatı 063

M
Mişli Geçmiş Zaman 047
Mücadele 038

N
Nabız 096
Normal Şartlar Altında 110
Nunzia 113

Ö
Öteki 106

P
Papageno 061
Paramparça 109
Paşke Ve Sofya 097
Philadelphia Öyküsü 075
Prens Ahmet'in Maceraları 058

R
Romans 069
Romans 2 067
Rosamond 112

S
Sahil Üçlemesi 106
Sana Asla Söylemediğim Şeyler 028
Saniye'nin Tutkusu 037
Serbest Vuruş 105
Sessizliğin Ötesinde 112
Sessizlik 097
Sıla 102
Sırtlarındaki Hayat 099
Su Savaşı 107
Sultan'ı Ararken 098
Şimdi 105

T
Tek Çıkış Yolu 111
Türk Kızı, Gök Kızı, Atatürk Kızı... 094

U
Uyuyan Güzel 061

W
Wilbur Ölmek İstiyor 043

Y
Yağmurdan Sonraki Berrak Gökyüzü 044
Yaşama Yolculuk 051
Yaysız Keman 034
Yılın Kadını 076
Yürekten 082

200 Km. 093

A
A Silk Road 100
Adam's Rib 074
Against My Will 095
All Hell Let Loose 045
Am I Beautiful? 081
Anatomy Of The Hell 067

B
Bend It Like Beckham 090
Betty 087
Beyond The Silence 112
Bhaji On The Beach 091
Broken To Smithereens 109

C
Caliph Stork 062
Carmen 060
Clear Skies After The Rain 044

D
Dead End 096
Dog In The Manger 030
Dr Dolittle And His Animals 060
Dr. Cuddle 109

E
Eclipse 102
Enlightenment Guaranteed 080
Entinen Mies 102

F
Fat Girl 068
Flowers Of Another World 027
Francisca 042
Free Kick 105
From Here To Joy 051

H
Hatching Time 104
Home 104
Hunchback 022

I
I Always Wanted To Be A Saint 039
I Know Who You Are 029
Ilana's Coming! 107
It Is Easier For A Camel 046

J
Japanese Story 035
Jealousy Is My Middle Name 040

L
Life On Their Shoulders 099
Little Colors 041
Lost Seamen 036

M
Moon's Voice 098
Mother's Dance 108
My Black Eyed Girl 023
My Name Is Sara 031
My Parents 103

N
Now 105
Nunzia 113

P
Papageno 061
Pashke And Sofia 097
Perfect Love 070
Postcard 103
Pulse 096

R
Real Young Girl 071
Red For A. 100
Romance 069
Rosamond 112

S
Saniye's Lust 037
Seaside Triology 106
Seeking The Sultan 098
Sliding Flora 110
Straight Through The Heart 082
Struggle 038
Summer & Fall 047

T
The Adventures Of Prince Ahmed 058
The Art Of Lotte Reiniger 063
The Grasshopper And The Ant 062
The Legendary Girl of The Sky... 091
The Only Way Out 111
The Other 106
The Philadelphia Story 075
The Real Babe 113
The Silence 097
The Sleeping Beauty 061
The Stringless Violin 034
The Water Fight 107
Things I Never Told You 028
Tree Between Two Moments 095

U
Under The Right Circumstances 110
Under The Water 094
Upswing 050

W
Waiting For The Clouds 048
Who? 111
Wilbur Wants To Kill Himself 043
Wolves' Ravine 108
Woman Of The Year 076

ABD
Adem'in Kaburga Kemiği 074
Normal Şartlar Altında 110
Philadelphia Öyküsü 075
Sahil Üçlemesi 106
Yılın Kadını 076

ALMANYA
Ağustosböceği İle Karınca 062
Ben Güzel Miyim? 081
Carmen 060
Civcivleri Beklerken 104
Doktor Dolittle Ve Hayvanları 060
Dr. Sevimli 109
Garantili Aydınlanma 080
Halife Leylek 062
Kartpostal 103
Kurt Boğazı 108
Lotte Reiniger'in Sanatı 063
Papageno 061
Paşke Ve Sofya 097
Prens Ahmet'in Maceraları 058
Rosamond 112
Saniye'nin Tutkusu 037
Serbest Vuruş 105
Uyuyan Güzel 061
Yürekten 082
Ailem 103
Aşk Hakkında 102

AVUSTRALYA
Bir Japon'un Hikayesi 035

AVUSTURYA
Mücadele 038

BELÇİKA
Şimdi 105

BELÇİKA-LÜKSEMBURG
Hep Bir Azize Olmak İstedim 039

DANİMARKA
Wilbur Ölmek İstiyor 043

ENDONEZYA
Yaysız Keman 034

FİNLANDİYA
Kendi Düşen Ağlamaz 050

FRANSA
A. İçin Kırmızı 100
Betty 087
İlk Sevişme 071
İpek Yolu 100
Kayıp Denizciler 036
Kız Kardeşim 068
Kusursuz Aşk 070
Romans 069
Romans 2 067
Yağmurdan Sonraki Berrak Gökyüzü 044

FRANSA-İTALYA
Bir Deve İçin Daha Kolay 046

GÜNEY KORE
Göbek Adim Kıskançlıktır 040

HOLLANDA
Bana Rağmen 095

İNGİLTERE
Ev 104
Hayatimin Çalımı 090
Kumsalda 091

İRAN
Ağaç 095
Ayın Sesi 098
Sessizliğin Ötesinde 112
Sessizlik 097

İSPANYA
200 Km. 093
Bahçıvanın Köpeği 030
Başka Dünyanın Çiçekleri 027
Benim Adim Sara 031
Sana Asla Söylemediğim Şeyler 028

İSPANYA-ARJANTİN
Kim Olduğunu Biliyorum 029

İSRAİL
Anne, Nerdesin? 108
Beceriksiz Flora 110
Ilana Geliyor 107

İSVEÇ
Her Şey Zıvanadan Çıktı 045

İSVİÇRE
Hayatin Küçük Renkleri 041

İTALYA
Mişli Geçmiş Zaman 047
Nunzia 113

MEKSİKA
Francisca 042

POLONYA
Nabız 096
Su Savaşı 107

PORTEKİZ
Yaşama Yolculuk 051

SUUDİ ARABİSTAN
Kim? 111
Tek Çıkış Yolu 111

TÜRKİYE
Çıkmaz 096
Gülen Ayva Ağlayan Nar 094
Hakiki Yavru 113
Kambur 022
Kara Gözlüm 023
Öteki 106
Paramparça 109
Sırtlarındaki Hayat 099
Türk Kızı, Gök Kızı, Atatürk Kızı... 094

TÜRKİYE-ABD
Sultan'ı Ararken 098

TÜRKİYE-FRANSA-ALMANYA-YUNANİSTAN
Bulutları Beklerken 048

TÜRKİYE-KANADA
Sıla 102

AUSTRALIA
Japanese Story 035

AUSTRIA
Struggle 038

BELGIUM
Now 105

BELGIUM-LUXEMBURG
I Always Wanted To Be A Saint 039

DENMARK
Wilbur Wants To Kill Himself 043

ENGLAND
Bend It Like Beckham 090
Bhaji On The Beach 091
Home 104

FINLAND
Upswing 050

FRANCE
A Silk Road 100
Anatomy Of The Hell 067
Betty 087
Clear Skies After The Rain 044
Fat Girl 068
Lost Seamen 036
Perfect Love 070
Real Young Girl 071
Red For A. 100
Romance 069

FRANCE-ITALY
It Is Easier For A Camel 046

GERMANY
Am I Beautiful? 081
Caliph Stork 062
Carmen 060
Dr Dolittle And His Animals 060
Dr. Cuddle 109
Enlightenment Guaranteed 080
Entinen Mies 102
Free Kick 105
Hatching Time 104
My Parents 103
Papageno 061
Pashke And Sofia 097
Postcard 103
Rosamond 112
Saniye's Lust 037
Straight Through The Heart 082
The Adventures Of Prince Ahmed 058
The Art Of Lotte Reiniger 063
The Grasshopper And The Ant 062
The Sleeping Beauty 061
Wolves' Ravine 108

INDONESIA
The Stringless Violin 034

IRAN
Beyond The Silence 112
Moon's Voice 098
The Silence 097
Tree Between Two Moments 095

ISRAEL
Ilana's Coming! 107
Mother's Dance 108
Sliding Flora 110

ITALY
Nunzia 113
Summer & Fall 047

MEXICO
Francisca 042

NETHERLAND
Against My Will 095

POLAND
Pulse 096
The Water Fight 107

PORTUGAL
From Here To Joy 051

SAUDI ARABIA
The Only Way Out 111
Who? 111

SOUTH KOREA
Jealousy Is My Middle Name 040

SPAIN
200 Km. 093
Dog In The Manger 030
Flowers Of Another World 027
My Name Is Sara 031
Things I Never Told You 028

SPAIN-ARGENTINA
I Know Who You Are 029

SWEDEN
All Hell Let Loose 045

SWITZERLAND
Little Colors 041

TURKEY
Broken To Smithereens 109
Dead End 049
Hunchback 022
My Black Eyed Girl 023
The Legendary Girl of The Sky... 094
The Other 106
The Real Babe 113
Under The Water 094
Life On Their Shoulders 099

TURKEY-CANADA
Eclipse 102

TURKEY-FRANCE-GERMANY-GREECE
Waiting For The Clouds 048

TURKEY-USA
Seeking The Sultan 098

USA
Adam's Rib 074
Seaside Triology 106
The Philadelphia Story 075
Under The Right Circumstances 110
Woman Of The Year 076

BİLET FİYATLARI
Öğrenci: 5.500.000 TL. / Tam: 7.500.000 TL.
10 bilet ve üstü alımlarda 5.000.000 TL indirimli fiyat uygulanacaktır.

FESTİVAL SİNEMALARI

Kızılırmak Sineması
Kızılırmak sok. No:21/B
Tel: 425 53 93

Kavaklıdere Sineması
Tunalı Hilmi cad. No: 105
Tel: 468 71 93

7. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali

Flying Broom International Women's Film Festival

6-16 Mayıs 2004

Uçan Süpürge
Büyükelçi sok. 20/4 Kavaklıdere ANKARA
Tel: (0312) 427 00 20 / Fax: (0312) 466 55 61
www.ucansupurge.org
festival@ucansupurge.org

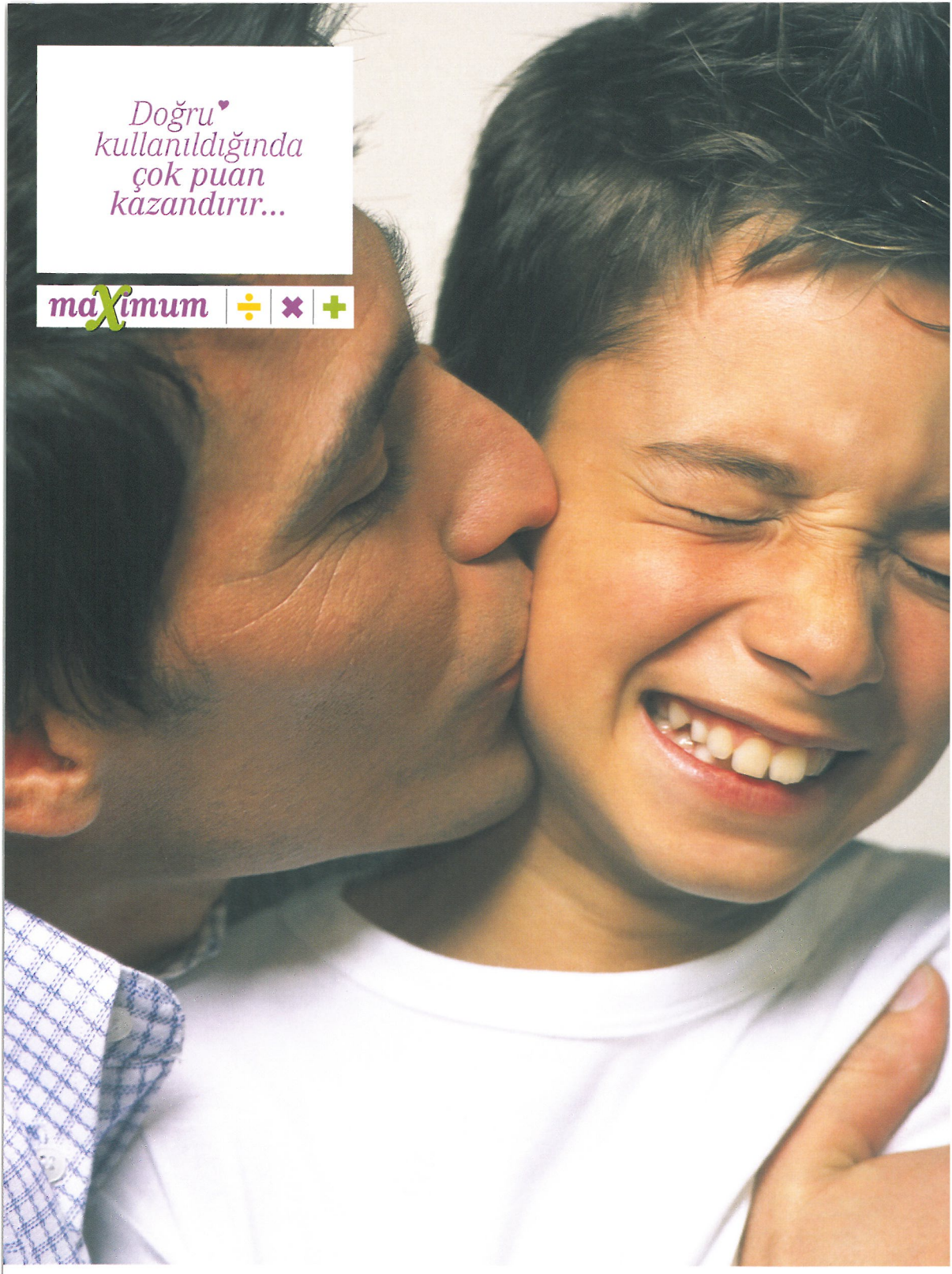

Maximum kartınızın çok çok puanlarıyla ve düşük faiz oranıyla hem

Bağışlarınızla Türkiye'nin geleceği çocuklarımıza umut olun

Düşleri silinmesin

Bir Meşale de Siz Yakın!

www.ted.org.tr

TÜRK EĞİTİM DERNEĞİ

Kızılırmak Caddesi No: 8 Kocatepe / Ankara
Tel : 0 312 418 06 14 - 0 312 417 42 02
Fax: 0 312 417 23 74 / E-mail: info@ted.org.tr

Varan ayrıcalığını yaşatmak için hizmetinizdeyiz...

varan

Rezervasyon için:
0212 251 74 74

TR.NET
Hep
Sizinle
Birlikte
Olacağız!
www.tr.net

Sizin programınız hangisi?

Afiş

Güner Özkul'la
hafta içi her gün
18.30

CNN RADYO

CNN TÜRK

'... güzellik
kurtaracak dünyayı.'

KANAL 7

www.kanal7.com

KANAL D

Kadınların yanında 3. yıl...

7. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali sponsoru

SHOW

hayatın tüm renklerini
hissetmek için
doğru yere odaklanın...
tv8
hayat burada
tv8 tüm festival katılımcılarına iyi seyirler diler...

www.aksam.com.tr

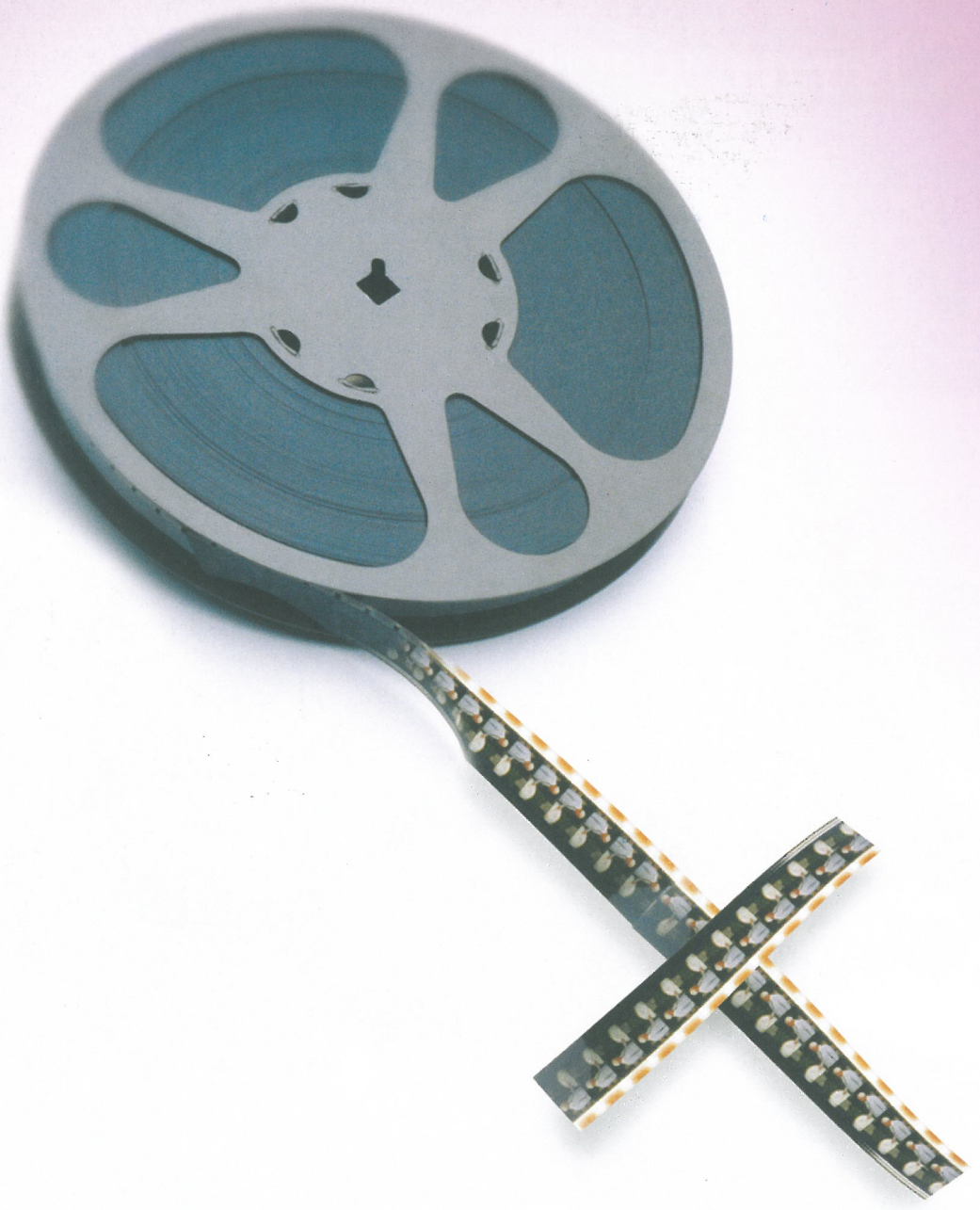

"7. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali"
basın sponsoru olmaktan gurur duyuyoruz.

AKŞAM

KADINLARA ÖZEL HABER PORTALI

COSMOTURK.com

Bu ülkenin aydınlık insanları

Size Cumhuriyet

KURUCUSU: YUNUS NADİ (1924-1945) BAŞYAZARI: NADİR NADİ (1945-1991)

MÜZİĞİN
FAZIL SAY
Gürg
Çağ Pazarlama A.Ş.
(34334)Cağaloğlu-İs
5 MA

Yusuf ve Hüseyin'in öyküs

E GENÇLERİ ASARL

areketi var, bu harekete
yor: Delikanlım, iyi bak
nlılık yaşamalarına izin
bir ülke için mücadele
yorlar. Bütün bir dünya
tnam'da. ABD tutup da
mer'ı büyükelçi olarak
ınca ortalık karışıyor...

k öldürülüyor, Mehmet
aylan Özgür ve niceleri

Devrime ve bağımsızlığa inanan, bu yüzden Sa
"Tam Bağımsız Türkiye için Mustafa Kemal
"Anayasana Sahip Çık" mitingi düzenleyen
yol kalıyor, silahlı mücadeleye yönelmek. Tü
Ordusu ve Türkiye Halk Kurtuluş Partisi - Ce

Sonunda 12 Ma'ta gerçekleştirilen askeri da
ünü, İ... ...eler, id... sehp...ları hazır
... ...düseyin
Ö...me giderken de ne için öldüklerini unut
aynı gürlükte haykırıyor: Yaşasın tam bağım

yakınır

7. ULUSLARARASI UÇAN SÜPÜRGE
KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
BAŞLADI! İYİ SEYİRLER

Hürriyet

Türkiye Türküründe

28 Şubat 2004 Cumartesi

Kurucusu: Sedat Simavi 1896 - 1959

Fiyatı: 300 bin TL

İmam: Beş ay korudum, devlet 1 gece koruyamadı

16 dev patron: Okey geliyoruz

GÜNÜN HABER!

Dünyanın en önemli şirketlerinden 16'sının 1 numaralı isimleri 15-16 Mart'ta İstanbul'da toplanıp "Türkiye'de daha fazla ne yapabiliriz" sorusuna yanıt arayacaklar.

Kimse onlara nereden buldun diye soramıyor

Amaç: Fazla dış yatırımcı

İŞTE GELECEK CEO'LAR

'Ne koruşacağız' sorusu

Askerden temkinli basın brifingi

Oksijen barlar

Hürriyet

Kültür ve Sanata
Radikal Destek.

Radikal

Hayatın filmi...

Biz Sabah'ı, her gün
bir yönetmenin titizliğiyle
hazırlıyoruz.

Sanki hayatın filmini
çeker gibi

SABAH

"Türkiye'nin en iyi gazetesi"

You don't need to read Turkish to read the Turkish news

Since its foundation in 1961 the Turkish Daily News has served as Turkey's first and most respected English language daily.

turkish daily news

PROBE

SUNDAY EDITION

SUNDAY APRIL 25, 2004
YEAR: 43 No: 586
TL 1,250,000
www.TurkishDailyNews.com

"Peace at
peace in the
Kemal At

Final showdown in island's 30-year history of division

turkish daily news

Turkey's First And ONLY English Daily

THURSDAY APRIL 29, 2004
YEAR: 43 No: 10496
TL 1,250,000
www.TurkishDailyNews.com

"Peace at ho
peace in the wo
Kemal Atat

Those supporting and those against the plan in Cyprus should make peace

Reconciliation a must

METE BELOVACIKLI

ANKARA - Turkish Daily News

Prime Minister Recep Tayyip Erdoğan called on Turkish Republic of Northern Cyprus President Rauf Denktaş and Prime Minister Mehmet Ali Talat to resolve their differences, together with the supporters of and those against the Annan plan and the Turkish settlers and native Cypriot Turks in an exclusive interview with the Turkish Daily News.

He said he was hopeful that the United States and the EU would take steps to lift the embargoes that the KKTC has been punished with for the last few decades. Erdoğan also opposed Talat's request to the EU for a postponement of Greek Cypriot membership, saying: "The membership negotiations process is concluded. There will only be a ceremony on May 1."

Withdrawal of any troops from the island was not on the agenda, said Erdoğan, adding that he did not think the Greek Cypriots would voice any objections to Turkey's EU membership.

"The referendum was held, and our brothers in the KKTC demonstrated their political will. No matter what your opinion, you have to respect their will. This is a clear and open democratic stance. Both native Turkish Cypriots and Turkish settlers

The referendum was held, and our brothers in the KKTC demonstrated their political will. No matter what your opinion, you have to respect their will. This is a clear and open democratic stance

with 66 percent voting in favor of it, despite the domestic campaign waged against it. Now this is past. Now we should find ways to unite this 66 percent with the other 34 percent for a common goal. Our support is psychological. We will continue to provide it. There should be no segregation or anger. We should get over this. That's what is most important," said the prime minister

See full text of the interview on Page 4

Prime Minister Recep Tayyip Erdoğan and Mete Belovacikli.

Marines announce deal for end of Fallujah siege

Photo: TDN - Selahat

Turke
KKT
char
strat

EU minister
million eur
northern C
the commi
trade rest
Turkish C
Soto caut
recogniti

ANKARA -

Turki
publ
(KK
with a d
pean U
ing 250
million
Cyprus
trade r
mct b
Anka
a new
mate
an en

Hep setteyiz
ama hiç rol yapmadık...

Haber alma hakkınızı doğru kullanın.

"Türkiye'nin Bağımsız Gazetesi"

ÇILDIRMIŞ OLMALIYDILAR...
TÜM FİLM FESTİVALLERİNİ YAKINDAN TAKİP EDİYORLARDI...

altyazı

★★★★★

"Eğer bir gün dergi çıkarma tutkumu kaybedersem, oturur Altyazı okurum..."
Serdar Darendeliler, Geniş Açı

★★★★★

"Hakiki sinemaseverler için!"
Yeşim Tabak, Radikal

★★★★★

"Altyazı, Türkiye'nin Sight&Sound'u!"
Nick James, Sight&Sound

Gerry (2002) filmindan

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ MİTHAT ALAM FİLM MERKEZİ sunar

Bir FİDA FİLM sponsorluğu

ALTYAZI© AYLIK SİNEMA DERGİSİ

YAYIN DANIŞMANI MİTHAT ALAM İMTİYAZ SAHİBİ YAMAÇ OKUR GENEL YAYIN YÖNETMENİ FIRAT YÜCEL YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ NADİR ÖPERLİ

YAYIN KURULU ÖVÜL DURMUŞOĞLU, BERKE GÖL, ENİS KÖSTEPEN, YAMAÇ OKUR, NADİR ÖPERLİ, ELİF REFİĞ, FIRAT YÜCEL

GRAFİK TASARIM ESER YAZICI BÖLÜM EDİTÖRLERİ ÖVÜL DURMUŞOĞLU, YASİN KAYA, NADİR ÖPERLİ, GÜRHAN ÖZÇİFTÇİ, ŞÜKRAN YÜCEL

FOTOĞRAF MUAMMER YANMAZ İLLÜSTRASYON ÖZLEM ÖZLER, ESER YAZICI TEMSİLCİLER ERCÜMENT AKMAN, DEVRİM ALPÖGE

UMUT BARIŞ DÖNMEZ, EMİNE UÇAR İLBUĞA, AYŞEGÜL KOÇ, SİBEL TINAR, PELİN UZAY, TUNA YILMAZ

altyazi@altyazi.net
www.altyazi.net

kentle ilgili her şey

bilgi ve
abonelik için:

l'ajans
cinnah caddesi 29/a1
çankaya - ankara
427 8438 • 427 8439
faks 427 8428
harita@l-ajans.com

aynı dili konuşuyoruz...

www.gecetasarim.com.tr

radyoodtü 103.1
" www.radyoodtu.com.tr "

biz de uçan süpürge'ye bindik,

festivale gidiyoruz

ankara magazine

7. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali Basın Sponsoru

Atatürk Bulvarı No: 131 Kat: 8 Bakanlıklar/ANKARA Tel: 0 312. 425 00 49 Faks: 0 312. 419 43 81

e-posta: ankaramagazine@kapitalmedya.com

SHERATON
HOTEL & CONVENTION CENTER
Ankara

Daha iyi olmanın sınırı yok...

Daha iyiyi hak eden siz değerli misafirlerimiz için gelişmeye ve büyümeye devam ediyoruz... Bugüne kadar gerçekleşen ve bundan sonra olacak değişikliklerin görsel bir ifadesi olarak **logomuz ve ismimiz de değişti...**

Aynı bünyede ama artık **"The Luxury Collection"** üyesi bir otel olarak, alıştığınız üstün standartlarımızı daha da yukarılara taşıyacağız...

SHERATON
HOTEL & CONVENTION CENTER
Ankara

fil 0312 447 57 76

www.sheraton.com/ankara

THE LUXURY COLLECTION®
Starwood Hotels & Resorts

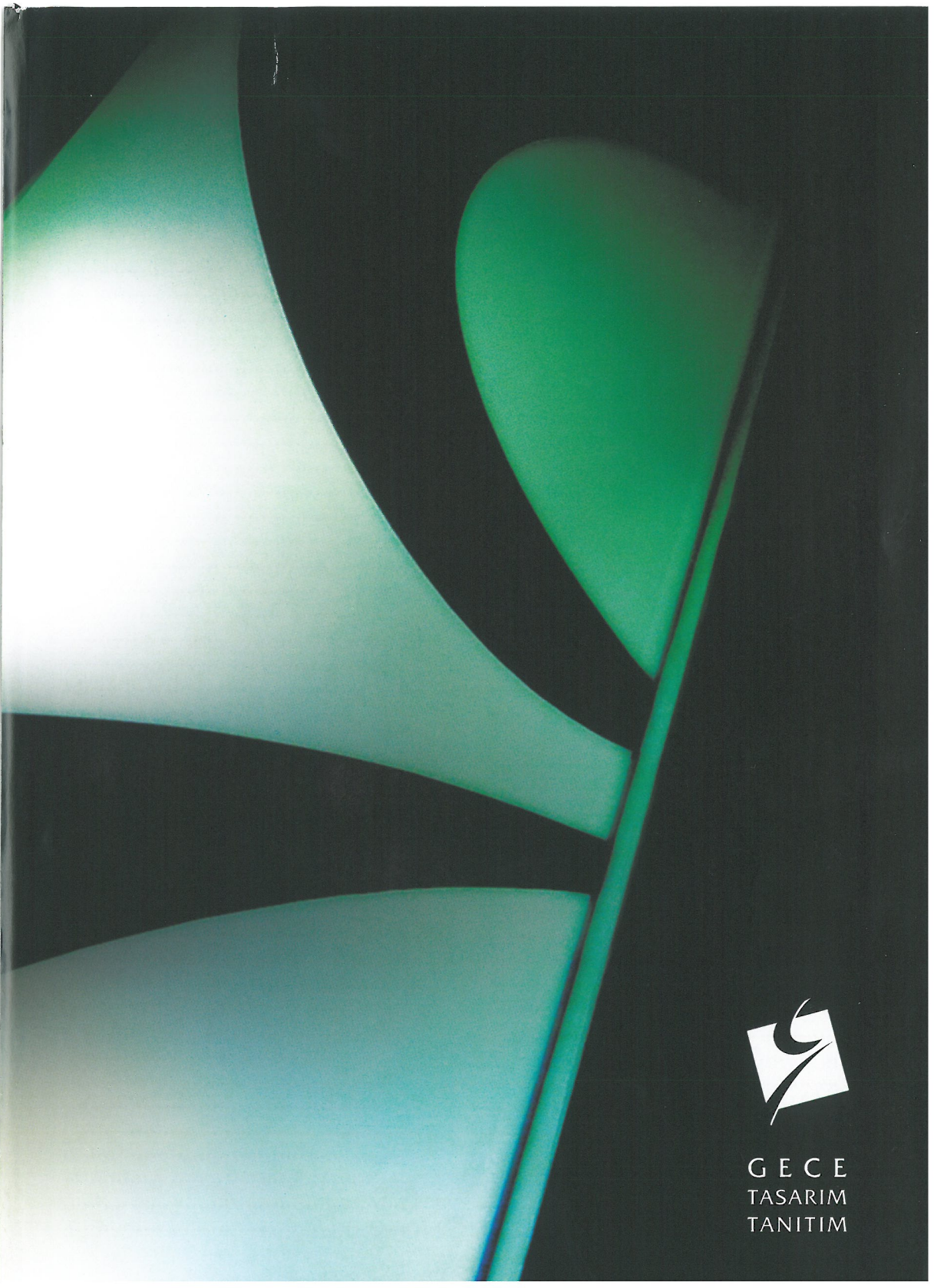
GECE
TASARIM
TANITIM

Notlar: .....